సంపుటి: 32
సంచిక: 3

ఫోన్ నెం
64643

అపరాధ పరిశోధన

సచిత్ర డిటెక్టివ్ మాస పత్రిక

ఏడాది చందా (పత్రిక లేదా సప్లిమెంట్) 55 రూపాయలు.
జీవిత చందా (పత్రిక లేదా సప్లిమెంట్) 325 రూపాయలు.

ఏప్రెల్, 1981

మేనేజింగ్ ఎడిటర్:
శ్యామ దామోదర్ రెడ్డి

అసిస్టెంట్ ఎడిటర్:
నండూరి శైలజ

సీనియర్ ఎడిటర్స్:
వి. ఎస్. చెన్నూరి
వాసవదత్త
సుజనశ్రీ
ఏ. పీ మోహన్రావ్
విద్వాన్ షీలాదేవి

మీ ఉత్తరాలు

ముఖచిత్రాలు చాలా ఆకర్షణీయంగా ఉన్నాయి. కథలన్నింటిలో ప్రతీకారం, ధనదాహం, కుర్చీలో శవం మాకెంతో నచ్చాయి. ప్రచురించిన అన్ని కార్టూన్లు మమ్మల్ని తెగ నవ్వించాయి.

—చంద్రశేఖర్ దేశాయ్, ఆదోని.

'సికిందర్' కలంలో అమోఘమైన రచనా పటిమ కనిపిస్తోంది. ఇప్పుడిప్పుడే విజృంభిస్తున్న ఈ కలానికి నా హృదయపూర్వక జోహార్లు!

—యం. వీరాస్వామి, మల్కాజిగిరి.

నవలల్లో సికిందర్ గారి 'కత్తి విసిరిన కన్య' వసుంధరగారి 'దివాణంలో దొంగలు' సప్లిమెంట్‌కే వన్నె తెచ్చాయి. అపనలో ఘరానా దొంగ, బురఖా యువతి, వజ్రాల దొంగ కథలు మమ్మల్ని ఎంతో ఆకట్టుకొన్నవి. 'సీక్రెట్ గ్యాంగ్' చాల ఆసక్తిగా చదివిస్తుంది.

—మిర్యాల అనురాధ, మెదక్.

నేను నా చిన్నప్పటి నుండి అపన చదువుతున్నాను. ఈ నెల సప్లిమెంట్‌లో టెంపోరావ్‌గారి నవల 'డైమండ్ రింగ్' చదివి ఒక్కక్షణము ఆశ్చర్యములో మునిగి పోయాను. అది ఒక ఆంగ్ల నవలకు కాపీ అని తెలుపుటకు విచారిస్తున్నాను. నా అభిమాన పత్రిక అపనలో ఇకపైన ఇటువంటి కాపీ కథలు ప్రచురించ వద్దని మిమ్మలను కోరుతున్నాను.

—ప్రభాకర్, రాజమండ్రి.

చంద్రగారి బొమ్మలు, ప్రభాకర్‌గారి ముఖచిత్రాలు, అన్నిటికి మించి మీరు పోటీలు నిర్వహించే తీరు, కథల ఎన్నిక ప్రశంసా పూర్వకంగా వున్నాయి. చక్కని కార్టూన్లు అందిస్తున్న అపన కార్టూనిస్టులకు మా అభినందనలు.

—డి. స్వర్ణలత, మలక్‌పేట.

ఈ నెలలో...

కథలు (మాసపత్రిక)

4. చిల్లర దొంగలు—క్రిష్ణవేణి
17. సర్పజూదం—అజీజ్
39. ఆడదంటే అలుసా—బొమ్మిడి అచ్చారావు
62. బాంబింగ్ గ్యాంగ్—మల్లిబాబు
91. దెయ్యం రేప్—వాణిశ్రీ
112. కసాయి కత్తి—ఎమ్. వి. వి. సత్యనారాయణ
132. స్పీడ్—మల్లిక్
139. ఆచెక్కు మారుతుంది—వసుంధర
156. టెలిఫోన్ ఫ్రెండ్—కె. వి. నరసింహారావు
167. గోతిలో శవం—బొమ్మిడి అచ్చారావు
186. సీక్రెట్ గ్యాంగ్ (సీరియల్)—'సికిందర్'

నవలలు (సప్లిమెంట్)

3. ప్రేమపిపాసి—వాణిశ్రీ
44. తిరిగివచ్చిన దొంగ—సికిందర్
111. చెల్లెలు పెళ్లి—టెంపోరావ్
146. ఓ చవట కథ—వసుంధర
189. పొగమంచు (సీరియల్)—ముద్దా సురేష్

ఇవిగాక — క్రైమ్‌లో తమాషాలు, ముఖచిత్ర వ్యాఖ్యల పోటీ, మీ తీర్పు ఏమిటి, అపరాధ పరిశోధన పోటీ, జోక్స్, కార్టూన్లు మరెన్నో ఆకర్షణలు!!!

చిల్లర దొంగలు

క్రిష్ణమోహన్

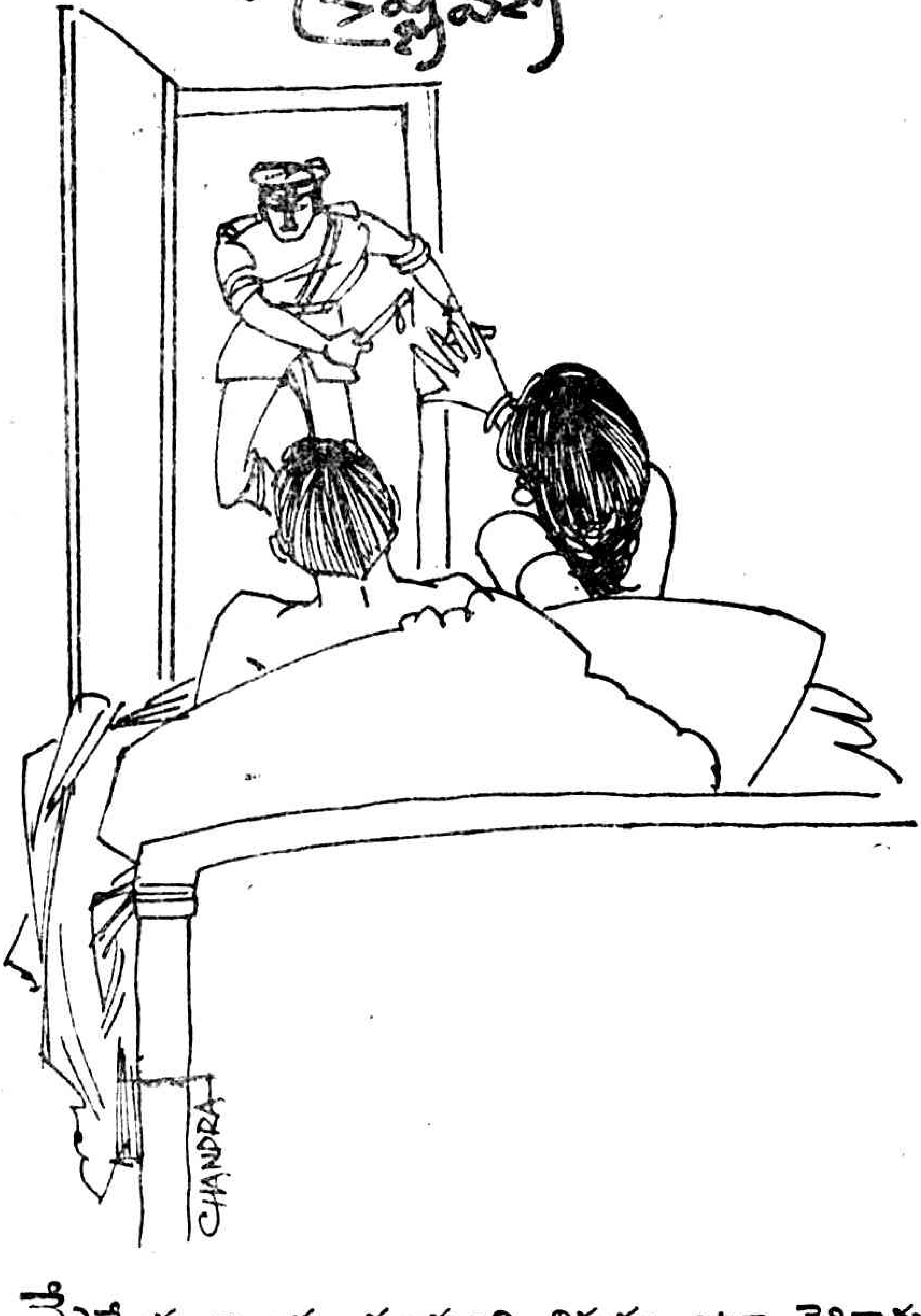

మేనేజరు బ్యాంకు తలుపులని విసుక్కుంటూ తెరిచాడు.

విసుగు ఎందుకంటే ఆ సమయంలో గేటువద్ద వాచ్ మెన్ సూర్యం అక్కడ లేడు.

"వయస్సులో వున్న కుర్రాడిని వాచ్ మెన్‌గా వేస్తే

వాడు యిక్కడ ఎందుకుంటాడూ....” అంటూ లోనికి అడుగుపెట్టి ఓ 'చావుకేక' వేశాడు.

మేనేజరుతోబాటు లోనికి అడుగువేసిన హెడ్ గుమాస్తా ప్రసాద్ పిచ్చిగా అరుస్తూ బయటికి వెళ్ళి ఓ అని అరవ సాగాడు.

ప్రసాద్, మేనేజరుల అరుపులకి మిగిలిన స్టాఫ్‌ల గొంతుకలు కలిశాయి.

వీళ్ళ భయంకరమైన అరుపులకి రోడ్డు మీద జనం ఆగి బ్యాంకులోకి జొరబడ్డారు.

రోడ్డు జామ్ అయింది.

అటువేపు పనిమీద వెళ్తున్న పోలీసుద్వయం బుల్లెటుని ఆపుచేసి బ్యాంకులోకి అడుగుపెట్టారు.

హాలంతా కవురు కంపుతో నిండివున్నది.

ఒక మనిషి కాళ్ళూ చేతులు కట్టివేసి పెట్రోలు పోసి తగలబెట్టినట్లున్నారు.

నల్లగా కట్టె మాదిరి వున్నది. ఎవరూ అని గుర్తు తెలియని స్థితిలో వుంది.

శవం ప్రక్క సగం తిని వదిలేసిన చపాతీలు, మాంసం కూర రెండు బ్రాందీ బాటిల్సు పడివున్నాయి.

ఒక బోర్నవిటా డబ్బాలో నీళ్ళు వున్నాయి. సగం కాలిన శవం మీద నీళ్ళు చిలకరించినట్లున్నారు. కాలిన కట్టె మీద బొబ్బలు కూడా లేచి చాల వికృతంగా భయంకరంగా వుంది.

ముందు జనాన్ని కంట్రోలు చేసే ఏర్పాటు చేశారు.

హాస్పటల్‌కి అంబులెన్సుకి డాక్టర్లకి ఫోన్ చేశారు. అలానే ఫోటోగ్రాఫర్లకి, ఫింగర్ ప్రింటు యెక్సపర్టుకి కూడా.

చనిపోయిన వ్యక్తియెడల అక్కడి స్టాఫ్ అందరికీ విపరీతమైన సానుభూతి కలిగింది.

స్టాఫ్ అందరూ తలొక విధంగా అతనిని పొగిడి బాధ పడసాగారు.

బ్యాంకు మేనేజరు యిచ్చిన వివరాలు.

చనిపోయిన అతుడు సూర్యారావు యీ బ్యాంకు పాత వాచ్‌మెన్ కొడుకు. తండ్రి బాగా వృద్ధుడైపోవడంవలన, బ్యాంకువాళ్ళని బ్రతిమాలుకొని యీ పనిలోకి రెండు నెలల క్రితం వచ్చాడు.

అందరితోనూ మంచివాడనిపించుకొన్నాడు.

వయస్సు ఇరవై రెండు.

పెండ్లి అయి ఆరునెలలు అయింది.

ఇదీ హతుడి వివరాలు.

ఈవిషయం హతుడి కుటుంబానికి తెలిసినట్లుంది. తల్లి, భార్య, తండ్రి, తమ్ముడు, చెల్లెలు గొల్లున ఏడుస్తూ వచ్చి శవంమీద పడబోయారుగానీ పోలీసులు ముట్టనివ్వలేదు అసలు లోనికి రానివ్వలేదు.

పోతే బ్యాంకు కొల్లగొట్టబడింది. సేఫ్టీ లాకరులలోని బంగారు నగలు నోట్లకట్టలు కొల్లకొట్టబడ్డాయి.

మద్రాసు పట్టణంలోని ధనవంతులంతా గొల్లుమన్నారు యీ విషయం తెలిసి.

బ్యాంకు చుట్టూ వున్న నాలుగు వీధులు కార్లతోనూ, టాక్సీలతోనూ, స్కూటర్లు ఆటోరిక్షాలతో నిండిపోయింది.

ఎవరెవరి లాకర్లలో ఎంతెంత పోయిందో యింకా అంచనాకి తేలలేదు. లిస్టు బయటికి రాలేదు.

ఆ బ్యాంకు కస్టమర్సు అంతా గుండెలు బాదుకుంటూ అక్కడే వున్నారు.

ఆ జన ఘోషలో సూర్యం తల్లి దండ్రుల పుత్రశోకం కప్పబడపోయింది.

మధ్యాహ్నానికి శవాన్ని అక్కడ నుండి తరలించారు.

రాత్రి ఏడు గంటలకి సూర్యం తండ్రిని ఎగ్జామ్‌చేసి వదిలారు.

అందులో ఒక విషయం తెలిసింది.

రోజూ బ్యాంకుకు వచ్చేముందు ఇడ్లీలు భరిణిలో తెచ్చుకునేవాడట.

నిన్న మాత్రం తల్లితో తన ఫ్రెండ్సు యిద్దరు వస్తున్నారని, ఓ పనిమిది చపాతీలు చేసి యివ్వమని అడిగి చేయించుకున్నాడనే విషయం తెలిసింది.

అయితే యీ లూటీ సూర్యం ఫ్రెండ్సుతో కలసి చేశాడని అనుకోలేకపోయారు.

లూటీ చేసిన పద్ధతి చూస్తే ఆరితేరిన గజదొంగలు చేసినట్లుగానే వుంది.

రాత్రంతా బ్యాంకు వుద్యోగులు పనిచేసి తేల్చిన లెక్కల ప్రకారం బంగారం యాభై లక్షలు వుంటుందని, క్యాష్ అరవై లక్షలు వుంటుందని తేలింది.

దేశంలోనే యింత పెద్ద దోపిడి జరగలేదని అందరూ అన్నారు.

మద్రాసు నగరంలోని ధనవంతులంతా శోకసముద్రంలో మునిగిపోయారు.

2

పోస్టుమార్టమ్ రిపోర్టు చూసి వులిక్కిపడ్డాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ పళనివేలు.

హతుడు విషం కలిపిన ఆహారం భుజించడం వలన మరణం సంభవించింది. మరణం జరిగిన గంట తరువాత

శవాన్ని పెట్రోలుతో కాల్చడం అయింది.

చనిపోయే ముందు హతుడు అల్కహాల్, జీడిపప్పు, కోడిమాంసం, బిరియాని తిన్నట్లు వున్నది.

మరి, సూర్యం తీసుకెళ్ళిన చపాతీలు ఎవరు తిన్నారు?

ఇంటి దగ్గర నుండి చపాతీలు తీసుకొని వెళ్ళి సరాసరి బ్యాంకుకి వెళ్ళిన సూర్యం కడుపులో కోడిమాంసం వుండటం, అదీ మరణం సంభవించడానికి గంట ముందు తిన్నట్లుగా రిపోర్టులో తెలుపబడింది.

ఈ కేసు విషయంగా మినిష్టరు లెవల్లో ఫోనుకాల్సు వస్తున్నాయి.

ఐ.జి. ఇన్‌స్పెక్టరు పళనివేలుని పిలిచి, "మీ యిద్దరి సామర్థ్యం మీద నాకు నమ్మకం వుంది. కానీ సెంట్రల్ నుండి ప్రెషర్ ఎక్కువగా వుంది. ఓ పదిరోజులు టైం యిస్తాను. ఏ మాత్రం 'క్లూ' దొరికినా యింకా టైము ఎక్స్‌టెన్డ్ చేస్తాను. ఓ.కే" అన్నారు.

"ఇది మీ యిద్దరికీ మరో సవాల్ క్రిందే లెక్క. దేశంలో యింత పెద్ద రాబరీ యింతవరకూ జరగలేదు" అని ఐ.జి. మళ్ళీ అన్నారు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ పళనివేలు, సార్జంటు తంగం మౌనంగా తమ అంగీకారాన్ని తెలిపి సెల్యూట్ కొట్టి బయటికి వచ్చేశారు.

"సార్! హోటల్ డైమండ్‌కి వెళ్దాం" బయటికి రాగానే తంగం అన్నాడు.

తంగం ఎంత భోజనప్రియుడు అయినా ఒక కేసుని టేకప్ చేసినప్పుడు నిద్రాహారాలు మాని పాటుపడతాడు.

ఆ విషయం ఇన్‌స్పెక్టర్ పళనివేలుకి తెలుసు.

అతని కోరిక వెనుక ఏదో ఐడియా వుంటుందని

గ్రహించి — "తంబీ! హోటల్ డైమండ్‌లో బఫే లంచ్ కపుల్‌కి ఎనభై రూపాయలు. లిక్కరు గిక్కరు అంతా ఎక్స్ట్రా. మ్యూజిక్స్, క్యాబరే అనుకుంటే ఇంకా యెక్కువ. మన జేబులో కనీసం వెయ్యి వుంటేగానీ దాని లోనికి అడుగుపెట్టలేము. పోతే యీ డ్రస్సు వద్దు. పిఎల్ డ్రెస్‌లో వెళ్ళటం మంచిది" అని అన్నాడు.

3

హోటల్ డైమండ్ చాలా పెద్ద హోటల్. బిజినెస్ మాగ్నెట్స్ తప్ప, అందులోకి మామూలువాళ్ళు కాలు పెట్టలేరు.

ఆ హోటల్‌లో అనేక సెక్షన్స్ వున్నాయి. ఎవరి అభిరుచినిబట్టి వారా సెక్షనులోకి వెళ్ళవచ్చు.

లోనికి అడుగుపెడితే మయసభలో అడుగుపెట్టినట్లుగానే వుంటుంది.

బాగా తెలిసినవారికి తప్ప న్యూకమర్సుకి ఏది టాయ్

లెట్, యేది డైనింగ్‌హాల్ అని కూడా తెలియదు.

ఆ హోటలులో ప్రతి అంగుళం మీద కొన్ని వేల రూపా యలు పరుచుకుంటూ వెళ్ళినట్లే. అంత ఖరీదయిన అలం కరణ.

హోటల్‌ని బయటనుండి చూడడమేగానీ ఇన్‌స్పెక్టర్ ద్వయం కూడా యింతవరకూ అందులోకి వెళ్ళలేదు. రిసెప్షనిస్టు దగ్గరికెళ్ళి తమ ఐడెంటీ కార్డులని చూపారు.

ఆమె బిత్తరపోయి వారికి విష్ చేసి మేనేజర్‌ని రప్పించింది.

మేనేజరు ఇండియాలో సెటిల్ అయిన యూరోపియన్.

కొంచెం రెక్‌లెస్‌గా మాట్లాడినా చివరికి మర్యాదగానే ప్రవర్తించాడు.

అన్ని సెక్షన్సులోకి ఫ్రీగా వెళ్ళే ఏర్పాటు చేశాడు.

జంటలూ, ఒంటరిగా వచ్చినవారు, స్నేహితులు ఇలా వున్నారు. వారి వారి మొహాలు చూస్తేనే తెలుస్తోంది, బంగారు స్పూను నోట్లో పెట్టుకొనే పుట్టారని.

తినేవారు తింటూనే వున్నారు. చిట్‌చాట్ చేసేవాళ్ళు చేస్తున్నారు. తాగేవాళ్ళు తాగుతున్నారు. (ఆ హోటల్‌లో పర్మిట్ వున్నవాళ్ళని మాత్రమే అలవ్ చేస్తారు తాగే దానికి) డాన్సుని చూసేవాళ్ళు చూస్తూ వుంటే మైకంలో వుషార్‌గా స్టెప్స్ వేసేవాళ్లు వేస్తున్నారు.

అంతమందిలో వారికి కావలసిన మనిషి కంట్లో పడ లేదు. అన్ని సెక్షనులూ తిరిగారు.

కాఫీ సెక్షను కొచ్చి కాఫీ ట్రేకి ఆర్డర్ యిచ్చారు.

బేరర్ కాఫీ ట్రే తెచ్చాడు.

తంగం అతని చేతికి పందరూపాయల నోటు యిచ్చి- "తంబీ! రోజూ ఎంతోమంది కస్టమర్సుని చూస్తూవుంటావు

కదా! రెండు రోజుల క్రితంగానీ ఈ రోజుగానీ నీకు తెలియని క్రొత్త మనిషి గానీ, అతని ప్రవర్తన వింతగా గానీ వున్న మనిషి ఎవరయినా వచ్చారా?" అని అడిగాడు.

ఆ హోటల్స్‌కి సాధారణంగా ఆ వూరిలోని ధనవంతులే తరచుగా వస్తూ వుంటారు.

"మీ ప్రశ్న నా కర్థం కాలేదు సార్" అతను ఇంగ్లీషులో సమాధానం ఇచ్చాడు.

"నిన్నటివరకూ డబ్బులేక, యీ రోజు డబ్బు వచ్చిన మనిషి ప్రవర్తన యీ నాగరిక ప్రపంచంలో అతికినట్లు వుంటుంది. అటువంటివాళ్లు ఎవ్వరైనా...." ఇనస్పెక్టర్ పళనివేలు విడమర్చి చెప్పాడు.

అతను వాళ్ళిద్దరివేపు చూసి "మీరు పోలీసువారా?" అన్నాడు. ఔనన్నట్లు తల పంకించారు.

"నిన్న ఒకతను వచ్చాడండి. నాటు సారా తాగినట్లున్నాడు. ఖరీదయిన సూటు వేసుకున్నాడు గానీ ఒక్క ఇంగ్లీషు ముక్క రాదు. ఆ సూటు కూడా దసరా వేషం వేసినట్లే వుంది.

బాగా డబ్బు ఖర్చుపెట్టాడు. బండగా ప్రవర్తించాడు. మా కస్టమర్స్ ఎలా ప్రవర్తించినా మర్యాదగా భరించాలి కదా సార్" అని అన్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ ఫోటో ఒకటితీసి చూపించి "ఇతనా నిన్న-వచ్చిందీ?" అని సూర్యం బస్టుసైజు ఫోటోని చూపాడు.

"కాదు సార్" అతను తల అడ్డంగా వూపాడు.

"నిన్న వచ్చిన వ్యక్తి ఎలా వున్నాడు?"

"ఇరవై సంవత్సరాలు వుంటాయి సార్! సన్నగా పొడుగ్గా ఎండిపోయినట్లు వున్నాడు. గడ్డం మీసం వుంది. నాకు వందరూపాయలు టిప్పు యిచ్చాడు కూడా."

"సరి! అతను గనుక మళ్ళీ మీ హోటలుకి వస్తే మాకు ఫోన్ చేయండి" అని ఫోన్ నెంబరు యిచ్చి నిరాశగా బయటపడ్డారు.

''సూర్యం నిజంగా బ్రతికే వుండివుంటాడా సార్''

తంగం అడిగాడు.

"మూడొంతులు అలానే అనిపిస్తోంది."

"అయితే చనిపోయింది ఎవరు?

"ఎవరో అమాయకుడు అయివుంటాడు తంగం! నీవు సూర్యం యింటి దగ్గర మఫ్టీలో మనుష్యులని వుంచు. తరువాత సూర్యం ఫ్రెండ్స్ ఎవరు అని ఎంక్వయిరీ చెయ్యి" అని పురమాయించాడు.

4

ఖరీదయిన హోటల్సు, బార్‌లు చూసేశారు.

సినిమా హాల్సుని చూశారు. సినిమావాళ్ళ చుట్టూ ఓ కన్నేసి వుంచారు.

సూర్యం ఫ్రెండ్స్ గూర్చి ఎంక్వయిరీ చేశారు.

ఎంత చేసినా ఫలితం శూన్యం.

బ్యాంకువాళ్లు యిచ్చిన చందాలతో తొమ్మిదో రోజున సూర్యం తల్లిదండ్రులు అతనికి దినకార్యాలు చేశారు.

అతని భార్యకి గాజులు పగలగొట్టి కుంకుమ చెరిపి తెల్ల చీర కట్టబెట్టారు.

ఇదంతా అయిన తరువాత ఆ పిల్ల పల్లవరం తన పుట్టింటికి వెళ్ళిపోయింది.

ఐ. జి. ఇచ్చిన గడువుకి యింకా నలభై యెనిమిది గంటలు వుంది.

ఆ సాయంత్రం సార్జెంట్ తంగం పూలరంగడిలా తయారై, సినిమాలో ఎక్స్ట్రాలుగా యాక్టు చేస్తూ

బయట వ్యాపారం చేసుకునేవాళ్ళను కలుసుకుంటూ ధనశ్రీ యింటికి వెళ్ళాడు.

ఆమె వారంరోజులుగా ఒక వ్యక్తికి బుక్కు అయి వుందని, వాళ్ళిద్దరూ వారంరోజుల క్రితం బెంగుళూరు వెళ్ళారని, ఆమె తల్లి చెప్పింది.

"నా దగ్గర డబ్బు తీసుకొంది. నేను యీ రోజు వస్తానన్నాను. ఎలా వెళ్తుంది? బెంగుళూరులో యెక్కడవుంది?"

ధనశ్రీ తల్లిమీద యెగిరెగిరి పడ్డాడు తంగం.

"బాబూ! మంచిగిరాకీ తగిలింది. అతను సినిమాతీస్తాను, అమ్మాయిని హీరోయిన్ చేస్తాను అన్నాడు. అందుకే మాటతప్పి వెళ్ళింది" అని గడ్డం పుచ్చుకుని బ్రతిమాలింది.

"ఎప్పుడొస్తారు?"

"తెలియదు బాబు."

"బెంగుళూరులో ఏ హోటలు?"

"తెలియదు బాబు." తెలివిగా చెప్పింది.

5

తంగం ప్లెయిన్‌లో బెంగుళూరుకి వచ్చి ఖరీదయిన త్రీ స్టార్ హోటల్లో బస చేసి ఎంక్వయిరీ చేశాడు. అతని శ్రమ ఫలించింది. రూము నెంబరు పదమూడులో వాళ్లు దొరికారు—సూర్యం, ధనశ్రీలు.

బెంగుళూరు పోలీసుల సహాయంతో సూర్యంని తీసుకొని తంగం మద్రాసు వచ్చేశాడు.

బ్యాంకుని దోచినవాడు దొరికాడని యీవినింగ్ పేపరులో చదివి ధనవంతులు ఈగల్లా పోలీసుస్టేషను ముందు మూగారు.

కోటికి పైగా దొంగిలించిన దొంగ అతి భయంకరంగా

వుంటాడని తలచినవారికి సూర్యంని చూస్తే, అసలు ఇతని మీద ఫాల్సు కేసు బనాయించారని 'పాపం' అని సానుభూతి చూపించారు.

సూర్యం మొదట నా కేమీ తెలియదన్నాడు. కానీ పోలీసుల పద్ధతులకు తట్టుకోలేక నిజం చెప్పేశాడు.

అంబత్తూరులో చిన్న కిళ్ళీబడ్డీమీద పోలీసులు దాడిచేశారు.

ఆ కిళ్ళీబడ్డీ ఓనరు సయ్యద్ అహమ్మద్. గడ్డం, తల మీద కుచ్చు టోపి, గళ్ళులుంగీ కట్టుకుని తమిళం యాసతో మాట్లాడుతున్నాడు. కొట్టు కొత్తగా తెరిచాడు.

పోలీసులు తన బడ్డీ దగ్గరకి రాగానే కంగారు పడి పోయాడు.

బడ్డీ చుట్టూ వున్న పోలీసువారినిచూసి చటుక్కున సోడా బుడ్డీలని వారిమీదికి విసరడం ప్రారంభించాడు.

పోలీసులకు ఇది ఎదురుచూడని దాడి.

ఇద్దరు పోలీసులకి బలమైన గాయాలు తగిలాయి.

వింతని చూడడానికి గుమిగూడినవారిలో ఓ పూలతట్ట అమ్మాయి పొట్టలోకి సరాసరి సోడాబుడ్డి విరిగింది. కత్తి మాదిరి గుచ్చుకోవడం వలన అక్కడికక్కడే మరణించింది.

తప్పనిసరై తంగం ఫైర్ చేశాడు అహమ్మద్ రెండు జబ్బలమీద.

రెక్కలు తెగిన పక్షిలా కూలాడు ఘనవీరుడు.

పోలీసుల సోదాలో నగలు డబ్బు అంతా సాధారణంగా జాజికాయ చెక్కలతో చేయబడిన కిళ్ళీబడ్డీలో తమలపాకు బుట్ట అడుగున అర్ధకోటి రూపాయలు విలువచేసే నగలు, డబ్బులే కాకుండా వాచీలు, ట్రాన్సిస్టర్లు, టేపురికార్డరు

కూడా దొరికాయి.

అంత విలువైన డబ్బు అతి మామూలుగా ఓ చిన్న షైగర్ తాళం వెనుక పడివుంది.

నరమానవుడి వూహకి అందని విషయం అది.

ఒకసారి తండ్రికి అన్నం తీసుకొచ్చినప్పుడు క్యాషియర్ ప్రక్కనవున్న డబ్బుని చూడగానే సూర్యం కళ్లుచెదిరాయి.

తండ్రిని వొప్పించి తను వాచ్ మెన్‌గా వచ్చి బ్యాంకు సిబ్బంది మెప్పును పొంది వారితో అతి సన్నిహితంగా మెలుగుతూ ప్రతి చిన్న విషయాన్ని సూక్ష్మంగా గ్రహించుకొన్నాడు.

అయితే అతనికి ఏ విధంగా దొంగతనం చేయాలో తెలియలేదు.

అనుకోకుండా ఓ స్నేహితుడి పెండ్లిలో సయ్యద్ అహమద్ ఉరఫ్ కుమార్ కలిశాడు.

అతను పాండిచ్చేరిలో ఓ చిల్లరదొంగ.

సూర్యం బ్యాంకులో పని చేస్తున్నాడంటే కుమారే ముందుగా కదిపాడు "ఓ చూపు చూడకూడదా" అని.

అప్పుడు తన ఆలోచన ఏ విధంగా చేస్తే తప్పించుకో వచ్చునో ప్లానుని కూడా వివరించాడు.

వీరి బలికి ఒక అమాయకుడు కావాలి. తనకు దొంగ తనాలలో అప్పుడప్పుడు సహాయపడే తన మిత్రుడు గోపాలన్‌ను తీసుకువస్తానన్నాడు కుమార్.

మరునాడు సాయంకాలం అన్నట్టుగానే కుమార్, గోపాలన్‌ని పిలుచుకొని మద్రాసు వచ్చాడు.

ఇద్దరూ డీలక్స్ మిలటరీ హోటలుకి వెళ్ళి కోడి బిరియానీ, కోడి పెప్రై బాగా కడుపునిండా తిని ఎనిమిది

తరువాత బ్యాంకుకి వెళ్ళారు.

అక్కడ సూర్యం వున్నాడు. సర్దాగా గడుపుదామని మాంసం కూర చపాతీ పెట్టి బ్రాందీ ఇచ్చారు. ఆ బ్రాందీలో విషం కలిపివుందని పాపమా అమాయకుడికి తెలియదు.

తాగిన కొద్దిసేపటికే వాంతి చేసుకొని చనిపోయాడు.

తర్వాత వాళ్ళిద్దరు తాళాలు తెరిచి మోయగలిగినంత బంగారాన్ని బ్యాగుల్లో కుక్కుకున్నారు. ఇంకో బ్యాగు నిండా నోట్లని కుక్కుకున్నారు.

పెట్రోలు పోసి గోపాలాన్ని తగలబెట్టారు. పూర్తిగా బట్టలు తరువాత ఆకారం తెలియకుండా మొహం కాలి పోయిన తరువాత నీళ్ళు పోసి ఆర్పేసి పరారు అయ్యారు.

ఐడియా ఏమంటే చనిపోయింది సూర్యం అను కుంటారు కాబట్టి, దొంగల కోసం వెతికి పోలీసులు వూరు కుంటారు. చిన్న కిళ్ళీబడ్డీ పెట్టుకొని రెండు మూడు సంవ త్సరాలు అలా అలా కాలక్షేపం చేసి. తరువాత ఓ ధన వంతుడిగా వెలసి, ఓ అందమైన అమ్మాయిని పెండ్లి చేసు కొని, కారుల్లో తిరుగుతూ హాయిగా గడుపుదా మను కొన్నాడు.

సూర్యం కూడా కుమార్ మాదిరి గుప్తంగా వుండి వుంటే యీ కేసు యెప్పటికి బయటికి వచ్చేదికాదు. కానీ సూర్యం అంత డబ్బుని చూడగానే అణగి వున్న ఖరీదైన కోరికలని దాచుకోకపోవడంవల్లనే హంతకులు తొందరగా దొరికారు.

వీరి దుర్మార్గానికి ఓ అమాయకుడు అమానుషంగా బలి అయ్యాడు.

దేశంలో యిటువంటి దుర్మార్గాలు మనకు తెలియనివి ఎన్నో ...ఎన్నెన్నో.... □

సర్పజాదం!

— అజీజ్

"ఎస్, అనంతనాగ్ స్పీకింగ్।" అన్నాడు విసుగ్గా.

"గుడీవ్నింగ్ మిస్టర్ నాగ్। మీ నిద్ర పాడుజేసి

నందుకు దయచేసి క్షమించాలి" అన్న తియ్యని కోమలి కంఠం విని నా నిద్రమత్తు కాస్తా ఎగిరిపోయింది.

ఆ కంఠ మాధుర్యాన్నిబట్టి, ఆమె అందాన్నీ, వయసునూ అంచనా వేసుకుంటూ, "ఇంతకీ యెవరు మీరు?" అడిగాను రవంత సౌమ్యంగా.

"న్యూస్‌మిర్రర్ పత్రిగా విలేఖరిని!"

నా కనుబొమలు ముడివడ్డాయి. "ఒక పత్రిక విలేఖరికి నాతో ఏం పని?"

"పనుంది కాబట్టే ఫోన్‌చేశాను. నాకు మీ ఇంటర్వ్యూ కావాలి?"

"బావుంది! పత్రికలకు ఇంటర్వ్యూ లిచ్చేంతటి గొప్పవాణ్ణి కాదే నేను?"

ఆమె గలగల నవ్వి—"గొప్పవాళ్ళెప్పుడూ తమని గొప్పవాళ్ళ మనుకోరు లెండి. అదే వారిలో వుండే గొప్పతనం!" అంది.

"మొత్తానికి పత్రికా విలేఖరి అనిపించుకున్నారు! మీ నామధేయం తెలుసుకోవచ్చా?"

"తెలుసుకోవచ్చు!"

"చెప్పండి. చెవులు రిక్కించాను!"

"షీలా రాణి!"

"పేరు కూడా పసందుగానే వుంది. ఇంతకీ, ఏ విషయంలో మీకు నా ఇంటర్వ్యూ కావాలి?"

"ఇంకా అర్థంకాలా? గొప్పవాళ్ళకు మరీ అంతగా విడమర్చి చెప్పాలా?"

"డొంక తిరుగుడు కట్టిపెట్టి సూటిగా మాట్లాడండి!"

"సర్పజూదం గురించి!"

ఉలిక్కిపడ్డాను. "సారీ! అయామ్ వెరీ వెరీ సారీ!

నేనెవరికీ ఇంటర్వ్యూ ఇవ్వదలచుకోలేదు" అంటూ తక్కున రిసీవర్ పెట్టేశాను.

మైగాడ్! ఎంతో రహస్యంగా సాగుతున్న మా సర్ప జూదం గురించి ఆ జర్నలిస్ట్‌కెలా తెలిసింది? నా టెలిఫోన్ నెంబర్ ఎలా కనుక్కుంది? అదేమంత కష్టంకాదు. టెలి ఫోన్ డైరెక్టరీలో నా పేరూ, చిరునామా, ఫోన్‌నెంబరూ వుండనే వుంటాయి. ఐతే, సర్పజూదంలో సర్వతోముఖుణ్ణి నేనేనని ఆమెకెలా తెలిసింది? ఏది ఏమైనా ఎర్రటోపీలకు నా వాసన తగలకముందే ఈ ఇల్లూ, ఫోన్ నెంబరూ సాధ్య మైనంత త్వరలో మార్చెయ్యాలి.

రిస్టువాచీ చూసుకున్నాను. సాయంత్రం ఆరు గంటలు.

ఆదివారం యీ రోజు. సర్పజూదం ఆడే రోజు!!

దాదాపు రాత్రంతా క్లబ్బులోనే గడిచిపోతుంది. అందుకే, ఆదివారం, సోమవారం రెండురోజులు పగలంతా యింట్లో నిద్రపోతాను.

లేచి, టబ్‌లో స్నానం కానిచ్చి, బ్లూ కలర్ ఫుల్ సూట్‌లో ట్రిమ్‌గా తయారయ్యాను. అంతలో మళ్ళీ మోగింది ఫోన్! కొంపదీసి, ఆ జలగరాణి కాదుకదా? అను కుంటూ రిసీవర్ అందుకున్నాను.

"అనంతనాగ్ హియర్!"

"హల్లో డియర్! రెడీగా వున్నావా?" అవతలి నుంచి మీనన్ కంఠం వినగానే చిన్నగా నవ్వి—"యస్ బాస్! అయామ్ రెడీ!" అన్నాను.

"గుడ్! ఎనిమిదికల్లా వచ్చెయ్. ఈ రోజు మన రొట్టె విరిగి నేతిలో పడబోతోంది. నగరానికి వచ్చిన నలుగురు అరబ్బు యాత్రీకుల్ని పట్టాడు మన విక్టర్! వాళ్ళేకాదు, అమెరికా, ఫ్రాన్స్, డచ్, జర్మన్, రష్యా, దక్షిణాఫ్రికా,

జపాన్ దేశస్థులు కూడా ఒకరిద్దరు చొప్పున రాబోతున్నారు మన క్లబ్బుకు అందరూ మన సర్వజూదంలో పాల్గొన టానికి ఉవ్విళ్ళూరుతున్నారట" అన్నాడు మీనన్ హుషారుగా.

"ఓ.కే. వచ్చేస్తాను. అన్ని ఏర్పాట్లూ చేసి వుంచండి. విష్ యూ బెస్టాఫ్ లక్" అంటూ రిసీవర్ దించి వెనుదిరిగాను.

అరబ్బులు వచ్చారంటే, మా జేబుల్లో నోట్లవర్షం కురిపినట్టే లెక్క. వాళ్ళకు డబ్బంటే మంచినీళ్ళ ప్రాయం! అతి చిన్న ఆనందానికి కూడా వేలకువేలు వెదజల్లిపోతారు. అందుకే, ప్రత్యేకించి అలాటి వాళ్ళను పట్టి, క్లబ్బుకు తీసుకురావడానికే విక్టర్ నియమించబడ్డాడు. ఆ రాత్రి వచ్చే లాభాల్లో ఐదు శాతం యివ్వబడుతుందతనికి.

హైద్రాబాదు వాస్తవ్యులైన అనేక మంది ముస్లిమ్ అమ్మాయిల్ని అరబ్బులు పెళ్ళిచేసుకుని తీసికెళ్ళారు. అడపాదడపా భార్యసమేతంగా ఇక్కడికి వస్తూ పోతుంటారు. వచ్చేటప్పుడు పెద్దమొత్తంలో డబ్బు తెచ్చుకుని ఇక్కడ విలాసంగా ఖర్చుపెట్టి పోతారు. వాళ్ళేగాక, హైద్రాబాదు నగరాన్ని అనేకమంది విదేశీయులు దర్శిస్తుంటారు.

టూరిస్ట్ హోటళ్ళలో బసచేసే వాళ్ళను తన వాక్చాతుర్యంతో పరిచయం చేసుకుని, సర్వజూదం మీద కుతూహలం రేపి, క్లబ్బుకు పిల్చుకురావడం విక్టర్ పని. అతను ఆంగ్లోండియన్....

2

ఇంటికి తాళంవేసి, పోర్చ్‌లో ఆగివున్న నా ఫియట్ కారెక్కి స్టార్ట్ చెయ్యబోయాను. అదే సమయంలో ఓ

ఆటోరిక్షా వచ్చి, గేటు ముందాగింది. అందులోంచి కళ్ళు చెదరగొట్టే ఓ అందాల పూబోణి దిగి, డ్రైవర్‌కు బాడుగ చెల్లించి, లెదర్‌బాగ్ వూపుకుంటూ పోర్చ్‌లోకి వచ్చింది.

"ఎస్ ప్లీజ్!" అన్నాను ఆమెని పరీక్షగా చూస్తూ.

"క్షమించాలి! మిస్టర్ అనంతనాగ్ మీరే అనుకుంటాను...." వీణాతంత్రులు మీటినట్టు సన్నగా వినిపించిన ఆమె కంఠం విని ముగ్ధుణ్ణయ్యాను.

అఫ్‌కోర్స్, నేను అనంతనాగ్‌ని కాకపోయినా. ఆమెలోని ఆకర్షణ నాచేత ఔననిపించిందేమో! అందుకే, "ఎస్, నేనే! చెప్పండి." అన్నాను.

"భలేవారే! ఫోన్‌లో నా కంఠం విని కూడా యింకా గుర్తుపట్టలేదా నన్ను?"

ఉలిక్కిపడ్డాను. "అంటే ... మ్ .... మీరు .... ఆ పత్రికా ...."

"విలేఖరిని! ఇప్పుడైనా మీ ఇంటర్వ్యూ భాగ్యం ప్రసాదిస్తారా స్వామీ?" అంటూ భరతనాట్యంలో దండం పెట్టే బాపతు ఫోజుపెట్టిందా పూబోణి.

సంకటంలో పడిపోయాను. అటువంటి అందాలరాశి సాహచర్యాన్ని వదులుకోనూలేను. ఇటు నా వృత్తి రహస్యం వెళ్ళగక్కనూలేను. ఏం చెయ్యాలి?

"అదేమిటండీ? వందకోట్ల జనాభాగల యీ విశాల దేశాన్ని పాలిస్తున్న నాయకాగ్రేసరు లంతటి వాళ్ళే మమ్మల్ని బ్రతిమాలి బామాలి ఇంటర్వ్యూలిచ్చి, పత్రికల్లో చూసుకుని చంకలు గుద్దుకుంటోంటే, ఆఫ్టరాల్ మీలాంటి వారి దగ్గరికి నా అంతటి నేను రొప్పుతూ రోజుతూ వస్తే వెనకా ముందాడుతారా?" అన్న ఆమె మాటలు చురకల్లా తగిలి నా అహాన్ని దెబ్బతీసాయి.

నేను ఆఫ్టరాల్‌గాణ్ణా? నా తడాఖా ఏమిటో చూపించి తీరాలి అమ్మడికి అనుకుంటూ సాలోచనగా తలూపి, సరే, "కారెక్కండి. ఎక్కడైనా ప్రశాంతంగా కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం!" అన్నాను.

ఆమె బాక్‌డోర్ తెరవబోతే, వారించి, ఫ్రంట్‌డోర్ తెరిచాను. వచ్చి నా పక్కసీట్లో కూలబడింది. కారు స్టార్ట్‌చేసి, ముందుకు పోనిచ్చాను. అబిడ్స్ సర్కిల్లోవున్న 'ఎంబెసీ' బార్ పార్కింగ్‌లో కారాపి, "దిగండి!" అన్నాను.

"ఎక్కడో ప్రశాంతంగా కూర్చుందామని యిక్కడికి తెచ్చారేం?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"నా ప్రశాంతమైన సాయంత్రాలు యిక్కడే గడుస్తాయి లెండి. ఇలాటి ప్రదేశాలకు రావడం మీ కిష్టం లేనట్టుంది. టాక్సీ పిలవమంటారా?" అడిగాను కారు దిగుతూ.

గత్యంతరం లేక, నా వెనకే బార్‌లోకి వచ్చింది. ఓ మూల ఖాళీగా వున్న టేబుల్ ముందు కూర్చున్నాం. హాండ్‌బాగ్‌లోంచి నోట్‌బుక్,బాల్‌పెన్ తీసి, "ఇక అసలు విషయానికి వద్దాం: నగరంలోని ఓ క్లబ్బులో సర్పజూదం అదే ప్రమాదకరమైన, వినూతనమైన ఓ జూదం అతి రహస్యంగా ఆడబడుతోందని తెలిపింది. ఆ జూదంలో లక్షాధికార్లూ, కోటీశ్వర్లూ, ముఖ్యంగా విదేశీయులకు తప్ప అన్యులకు అనుమతి లేదని విన్నాను. నిజమేనా?" అడిగింది.

నేను పలకలేదు.

"ప్రతి ఆదివారం నడిచే ఆ ఆటలో ఆ ధనవంతులు మిమ్మల్ని విషసర్పం కాటు వేస్తుందీ, వెయ్యదూ అనే విషయంమీద వేలకు వేలు పందెం కాస్తారని విన్నాను

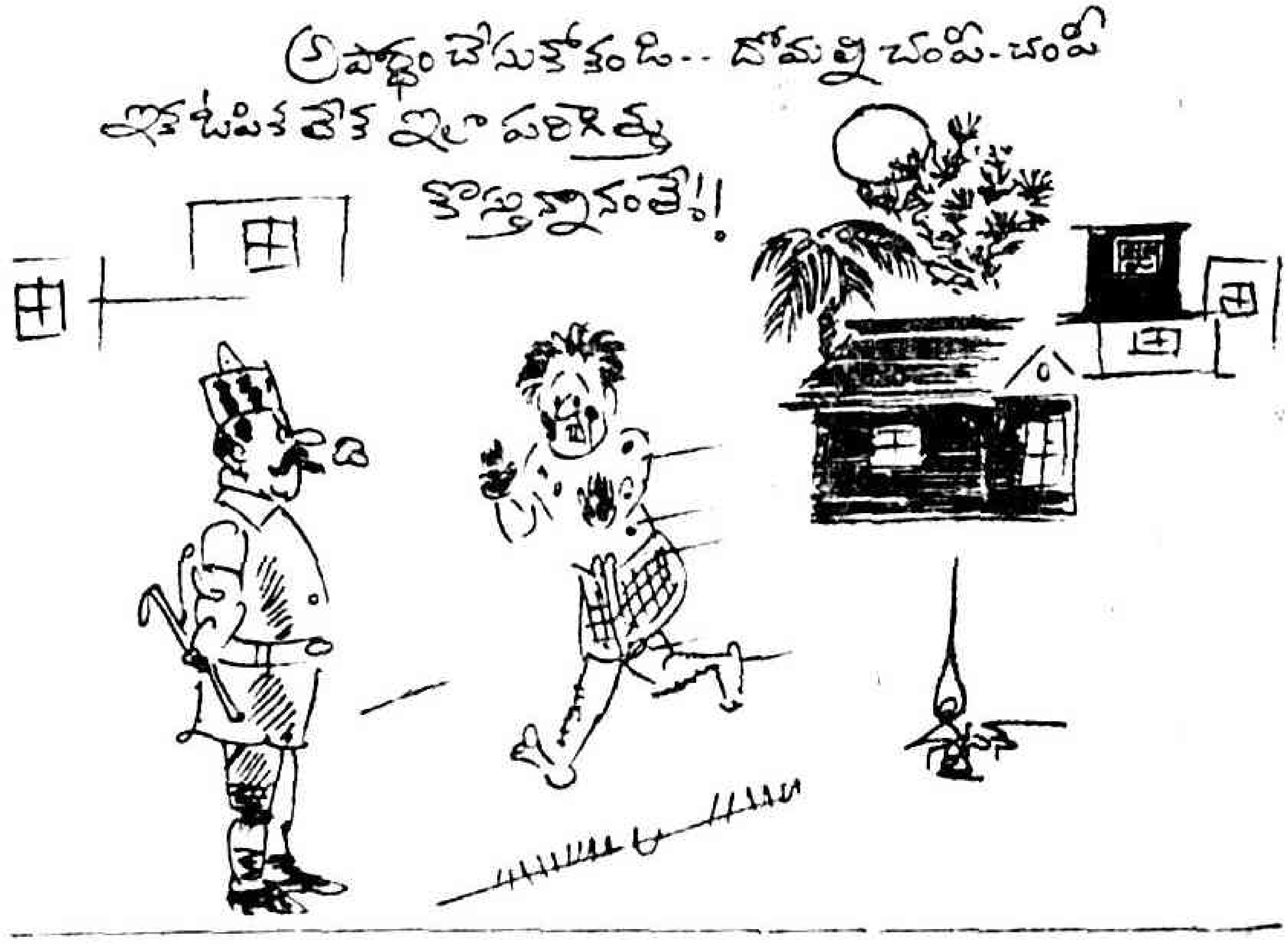

నిజమేనా?"

"అంత క్షుణ్ణంగా అన్ని విషయాలు తెలిశాక, ఇంకా నా ఇంటర్వ్యూ ఎందుకు మీకు?"

"అటువంటి ప్రాణాంతకమైన వృత్తి ఎందుకు చేపట్టారు మీరు?"

"కూటికోసం కోటివిద్యలన్నారు. అందుకు!"

"విషసర్పాలని చూస్తూనే వొళ్ళు జలదరిస్తుంది కదా ఎవరికైనా, అటువంటిది మీరు ఏకంగా వాటితో జూదం ఆడతారంటే అవి రబ్బరు పాములైనా అయుండాలి లేదా, అవి విషరహితమైనా అయుండాలి. ఏమంటారు?"

ఆమె సందేహం నా అహాన్ని దెబ్బతీసింది. "అవి నూటికి నూరుపాళ్ళు విషపూరితమైనవే! సజీవమైనవే!! నిపుణుడి ద్వారా పరీక్ష చేయించిన తరవాతే వాటిని ఆటలో ప్రవేశపెడతారు" అన్నాను కోపంగా.

ఆమె గలగల నవ్వి—"చూశారా, మీచేత నిజం ఎలా రాబట్టానో? ఇకనైనా నా ప్రశ్నలకు సూటిగా జవాబిస్తారని

ఆశిస్తా!" అంది.

నోరుజారి బుట్టలో పడ్డాను. ముత్తానికి గట్టిపిండమే!

"మిస్ షీలారాణీ! పాములూ, తేళ్ళూ, ఎంద్రకాయలూ అంటే జనం మలేరియా జ్వరం వచ్చినట్టు వణికిపోతారు కదా? అటువంటి అత్యల్ప విషయాలు మీ ప్రఖ్యాత పత్రికల్లో రాసి, ఊరికే పేజీలు యెందుకు దండగ చేసుకుంటారు చెప్పండి.

నా ఇంటర్వ్యూకు బదులు మీరు ఏ సినీ నటీమణి గత చరిత్రనో, మరుపురాని అనుభవాలనో ఆరాతీసి ప్రచురిస్తే జనం విరగబడి ఎగరేసుకుపోతారు కదా" అంటూ తప్పించుకోబోయాను.

"దాటవెయ్యడానికి ప్రయత్నించకండి చెప్పండి. ఈ వృత్తిలో రాకముందు మీరేం చేసేవారు?

"రకరకాల పాముల్ని పట్టి లాబొరేటరీలకూ, జూలకూ సప్లై చేసేవాణ్ణి. నా పూర్వీకులద్వారా సంక్రమించిన నైపుణ్యం ఇది. నా తండ్రి పాముల్నిపట్టి, వాటి చర్మాన్నీ, విషాన్నీ అమ్మి కుటుంబాన్ని పోషించేవాడు."

"జూదచరిత్రలోనే సంచలనాత్మకమైన ఆ సర్ప జూదాన్ని సృష్టించే ఆలోచన ఎలా వచ్చింది మీకు?"

"నేను సృష్టించలేదు. ఆ ఐడియా మీనన్‌ది."

"అతనెవరు?"

"ఆ క్లబ్బు ఓనర్! ప్రస్తుతం అమల్లో వున్న అన్ని రకాల జూదాలతో జనం విసిగిపోయారు. అవన్నీ ఎక్కడ పడితే అక్కడ అమల్లో వున్నాయి. అందుకే అందరికీ సాధ్యపడని యీ కొత్తరకం జూదాన్ని సృష్టించాడు మీనన్. పైగా, యిది అతిఖరీదైనదీ, ఉత్కంఠతో కూడుకున్నదీ, చాలా ప్రమాదకరమైనది కూడా!

అటువంటి ప్రమాదకర జూదానికి ప్రభుత్వం లైసెన్సు యివ్వదు. అందుకే అది అంత రహస్యంగా నిర్వహించ బడుతోంది.”

“మిమ్మల్ని పాములు కరవలేదా ఎప్పుడూ?”

“కరిచాయి!”

“ఎన్ని సార్లు?”

“ఆరు సార్లు!”

“ఐ మీన్, ఆ జూదంలో పాల్గొంటున్నప్పుడు?”

“కేవలం నాలుగుసార్లు! ఈ రోజు నా నలభై ఆరవ ప్రదర్శన జరగబోతోంది. ఇంతకీ మా గురించి ఎలా తెలిసింది మీకు?” అడిగాను ఆశ్చర్యంగా.

“ఆ జూదంలో పాల్గొన్న ఓ వ్యక్తిద్వారా....నాలుగు సార్లు పాముకాటు తిన్న మీరింకా ఎలా బ్రతికున్నారు?”

“వెంటనే సహాయం పొందడంవల్ల. ప్రదర్శన రోజు డాక్టర్ రెడీగా ఉంటాడు క్లబ్బులో. ఐతే, ఆ సంగతి కస్టమర్లకి తెలీకుండా చాలా గోప్యంగా వుంచుతాం! తెలిస్తే వారికి ఆ ఆటపట్ల ఆసక్తి ఉత్కంఠా యెలా వుంటాయి?”

“ఆ జూదం యెలా ఆడబడుతుందో దయచేసి సెలవిస్తారా?”

“ఇస్తాను. కానీ, ఓ షరతుమీద. ఈ విషయాలు మీ పత్రికలో ప్రచురించేటప్పుడు ఎట్టిపరిస్థితిలోనూ మా పేర్లు బైటపెట్టకూడదు. అలా ప్రామిస్ చెయ్యాలి!”

ఆమె కాసేపు ఆలోచించి “అలాగే వాగ్దానం చేస్తున్నాను. చెప్పండి.”

“రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు ప్రారంభమౌతుంది ఆట. అండర్ గ్రౌండ్‌లో ప్రత్యేకంగా నిర్మించిన ఓ రహస్య

గదిలో, వచ్చిన కస్టమర్లనంతా క్రమబద్ధంగా కూర్చోపెడతారు.

వారి ముందు ఓ వేదిక వుంటుంది. దానిమీద విశాలమైన ఓ రౌండ్ టేబుల్ వుంటుంది. ఆ టేబిల్ మీద ఎదురు బొదురుగా రెండు రెండు చొప్పున నాలుగు ప్లాస్టిక్ పెట్టెలుంటాయి. అన్నీ ఒకే రంగువి.

ఆ హాలుపక్కనే ఓ గది వుంటుంది. అ గదిలో పాముల కోసం ప్రత్యేకంగా తయారుచేసిన ఇనప్పెట్టెలుంటాయి వాటిలో ఆరు అతిప్రమాదకరమైన ఉంబా జాతి నల్లనాగు లున్నాయి.

ఆట ప్రారంభించే ముందు అందులో ఒకదాన్ని తెచ్చి, ఆ నాలుగు ప్లాస్టిక్ డబ్బాల్లోంచి కస్టమర్లు కోరుకున్న ఒక దానిలో వేస్తారు. అప్పుడు నేను పక్కగదిలో వుంటాను. అది నిజంగా విషసర్పమో, కాదో రూఢిపర్చుకోవడానికి ఏ కస్టమరైనా సరే తమవెంట నిపుణుడ్ని తీసుకువచ్చి పరీక్ష చేసుకోవచ్చు.

తరవాత, ఆ నాలుగు పెట్టెల మూతలకు కాగితాలు అంటిస్తారు. అప్పుడు కాయబడుతుంది పందెం। పాము నన్ను కరుస్తుందని కొందరూ, కరవదని కొందరూ తమకు తోచినట్టు పందెం కాస్తారు.

పందెం కనీసమొత్తం వెయ్యి రూపాయలు. ఆపైన ఎన్ని వేలైనా కాయవచ్చు. అందులో పదిహేను శాతం క్లబ్బు కమిషన్ కింద కోసుకుని ఓడినవారి మొత్తమంతా విజేతలకు పంచిపెడతారు.

ఆ పదిహేను శాతం క్లబ్బు కమిషన్లో ఐదుశాతం యజమాని, ఐదుశాతం నేనూ, ఐదుశాతం కస్టమర్లని తీసుకువచ్చే విక్టర్ సమానంగా పంచుకుంటాం।

పాము వేశాక, నాలుగు పెట్టెల మూతలు మూయగానే, రౌండ్ టేబుల్ యంత్రసాయంతో తిరుగుతుంటుంది. తర వాత కస్టమర్లలో ఒకరిచేత నన్ను పిలిపిస్తారు. నేను పక్క గదిలోంచి వచ్చి. ఆ నాలుగు పెట్టెల్లో నాకు తోచినదానిలో చెయ్యి దూరుస్తాను.

నా అదృష్టం బావుంటే, అది ఖాళీపెట్టె అయుంటుంది. ఖర్మకాలితే అందులో పాము వుంటుంది. ఇదీ క్లుప్తంగా ఆ ఆట కథ।”

“పెట్టెలో పాము వుంటే మిమ్మల్ని కరవడం ఖాయ మేనా?”

“నిస్సందేహంగా। ఎటువంటి మన్నుతినే పామైనా సరే, తనవైపు హఠాత్తుగా ఏదో దూసుకురావడం చూస్తూ ఊరుకోదు. ఆత్మరక్షణ కోసం మెరుపులా కాటు వేస్తుంది.”

“పాము ఏ పెట్టెలో ఉందో మీకు చూచాయగానైనా తెలిసే అవకాశం లేదా?”

“ఎట్టి పరిస్థితిలోనూ లేదు. ఐతే, ప్రతి మనిషిలో సిక్స్త్ సెన్స్ అనేది నిక్షిప్తమై ఉంటుంది. రాబోయే ప్రమాదాన్ని అదే మనిషిని హెచ్చరిస్తూ ఉంటుంది. అది మందగించినప్పుడే మనిషి ప్రమాదాలకు గురవుతాడు. అదృష్టవశాత్తూ నా సిక్స్త్ సెన్స్ సహకారంవల్లే నేనింత వరకూ యెక్కువ పాము కాట్లు తినకుండా బైటపడ గలిగాను.”

“ప్రతి ఆదివారం మీ రాబడి సుమారు యెంతుం టుంది?”

“వెయ్యీ, రెండువేలూ, ఒక్కోసారి ఆరువేలవరకూ ఉంటుంది.”

"పాముంటే భయం లేదా?"

"లేదు! కానీ, పాములకన్నా ప్రమాదకరమయిన కొందరు మనుషులుంటారు. వాళ్ళంటేనే చచ్చే భయం! పాములకు కేవలం కోరల్లో విషముంటే, వారి ఒళ్ళంతా విషపూరితమై ఉంటుంది...." నా మాట యింకా పూర్తి కాకముందే, "హల్లో మిస్టర్ నాగ్!" అన్న కంఠం విని ఉలిక్కిపడి అటు చూశాను.

విక్టర్!

"హలో! ఎప్పుడొచ్చావు?" అడిగాను.

అతను షీలారాణివైపు సందేహంగా చూస్తూ, నా చెవి దగ్గరికి వంగి, "మన ఆటకోసం విదేశీయుల్ని వేటాడుతూ తిరుగుతున్నాను. ఇప్పటికే చాలామంది పోగయ్యారు. ఈ రాత్రి కురిసే నోట్ల వర్షాన్ని మన జేబులు తట్టుకోలేవు సుమా.... నేనే నిన్ను ఓ పనిమీద విడిగా కలుసుకోవాలనుకుంటున్నాను. సమయానికి కనిపించావు. ఓ పదినిమిషాలు అలా వస్తావా?" అంటూ షీలారాణివైపు చూసి—

"ఎక్స్‌క్యూజ్‌మి మిస్! మేము కాస్త విడిగా మాట్లాడుకోవడానికి అనుమతిస్తారా?" అడిగాడు.

ఆమె నవ్వి—"పది నిమిషాలు కాదు. పావుగంట మాట్లాడినా నా కభ్యంతరం లేదు" అంది తన సహజ ధోరణిలో.

అతనితో మాట్లాడాలని నా కట్టే ఆసక్తి లేకపోయినా, విధిలేక లేచాను. బేరర్‌ని పిల్చి, షీలారాణి ముందు కూల్ డ్రింక్ తెచ్చిపెట్టమని చెప్పి, విక్టర్ వెంట నడిచాను. నన్ను విడిగా ఓ కేబిన్‌లోకితీసికెళ్తూ, "ఎవరా అమ్మాయి?" అడిగాడు రహస్యంగా.

"నా గర్ల్ ఫ్రెండ్!" బొంకాను.

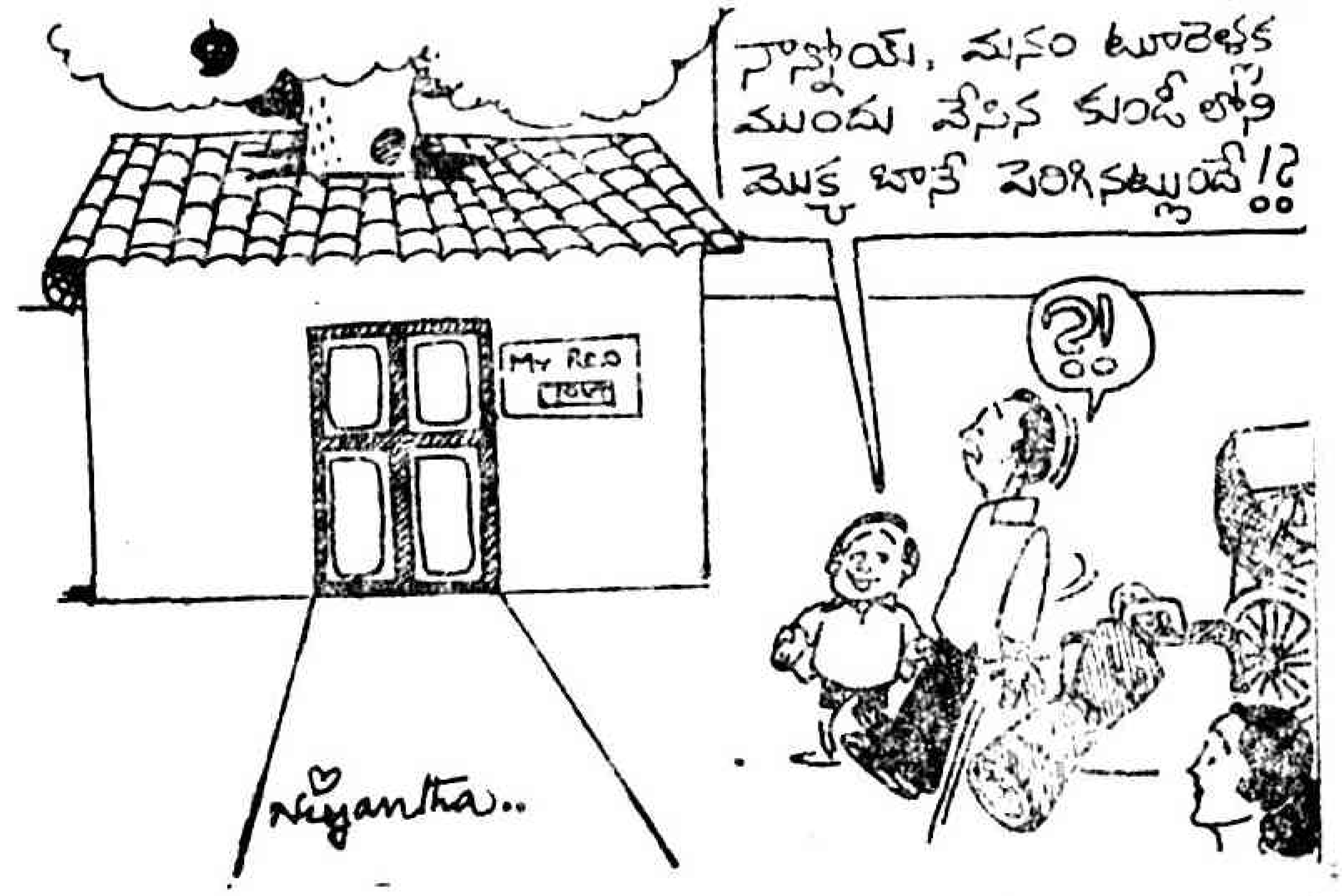

ఇద్దరం ఓ కేబిన్‌లోకెళ్ళి కూర్చున్నాం.

"మిస్టర్ నాగ్! నాగుపాముల్ని పట్టడంలోనూ, ఉడత పిల్లల్లా వాటితో ఆడుకోవడంలోనూ నీది అందెవేసిన చెయ్యి! నీ ద్వారా నాకు అత్యంత ప్రమాదకరమైన ఓ విష నాగు కావాలి!" అన్నాడు విక్టర్ సూటిగా అసలు విషయానికి వస్తూ.

ఆశ్చర్యంతో నా కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి. "నీకు విష సర్పంతో ఏం పని?"

"పని ఉంది కాబట్టే అడుగుతున్నాను. ఒక్క పాము ఖరీదు వెయ్యి రూపాయలు చెల్లిస్తాను. ఏమంటావ్?"

నా బుర్ర చురుగ్గా పనిజెయ్యసాగింది. విక్టర్ గత జీవితం పోలీస్ చిట్టాలో పొందుపర్చి ఉంది. అటువంటి వ్యక్తి వో విష సర్పాన్ని సంపాదించడానికి ప్రయత్ని స్తున్నాడంటే, విషయ మేమిటో సులువుగానే విశద మౌతోంది. ఆ విషసర్పంతో ఏదైనా పెద్ద నేరం చెయ్యా లనుకుంటున్నాడా?

"అయామ్ సారీ! ఇంతవరకూ నేను బాధ్యతాయుత మైన లేబొరేటరీలకూ, జూలకూ తప్ప ఇలా విడిగా ఎవ్వరికీ విష సర్పాలనమ్మలేదు. నీ కిచ్చిన పామువల్ల యెవ్వరి ప్రాణాలయినా హరీమంటే నా పీకమీదికి వస్తుంది!"

"ఎట్టి పరిస్థితిలోనూ నీ పేరు బైటపెట్టనని ప్రమాణం జేస్తున్నాను. నేను వేసిన ప్లాన్ యెప్పుడూ ఫేల్ కాదు. వెయ్యి రూపాయలతో నీకు తృప్తి లేకుంటే, రెండు వేలి స్తాను. సరేనా?"

"క్షమించు. నీ కోరిక మన్నించలేకపోతున్నందుకు.... ఆc, ఎనిమిది కావస్తోంది. ఇక మనం క్లబ్బుకు బైలు దేరడం మంచిది" అంటూ లేచి బైటికి నడిచాను.

జేవురించిన మొహంతో నా వెనకే అతను కూడా లేచి, విసురుగా వెళ్ళాడు బైటికి. షీలారాణి దగ్గర సెలవు తీసు కుందామని అటు నడిచాను.

నన్ను చూడగానే హాండ్ బాగ్ సర్దుకుని, "ఈ రాత్రి నేను మీ కూడా వచ్చి ఆ ఆట కళ్ళారా చూడలనుకుంటు న్నాను. తీసికెళ్తారా?" అంది లేస్తూ.

"బావుంది! ఒక పత్రికా విలేఖరిని వెంటబెట్టుకొచ్చా నని తెలిస్తే మీనన్ ముందు నన్ను మెడబట్టి బైటికి గెంటుతాడు!"

"నేను పత్రికా విలేఖరినని ఎందుకు చెప్పాలి? మీ గర్ల్ ఫ్రెండ్ నంటే సరిపోదూ?"

"ఐనా, నేను రిస్కులో పడదల్చుకోలేదు!"

"అలాగా! ఐతే, నేను రాయబోయే ఫీచర్‌లో మీ అసలు పేర్లు ప్రకటించక తప్పదనుకుంటాను. మీ కిచ్చిన వాగ్దానాన్ని ఉపసంహరించుకుంటున్నందుకు విచారిస్తు

న్నాను. మీరు నా కోరిక మన్నించనప్పుడు నేను మీ కోరిక దేనికి మన్నించాలి."

నా గొంతులో పచ్చి వెలక్కాయ పడింది మళ్ళీ.

బాగా ఆలోచించి, "సరే, పద!" అంటూ బేరర్‌కు బిల్ పేజేసి, బైటికి నడిచాను.

3

క్లబ్బు జేరేసరికి ఎనిమిదిన్నరయింది. నా కోసమే ఎదురుచూస్తున్నాడు మీనన్. ఆమె నతనికి పరిచయం జేస్తూ, "నా కాబోయే శ్రీమతి!" అన్నాను కన్ను గీటి.

ఆమె మొహం ఎర్రబడింది. గత్యంతరంలేక, కోపాన్ని దిగమింగుకుంటూ నవ్వలేక నవ్వి—"నమస్తే!" అంది చేతులు జోడిస్తూ.

"వెల్‌డన్! ఇన్నాళ్ళకి ఓ యింటివాడివి కాబోతున్నా వన్నమాట. వెరీ గుడ్!" అన్నాడు మీనన్ నా భుజం చరిచి.

ఆ విధంగా ఆమెమీది అక్కసు తీర్చుని, అండర్ గ్రౌండ్ హాలువైపు నడిచాను. అప్పటికే హాల్లో ప్రేక్షకు లంతా ఆసీనులై ఉన్నారు. వారిలో నలుగురు అరబ్బులు, ఇతర దేశస్థులే కాక కొద్దిమంది స్వదేశీయులు కూడా ఉన్నారు. అరబ్బుల పక్కనే విక్టర్ కూర్చునున్నాడు. షీలారాణిని మొదటి వరస సీట్లో కూర్చోబెట్టాడు మీనన్.

తొమ్మిది గంటలకు ప్రారంభమయింది ఆట. మీనన్ స్టేజీమీదికి వచ్చి, ముందు నన్ను అందరికీ పరిచయం జేశాడు. తరవాత స్టేజీ మధ్య వున్న రౌండ్ టేబిల్‌నీ, దానిమీద అమర్చి వున్న నాలుగు ప్లాస్టిక్ పెట్టెలని చూపుతూ ఆట ఆడే విధానాన్నీ, నియమాలను క్షుణ్ణంగా వివరించాడు.

తరవాత నేను పక్క గదిలో కెళ్ళి, ఉక్కు వలతో ప్రత్యేకంగా అల్లిన పాము పెట్టె, ఓ తోలుసంచీ తెచ్చి మీనన్ కందించాను.

మీనన్ ఆ పెట్టెను అందరికీ చూపుతూ, "ఫ్రెండ్స్! ఇది అత్యంత ప్రమాదకరమైన 'ఐందా!' జాతి విషనాగు. ఈ ఆటలో ఉపయోగించడానికి దీని కోరలు తీశామేమో అన్న అనుమానం రాకుండా మీలో యెవ్వరైనా సరే దీన్ని పరీక్షించుకోవచ్చు. ఇందులో పాముల్ని పరీక్షించడానికుపయోగించే పరికరాలున్నాయి" అన్నాడు ఆ తోలు సంచీ చూపుతూ.

ప్రేక్షకుల్లో కాసేపు నిశ్శబ్దం ఆవరించింది. ఒకర్నొకరు చూసుకుంటున్నారు. చివరికో బట్టతల శ్వేతజాతి నడి వయస్కుడు లేచి, వేదిక దగ్గరికి వచ్చాడు. గాంధీ మైపు కళ్ళజోడు సర్దుకుంటూ, తనని పరిచయం జేసుకున్నాడు

"నా పేరు లూయిస్ బ్రౌన్! ఆస్ట్రేలియన్ని. జంతు శాస్త్రవేత్తను కాకపోయినా, పాముల గురించి ప్రాధమిక పరిజ్ఞానం వుంది నాకు!" అంటూ తోలుసంచీ తెరిచి పరికరాలందుకున్నాడు.

ముందు చేతులకు లావుపాటి గ్లవుస్ తొడుక్కుని, అతి కష్టంమీద పటకారుతో జాగ్రత్తగా పాము నోరు తెరిచి, కోరలు పరీక్షించి, అది పూర్తిగా విషపూరితమైనదని ప్రకటించి, తన సీట్లోకెళ్ళి కూర్చున్నాడు.

"ఈ పామును ఏ పెట్టెలో వెయ్యాలో మీలోనే ఒకరు నిర్ణయించాలి. నోటితో చెప్పకూడదు. ప్రతి పెట్టెమీదా నెంబర్లు రాసి వున్నాయి. వేళ్ళతో సూచిస్తే చాలు. నోటితో చెబితే, పక్క గదిలో వున్న అనంతనాగ్‌కు వినిపించే అవ

కాళముంది" అంటూ నావైపు చూసి గదిలోకి వెళ్ళమన్నట్టు సైగజేశాడు మీనన్.

అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ పక్కగదిలోకి నడిచాను. తలుపు మూసుకుంది బైటినించి. అరగంట తరవాత ప్రేక్షకుల్లోంచి ఒకరిచేత నన్ను పిలిపించారు బిగ్గరగా.

కోటు విప్పి స్టాండుకు తగిలించాను. తలుపు తెరిచి హాల్లో అడుగుపెట్టాను. అందరి కళ్ళూ నా మీదే! ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నారు.

నెమ్మదిగా తిరుగుతున్న రౌండ్ టేబిల్‌ని సమీపించాను. షర్టు చేతులు పైకి మడిచి, కాసేపు పెట్టెల్ని పరీక్షగాచూపి, చటుక్కున రెండోనెంబర్ పెట్టెలో దూర్చాను చెయ్యి! అది ఖాళీపెట్టె!!

గెలుపొందినవారి చప్పట్లతో, కేకలతో హాలు మారు మారుమోగింది. ఓడినవారి మొహాలు జీరో వాట్టు బల్బుల్లా వెలవెల బోయాయి. వంగి అందరికీ అభివాదంజేస్తూ మళ్ళీ పక్క గదిలోవెళ్ళాను.

నా వెనకే విక్టర్ గబగబ లోనికివచ్చి, "నీ దయవల్ల యీ రోజు నేను రెండువేలు గెలిచాను" అన్నాడు ఆనందంగా.

"ఐతే, నువ్వు కూడా పందెం కాశావన్నమాట!"

"ప్రతి ఆదివారం కాస్తూనే వుంటా! ఆ విధంగా నేను పిల్చుకొచ్చే విదేశీయులకు మరింత ఉత్సాహం పుంజుకుంటుంది!"

"ఇంతకీ యీ ఆటలో యెంత మొత్తం కాయబడింది?"

"లక్ష పదివేలు!"

చిన్నగా ఈలవేశాను. "ఐతే, ఈ రోజు మన రాబడి గత రికార్డును బద్దలు కొడుతుందన్నమాట! ఈ అరబ్బులు ప్రతిసారీ వస్తే మన జాతకాలు మారినట్టే!"

అప్పుడే మరో ఆట ప్రారంభించబోతున్నట్టు హాల్లో బజర్ మోగడంతో, విక్టర్ బైటికెళ్ళి తలుపు మూసుకున్నాడు.

అరగంట తరవాత మళ్ళీ పిల్చారు నన్ను.

వెళ్ళి ఒకటో నెంబర్ పెట్టెలో చెయ్యి పెట్టాను. అది కూడా ఖాళీ! అదృష్ట దేవత నన్ను కనికరిస్తోంది వరసగా!

అలా నాలుగు రౌండ్లు నడిచాయి. ఒక్కసారి కూడా పాము నన్ను కరవలేదు. దాంతో, అరబ్బులు ఆ ఆటలో ఏదో మోసం వుందని మీనన్‌తో పేచీ ప్రారంభించారు. నేను మౌనంగా నా గదిలోకి వచ్చేశాను.

రెండు నిమిషాల తరవాత మీనన్ విక్టర్‌ను వెంటబెట్టుకుని గబగబ నా దగ్గరికి వచ్చాడు.

"నాగ్! ఆ అరబ్బులు ఓ వింత ప్రస్తావన లేవదీశారు. ఈ సారి పెట్టెల్లో రెండు పాములు వెయ్యమంటున్నారు!...."

"వాట్ నాన్సెన్స్!" అన్నాను మొహం చిట్లిస్తూ.

"వెధవలు ఎంత చెప్పినా వినిపించుకోడంలేదు. రెండు పాములు గనక వేస్తే యీ సారి రెండు లక్షలు పందెం కాస్తారట!"

"అందుకని నా ప్రాణాలు పణంపెట్టమంటారా?"

"జూదం యెప్పుడూ అదృష్టం మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. ఈ జూదంలో అదృష్టం యెప్పుడూ నీ పక్షాన

ఉంటోంది. ఆలోచించు. రెండులక్షలు పందెం! ఈ రాత్రి మన పాలిటి స్వర్ణరాత్రి అవుతుంది."

"నో. నో! అత్యాశ అంతానికి సంకేతమంటారు. సారీ, నేను రిస్కు తీసుకోదలచుకోలేదు!"

"నువ్వు ఒప్పుకోకుంటే ఆ రిస్కేదో నేనే తీసుకోక తప్పదు మరి!"

"యూ మీన్, నా పని మీరే చేస్తారా?"

"ఔను! నువ్వొప్పుకోకుంటే మరేం చెయ్యాలి? డబ్బంటే నాకు ప్రాణం కన్నా ప్రియం మరి! ఆలోచించుకో. పది నిముషాల వ్యవధి ఇస్తున్నాను" అంటూ విసవిస బైటికి నడిచాడు మీనన్.

గతుక్కుమన్నాను. అదృష్టవశాత్తూ తొలిసారి పాము అతన్ని కరవకుంటే, ధైర్యం ఇనుమడించి యిక అదే రుచి మరుగుతాడు. ఇక నా అవసరం ఉండదు. బంగారం లాంటి వృత్తి భగ్నమౌతుంది. ఆలోచిస్తున్నాను.

అంతలో విక్టర్ నా సమస్యకు పరిష్కారం సూచించాడు. "ఇలాటి అవకాశాలు మళ్ళీ రావు నాగ్! ఒప్పుకో! ఆ అరబ్బులే గాక, యీ సారి ఆసక్తికొద్దీ అందరూ పెద్ద మొత్తాలు పందెం కాస్తారు. నేనూ కాస్తాను. అంతే కాదు, నీ ప్రాణానికే ప్రమాదమూ కలక్కుండా కాపాడే పూచీ నాది!"

"ఎలా?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"నువ్వు హాల్లో అడుగుపెట్టగానే, ఆ పాములు ఏ పెట్టెల్లో వున్నాయో సూచిస్తాను నీకు."

నా కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో మరీ పెద్దవయ్యాయి. "ఎలా?"

"జాగ్రత్తగా విను! నా కుడిచెంపమీద కుడి చెయ్యి ఆనించి కూర్చుంటే, పాము ఒకటో నెంబర్ పెట్టెలో

వుందనీ, ఎడం చెంపమీద చెయ్యి అనించి కూర్చుంటే రెండో పెట్టెలో వుందనీ, కుడి మోకాలిమీద చెయ్యి పెట్టి కూర్చుంటే మూడో పెట్టెలో వుందనీ, ఎడం మోకాలి మీద చెయ్యిపెట్టి కూర్చుంటే నాలుగో పెట్టెలో వుందనీ గ్రహించాలి నువ్వు।"

గుడ్ ఐడియా।

అదే క్షణంలో, నా మస్తిష్కంలో తళుక్కుమంది ఓ ఆలోచన. వెంటనే నా అంగీకారం తెల్పాను. విక్టర్ తలుపు తెరుచుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

రెండు నిమిషాల తరవాత మీనన్ ఆదరా బాదరా వచ్చాడు లోపలికి. "గుడ్। నీ నిర్ణయం విని చాలా సంతోషించాను.... రెండో పాము తీసికెళ్ళమంటావా?" అడిగాడు నా భుజం తడుతూ.

తలూపాను.

ఓ మూల వున్న బీరువా తాళంతీసి, మరో పాము పెట్టె అందుకుని బైటికి నడిచాడు.

తలుపు మూసుకుంది.

అరగంట తరవాత నన్ను పిలుస్తూ కేక వినిపించింది. తలుపు తెరిచి హాల్లో అడుగుపెట్టాను. మరుక్షణం నా కళ్ళు విక్టర్‌మీదికి మళ్ళాయి. అతని కుడిచెయ్యి కుడి చెంపమీదా, ఎడంచెయ్యి ఎడం కాలుమీదా ఉన్నాయి. అంటే, పాములు ఒకటీ, నాలుగో నెంబర్ పెట్టెల్లో ఉన్నాయన్నమాట।

అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వేదిక దగ్గరికి నడిచాను. నాలుగుపెట్టెలూ నెమ్మదిగా తిరుగుతున్నాయి టేబిల్ మీద. బహుశా, అందరి గుండెలూ యీ సారి చెప్పలేని ఉత్కంఠతో దడదడ మంటున్నాయి కాబోలు.

టేబుల్ ముందు ఆగి, షర్టు మోచేతివరకూ వెనక్కి

జరిపాను. కాసేపు పెట్టల్ని తదేకంగా చూసి, చటుక్కున నాలుగో పెట్టెలో దూర్చాను చెయ్యి! ఉగ్రాతిశయంతో విక్టర్ మొహం పాలిపోయింది! ఆ పెట్టెలోనే పాము వుందని అతను సూచించాడు మరి!

ఇప్పుడు అరబ్బుల మొహాలు ఆనందంతో వెలిగిపోతు న్నాయి. చెవులు గింగురుమనేలా చప్పట్లు చరుస్తున్నారు. అంటే యీసారి వాళ్ళు నన్ను పాము కరవదని పందెం కాశారు కాబోలు!

చిన్నగా నవ్వుతూ అందరికీ అభివాదం జేసి, పక్క గదిలో కెళ్ళాను. నా వెనకే మీనన్, విక్టర్, షీలారాణీ గబ గబ వచ్చారు గదిలోకి.

విక్టర్ పట్టరాని ఉక్రోషంతో నా కాలర్ పూపుతూ— "నీచుడా! నిన్ను నమ్ముకుని నట్టేట్లో మునిగాను. ఇన్నేళ్ళ నా సంపాదనంతా పందెం కాచి దివాళాతీశాను...." అరవ సాగాడు ఉన్మాదిలా.

ఒక్క విదిలింపుతో అతన్ని దూరంగా తోశాను. "ఎప్పు డైతే నువ్వు పాముల గురించి సూచనలిచ్చి నన్ను కాపా డతా నన్నావో, అప్పుడే నా సిక్త్ సెన్స్ ఇందులో ఏదో మోసం వుందని హెచ్చరించింది. అందుకే, నువ్వు పాము లున్నాయని సూచించిన పెట్టెలోనే చెయ్యి పెట్టాను!

నీ సూచన నమ్మి నేను వేరే పెట్టెలో చెయ్యి పెడతా ననీ, అప్పుడు అందులో ఉన్న పాము నన్ను కాటు వేస్తుందనీ, ఆ విధంగా నేను అంతమవడమే గాక, నువ్వు కాచిన పందెంలో గెలుస్తావనీ పథకం వేశావ్. అందుకే ఇంతవరకూ సంపాదించిందంతా పందెం కాశావ్!

చివరికి నా సిక్త్స్ సెన్స్ నీ పథకాన్ని వమ్ము జేసింది...." అంటూ మీనన్ వైపు తిరిగి, "ఈ రోజు నాకు

రావలసిన వాటా లెక్క చూడండి'' అన్నాను జేవురించిన మొహంతో.

విక్టర్ జుత్తు పీక్కుంటూ వెళ్ళిపోయాడు।

అరగంటలో నాకు రావలసిన మొత్తాన్ని బ్రీఫ్‌కేస్‌లో సర్ది నా చేతి కిస్తూ, "ఈ రోజు యిటువంటి దుర్ఘటన జరిగినందుకు నాలా చింతిస్తున్నాడు" అన్నాడు మీనన్ బాధగా.

"అంతేకాదు, యీ రోజుతో యీ సర్ప జూదాన్ని శాశ్వతంగా సమాప్తంజెయ్యక తప్పనందుకూడా నువ్వు చింతించాలి. విక్టర్ ఈ క్షణంనించీ మన శత్రువై పోయాడు.

ఇంతకాలం ఈ ఆటకు విదేశీయుల్ని వెంటబెట్టుకొచ్చే వాడు. ఇకముందు స్వదేశీయులైన ఎర్ర టోపీల్ని వెంట బెట్టుకొచ్చి మన కొంప ముంచవచ్చు। అందుకే ఈనాటి సంపాదనతో సంతృప్తిపడి యిక యీ ఆటకు ఫుల్‌స్టాప్ పెడదాం। గుడ్‌బై।।'' అంటూ షీలారాణి చెయ్యి పుచ్చుకుని బైటికి నడిచాను బరువైన బ్రీఫ్‌కేస్‌తో. □

కోపిష్టి పెళ్ళాం

బోడిగుండు వ్యక్తితో, అతని మిత్రుడు—

"మీ ఆవిడ చాలా కోపిష్ఠి రకంలా వున్నట్లుందే?"—

"అరె। నీకెలా తెలుసు. నిన్నేమైనా అనలేదు కదా?"

"అదేంలేదు. పెళ్ళయిన ఆర్నెల్లకే నీ తలపైన వెంట్రుకలు లేకుండా పోతేనూ....!''

—యం. వీరాస్వామి, మల్కాజిగిరి

ఆడదంటే అలుసా?

బొమ్మిడి అచ్చారావు

"ఇంతాలస్యమైందేం?"

గుమ్మంలోనే నిలేసి అడిగాడు సూర్యారావు భార్యని.

"ఈ రోజు మా ఆఫీసర్‌కి సెండాఫ్ పార్టీ అరేంజ్ చేసాం. అంతా అయేసరికి యీ టైం అయింది."

"ఎంత ఆఫీసరయితే మాత్రం పోయేవాడి కోసం ఎందుకంత ఆర్భాటం? అయినా నువ్వెందుకుండాలి? ఏదో పనుందని చెప్పి వచ్చెయ్యకపోయావా?"

"నాకేం పనుండదని వాళ్ళకి తెలుసు. ఇంటిదగ్గిర వంటా వార్పు మీరు చూస్తారని, మనకి పిల్లా పీచు లేరని...."

"అంటే, యింటిగుట్టు రచ్చకెక్కిందన్న మాట! నేను ఆడంగివాడిలాగా వంటచెయ్యడానికే పనికొస్తానన్నమాట!"

"ఎందుకు మిమ్మల్ని మీరలా కించపర్చుకుంటారు?"

"కాకపోతే, ఏమిటి మీ ఆఫీసువాళ్ళ ఉద్దేశం?"

"అబ్బబ్బ, ఇప్పుడదంతా దేనికి?"

"నీకు నా మాటంటేనే విసుగ్గా వుంటుంది, నాకు తెలుసు, ఉద్యోగంలేని మగాడికి విలువుండదని!"

ప్రభ ఉస్సురంటూ కుర్చీలో కూలబడింది.

"ఇదిగో ఆఖరిసారిగా చెపుతున్నాను. రేపట్నుంచి అయిదూ పదిహేను అయేసరికి యింట్లో వున్నావా సరే! లేకుంటే ఊరుకునేది లేదు!"

"ఏం చేస్తారు?" తిక్కగా ప్రశ్నించింది.

"చెప్పి చెయ్యటం నా కలవాటు లేదు."

"సరే, మీ యిష్టం వచ్చినట్టు చెయ్యండి. ఇంటిలో కాలుపెట్టేటప్పటికి మొదలవుతుంది నస! భగవంతుడా, నాకు విముక్తి ఎప్పుడో?" నుదురు కొట్టుకుంది.

"భోజనం చేద్దాం, రా" అన్నాడు సూర్యారావు కొద్ది నిమిషాల తర్వాత, రాజీకొచ్చే ధోరణిలో.

"నాకు ఆకలిగా లేదు. పార్టీలో టిఫిన్ చేశాగా! మీరు చేసెయ్యండి" అంది ప్రభ తలెత్తకుండానే.

2

వడివడిగా పిటీబస్టాండ్ వంక నడుస్తున్న ప్రభ ఎవరో తనని పేరుపెట్టి పిలవటంతో వెనక్కి తిరిగి చూసింది. ఆ వ్యక్తి ఆమెకు బాగా సమీపానికొచ్చాడు.

"నువ్వా? నన్ను వెంటాడటం మానవా?" కోపాన్ని అణచుకుంటూ సౌమ్యంగా అడిగింది ప్రభ.

"ఇది వెంటాడటం కాదు. నీ కోసం తపించటం. నన్నెందుకు దూరం చేస్తున్నావో అర్థంకాలేదు" అన్నాడతను.

"నిన్ను నేను దూరం చెయ్యటంకాదు. నువ్వే నన్ను దూరంగా విసిరేశావు—పిరికివాడిలా పారిపోయి నీ దారి నువ్వు చూసుకున్నావు."

"లేదు లేదు. నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవాలనే అనుకున్నాను. అయితే యింట్లో పెద్దవాళ్ళతో గొడవలొచ్చాయి. నిన్ను చేసుకుంటే నూతిలోపడి ఛస్తానని బెదిరించింది మా అమ్మ. మా నాన్న ఆనాటితో మా యిద్దరికీ తెగతెంపులని తెగేసి చెప్పేసాడు. ఆర్థికంగా స్వతంత్రం లేనివాణ్ణి నిన్ను చేసుకుని ఎలా పోషించను? అందుకే నిన్ను తాత్కాలికంగా విడిచి తటస్థంగా వుండిపోయాను."

"అసలు, నీ ఉద్దేశం యిదీ అని చెప్పావా? నన్ను నీ అవసరానికి ఉపయోగించుకుని, ఆ తర్వాత నట్టేట్లో విడిచి పోయావు. నేనేమయిపోయానో, ఎలా వున్నానో ఒక్కసారయినా నా అజ కనుక్కున్నావా? ఉద్యోగం వచ్చాక చేసుకుంటానని ఒక్కమాట ధైర్యంగా చెప్పగలిగావా? నిస్సహాయ స్థితిలో వున్న నన్ను సూర్యారావు ఆదుకుని అగ్నిసాక్షిగా పెళ్ళి చేసుకున్నాడు."

"పూటకు ఠికాణాలేని ఆ సూరిగాడ్ని పెళ్ళి చేసుకోవ

టానికి నువ్వెలా ఒప్పుకున్నావు? ఇప్పటిదాకా ఉద్యోగం లేనివాడు నీ సంపాదన మీద బతుకుతున్న అసమర్థుడు వాడు నిన్నేం సుఖపెడతాడు?"

"నాన్న బయటకి గెంటేసినా నేను ఆత్మహత్య చేసుకో లేదు. బతకగలననే ధైర్యం, నువ్వొచ్చి నన్ను తీసుకు వెళ్ళకపోతావా అనే మొండిధైర్యం నన్ను బతకమన్నాయి ఎలాగో ఉద్యోగం సంపాదించుకున్నాను. అయినా నువ్వు నన్ను మళ్ళీ ఒక్కసారి కూడా చూడరాలేదు. నా నీతి మాలిన బతుకు ఆ వూళ్ళో నలుగురికీ తెలుసు. నన్నెవడు చేసుకుంటాడు? అలాంటి సమయంలోనే సూర్యారావు నన్ను మనస్ఫూర్తిగా యిష్టపడి చేసుకున్నాడు. నాకు ఆశ్రయం కల్పించాడు. మగదిక్కయ్యాడు. అతనికి ఉద్యోగం లేకపోతేనేంగాక, నన్ను పువ్వుల్లో పెట్టి చూసు కుంటున్నాడు—నాకొచ్చే జీతం మా యిద్దరికీ హాయిగా సరిపోతుంది. ఇలాంటి సమయంలో నువ్వొచ్చి జరిగి పోయిన పీడకలని గుర్తుకు తెస్తున్నావు—నా కిష్టంలేదు."

"గతంలో మన యిద్దరం యెలా గడిపాం? యెన్ని స్వర్గసుఖా లనుభవించాం? అది నీకు పీడకలలా వుందా? నీ మనసు నన్నే కావాలనటం లేదా?"

"లేదు. నిన్నేకాదు, సూర్యారావుని తప్ప మరో మొగాడి నీడకూడా సహించని నిగ్రహం అలవడింది నాకు. వారం రోజులుగా నీ కిదే మాట చెపుతూ వస్తున్నా నన్ను వెంబడించటం మానటం లేదు. చివరిసారిగా చెప్తున్నాను. నా మానాన నన్నొదిలెయ్. నా కాపురంలో కలతలు రేపకు."

"అయితే, నాతో రానంటావు, అంతేనా?"

"నా భర్తనొదిలి ఎక్కడికీ రాను, రాలేను."

"పోనీ, నాతో పర్మెనెంటుగా రావద్దు. కనీసం అప్పు డప్పుడు నాతో పాతరోజులు గుర్తుకు తెచ్చుకోకూడదా?"

"ఆ ఛాప్టర్ క్లోజ్ చేసి చాన్నాళ్ళయింది. చాలా ఏళ్ళే అయింది. ఇప్పుడు అతనొక్కడే నా సర్వస్వమూ. ఇక లేనిపోని ఆశలు పెట్టుకొని నీ టైమూ, నా టైమూ పాడు చెయ్యకు. ఇంతటితో నీ ప్రయత్నానికి ఫుల్‌స్టాప్ పెట్టెయ్యి. బై."

"నువ్వొదిలేసినంత తేలిగ్గా నిన్నొదలను. నీ మొగుడికి నీ సంగతి, నీ తిరుగుళ్లు చెపుతాను. వాడు అనుమానంతో అనుక్షణం నిన్ను చిత్రవధ చేసేలా చేస్తాను. చివరికి వాడు నీ ప్రాణం తీసేలాగా చేసి, నా కసి తీర్చు కుంటాను."

"కాంతారావ్!" అరిచింది ప్రభ.

"అందుకే నా మాట విని నా దారికి రా! రహస్యంగా, సరదాగా గడిపేద్దాం. కావాలంటే అందుకు నీకు డబ్బు కూడా పే చేస్తాను. ఏమంటావ్?"

"ఛీ, నేను బజారు ఆడదాన్ననుకున్నావా? నాకు నువ్విచ్చిన విలువ యిదన్న మాట! నీలాంటి బ్రూట్‌కి లొంగే కన్నా, నా భర్తచేతిలో హాయిగా చచ్చిపోవటమే నాకిష్టం!"

"సరే, అదీ చూద్దాం" సవాల్ చేశాడు కాంతారావు.

ప్రభ మారుమాట్లాడకుండా సిటీ బస్‌స్టేజి వంక వడి వడిగా అడుగులు వేసింది.

3

ప్రభ వేణువంక సీరియస్‌గా చూసింది.

"ఇన్నాళ్ళు మీరు గౌరవనీయులనుకున్నాను. మీ కొలీగ్ పట్ల మర్యాదగా ప్రవర్తించటం కూడా చేతకాని మూర్ఖు లనుకోలేదు."

"నీ చరిత్ర మాకు తెలియదనుకోకు. ఇన్నాళ్ళు సంగతి వేరు, ఇప్పుడు నీ గురించి చాలా విషయాలు తెలిశాయి. నీకిష్టమైతేనే, బలవంతం లేదు."

"నా గురించి మీకు ఎవరైనా చెడ్డగా చెప్పారేమో నాకు తెలీదు. నా గురించి అలా తేలిగ్గా మాట్లాడటం బావుండ లేదు" ప్రభ తీవ్రంగా అంది.

"నీ మాజీప్రియుడు అన్ని విషయాలు వివరంగానే చెప్పాడు. ఇన్నాల్టి సంగతి వేరు. ఇన్నాళ్ళు నీ మొగుడు ఉద్యోగం లేనివాడనే అనుకున్నాం. కాని యిప్పుడు తెలి సింది, ఉద్యోగం లేనివాడే విన్నెందుకు చేసుకున్నాదో!!"

"మిస్టర్ వేణూ! నా వ్యక్తిగత విషయాల్లోకి తల దూర్చవద్దు. ఒకే ఆఫీసు, పక్క సీట్లు కావటంతో చర్చ యింతదాకా రానిచ్చాను. ఇక యీ విషయం మాట్లాడటం మంచిది కాదు."

"మరీ అంత ఫోజు కొట్టెయ్యకు. ఇష్టమైతే చెప్పు. లాడ్జిలో రూం బుక్ చేయిస్తాను!"

వేణు చెంప ఛెళ్ళుమంది. ఆఫీసులోని తలలన్నీ చురుగ్గా తిరిగాయి వాళ్ళవంక.

వేణుకి మతిపోయినంత పనయింది. పబ్లిగ్గా ఆఫీసులో పట్టుకుని ప్రభ యింత ధైర్యంగా తనని చెంపదెబ్బ కొడ్తుందని ఊహించనైనాలేదు. తిన్నగా వుండక తనా మెను తూలనాడటం, నీచంగా మాట్లాడటం తప్పని గ్రహించేసరికే నలుగురిలోను తననింతగా అవమానించింది. ఎంతపని చేసింది?

ఛీ, ఇంత పొగరా ఆడదానికి? అందులోను చెడతిరిగిన ఆడదానికి? పళ్లు పటపట నూరాడు వేణు.

4

"నీ కోసం మధవ్ రెండుసార్లు వచ్చివెళ్ళాడు. అయినా ఆ కుర్రాడు మనింటికి రావడం నా కిష్టంలేదు" ప్రభ ఆఫీసు నించి రాగానే చెప్పాడు సూర్యారావు.

ప్రభకి మనసంతా ఖాళీగా వెర్రిగా వుంది. తలమీద సమ్మెట్లతో బాదినట్టు చాలా దిమ్మగా వుంది. చెవులు హోరెత్తిపోతున్నాయి. అసలే ఆఫీసులో యీనాటి సంఘటన బాధాకరంగాను, జుగుప్సాకరంగాను వుంది. కొన్నాళ్ల సెలవు పడేద్దామా అనిపిస్తోంది కూడా.

"అతను రావటం ఎందుకిష్టంలేదు?" సూటిగా అడిగింది ప్రభ.

"ఎందుకేమిటి? చెట్టంత కుర్రాడు ఎప్పుడు పడితే అప్పుడు రావటం నీ చుట్టూ 'అక్కా' అంటూ తిరగడం-నాకెందుకో మంచిగా అనిపించటంలేదు. వాణ్ణి రావద్దని చెపుతాను."

"నాకున్న బాధల్లో ఏ మాత్రమైనా రిలీఫ్ ఉందంటే అది మాధవ్ వల్లనే. ఇంటర్ చదువుతున్న ఆ కుర్రాణ్ణి కూడా అనుమానించటం నీ పాడుబుద్ధికి నిదర్శనం! రోజు రోజుకీ నీ అనుమానాలు, అపార్థాలు ఎక్కువైపోతున్నాయి. మాధవ్ నాకు తమ్ముడులేని లోటు తీరుస్తున్నాడు. నాకున్న ఆ ఒక్క ఆత్మీయుడ్ని దూరం చెయ్యకు" అని ప్రభ అంటూండగానే,

"అక్కా!" అంటూ ఓ పద్దెనిమిదేళ్ళ కుర్రాడు లోని కొచ్చాడు.

"రా మాధవ్, రా! ఏమిటి విశేషాలు? మీ పబ్లిక్ పరీక్ష లెప్పట్నుంచి?" ఆహ్వానించింది ప్రభ.

"ఏం పరీక్షలు పోనీ అక్కా! చదివి చదివి బోర్ కొడు

తోంది. నువ్వొచ్చావేమోనని రెండుసార్లు వచ్చివెళ్ళాను. ఏమిటివాళ కొంత ఆలస్యమైనట్టుంది? నువ్వు రావటం ఆలస్యమైతే నాకేం తోచదు. కాలేజి నించి రాగానే నీ దగ్గరకే పరుగెత్తుకొస్తాను. బావగారితో కొంచెం కాలక్షేపం అవుతుందనుకో!" అన్నాడు సూర్యారావు వంక నవ్వుతూ చూసి—మాధవ్.

సూర్యారావు యిబ్బందిగా నవ్వాడు.

"ఇదిగో యీ పుస్తకం బావగార్నడిగి తీసుకువెళ్ళాను-యింకా ఏమైనా కొత్త మేగజైన్స్ మీ ఆఫీసునించి తెచ్చావా? వుంటే యివ్వక్కా!"

"ఓ పక్క పరీక్షలు పెట్టుకుని కథల పుస్తకాలెందుకు? అసలే పబ్లిక్ పరీక్షలు-బాగా చదివి రాయి. తర్వాత యిక ఎన్ని పుస్తకాలయినా చదువుకోవచ్చు."

"భలేదానివే! కంటిన్యూస్‌గా క్లాసు పుస్తకాలు చదివితే పిచ్చెక్కిపోదూ! మధ్యగా రిలీఫ్‌కోసం ఏదోక ఎంటర్ టెయిన్‌మెంటుండాలి. ఏమంటారు బావగారూ?"

"మరే!" అన్నాడు సూర్యారావు యిబ్బందిగానే.

కాసేపు పిచ్చాపాటీ మాట్లాడి వెళ్ళిపోయాడు మాధవ్.

5

ఫోన్ గణగణ మోగింది.

రిసీవర్ ఎత్తాడు డిటెక్టివ్ కిరణ్. అవతల శ్రీనివాస్ లైన్‌మీదున్నాడు.

"హల్లో బ్రదర్, నువ్వేనా?"

"ఎస్, కిరణ్ స్పీకింగ్. ఏమిటి విషయం!"

"ఇది మూడోసారి నీకు ఫోన్ చెయ్యటం. ఇంట్లో ఎవరూ లేనట్టున్నారు. ఫోన్ ఎత్తలేదు."

"సరే. సంగతి చెప్పు."

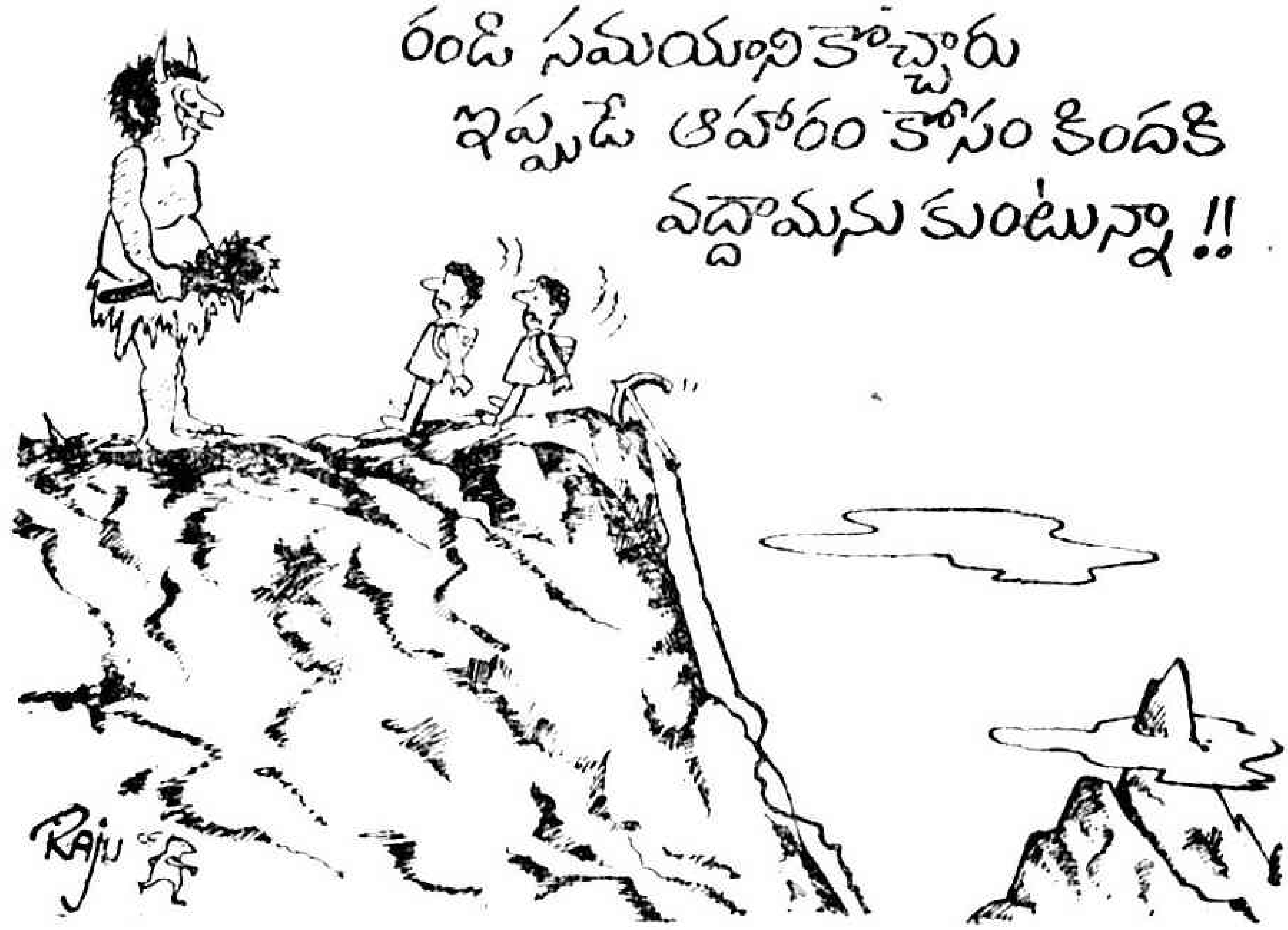

"నరసన్న నగర్ మామిడితోటలో హత్య జరిగింది. నేను అక్కడినించే ఫోన్ చేస్తున్నాను. ఓసారి ఇక్కడికి రాగలవా?"

"ఇప్పుడే వస్తున్నా" ఫోన్ పెట్టి, చకచక బయటికొచ్చి రాజ్‌దూత్ స్టార్ట్ చేసాడు కిరణ్.

నరసన్న నగర్ ఊరికో చివరుంది. అక్కడ ఉద్యోగస్థులు ఎక్కువగానే వున్నారు. టౌన్ మధ్యలో అద్దె భరించలేక ఓ పదో పరకో తక్కువుంటుందని, అక్కడ దిగేవాళ్ళు ఎక్కువయ్యారు. దాంతో అదంతా ఎంప్లాయీస్ కాలనీలానే తయారయింది. ఇళ్ళు చెదురు మదురుగా విసిరేసినట్టున్నా టౌన్‌కన్న డీసెంటుగా వుంటాయి.

డిటెక్టివ్ కిరణ్ స్పాట్‌కోసం వెతుక్కోనవసరం లేకుండానే దూరంనుండి పోలీస్ జీపు, దగ్గరకొచ్చాక పెద్ద గుంపు ఎదురుగా కనిపించాయి.

ఇనస్పెక్టర్ శ్రీనివాస్ ఎవరికోసమో ఎదురు చూస్తు న్నట్టున్నాడు. డిటెక్టివ్ కిరణ్‌ని చూడగానే అతని ముఖం వికసించింది.

"రా బ్రదర్! ప్రిలిమినరీ యిన్వెస్టిగేషన్ పూర్తయిం దిప్పుడే. ఓసారి నువు చూస్తే, శవాన్ని మార్చ్యురీకి తర లించ వచ్చునని చూస్తున్నాను" అన్నాడు.

కిరణ్ రాజ్‌దూత్‌ని పక్కగా పార్క్ చేసి శ్రీనివాస్‌ని అనుసరించాడు.

మామిడిచెట్ల మధ్య ఓ స్త్రీ శవం వెల్లకిలా పడుంది. ఒంటిమీద చీరలేదు. లంగా, జాకెట్టు చీలికలుపేలికలై పోయాయి. చీర చెంగు పీకకు చుట్టుకుని పడుంది. జుట్టు చిందరవందరగా రేగిపోయింది. ముఖంలో పోరాట చిహ్నాలు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి.

నాలుగు గజాల దూరంలో హేండ్‌బేగ్ పడివుంది. పచ్చగడ్డి బాగా తొక్కినట్టుగా నలిగిపోయి వుంది. ఆ స్త్రీ ఘోరంగా మానభంగం చేయబడి తర్వాత హత్య చేయ బడిందని చూడగానే తెలిసిపోతోంది.

"హత్య నిన్న సాయంత్రం పొద్దుపోయాక జరిగుంటుం దని డాక్టరు చెప్పారు. ఇప్పుడే ఆయన పరీక్ష పూర్తిచేసి వెళ్లారు. ఇదిగో ఫోటోగ్రాఫరు, ఫింగర్ ప్రింట్స్ ఎక్స్‌పర్టు తమ పనులు పూర్తిచేశారు

నిన్నరాత్రి బాగా పొద్దుపోయాక సూర్యారావు అనే ఆయన స్టేషన్లో కంప్లెయింట్ యిచ్చారు తన భార్య ప్రభ ఆఫీస్‌నించి యింటికి రాలేదని. తెల్లవార్తుండగా మన బీట్ కాన్‌స్టేబిల్సు సమాచారం సేకరించి నాకు తెలియచేశారు. ఈ మామిడి తోపుల్లో ఆమె శవం కనుగొన్నది ముందుగా వాళ్ళే!

ఈమే ప్రభ అని ఆమె భర్త—అదే సూర్యారావు - గుర్తించి చెప్పాడు. అదిగో, మోకాళ్ళమీద తలిపెట్టి కూల బడి వున్నాడు చూడు, అతనే సూర్యారావు!" శ్రీనివాస్ చెప్పుకుపోతున్నాడు.

ఈలోపల డిటెక్టివ్ శ్రీనివాస్ శవం పక్కన గొంతు క్కూచుని పరీక్షగా చూశాడు. ఆమె ఒంటిమీద ఎక్కడా రక్తం చిందిన జాడలేదు. అయితే ముఖంమీద, మెడవద్ద, వక్షోజాలమీద గోళ్ళ రక్కులున్నాయి. నాలుక వెళ్లుకు వచ్చింది. బహుశా చీరకొంగుతో మెడకి ఉరిపోయటంవల్ల అయుంటుంది. ప్రాణం పోవటానికికూడా అదే కారణం!

ఆమె కుడిచేతి గోళ్ళకు రక్తం అంటివుంది. పరీక్షగా చూశాడు కిరణ్. గోళ్ళమధ్య యిరుక్కుని ఎండిన రక్తం వుంది. జేబులోంచి భూతద్దం తీసి పరీక్షగా గోళ్ళమధ్య చర్మపు పోగులకోసం చూశాడు. సన్నటి చర్మపు పోగులు ఆరిపోయిన రక్తంతో కలిసి కనిపించాయి.

"మిస్టర్ శ్రీనివాస్! ఈమె గోళ్ళలోని చర్మపుపోగులను సేకరించి పరీక్షకు పంపించు-అలాగే ఆమె గుడ్డలకు అంటిన వీర్యపు చుక్కలనికూడా పరీక్షకు పంపించు. ఫోరెన్సిక్ నిపుణులవల్ల కొన్ని నిజాలు బయట పడవచ్చు" అంటూ శవం చుట్టూ పరీక్షగా వెదకసాగాడు కిరణ్.

దూరంగా పడివున్న హేండ్‌బేగ్‌మీద కర్చీఫ్ వేసి తీశాడు. దానిపై వున్న డిజైన్డ్ స్టీల్ పీసు మీద వేలిముద్రలు స్పష్టంగా వున్నాయి. వేలిముద్రల నిపుణుడ్ని పిలిచి చూపించాడు. వెంటనే ట్రేస్ తీశాడతను.

బేగ్ తెరిచి చూశాడు కిరణ్. లోపల ఓ పదిరూపాయల నోటు రెండు రూపాయిల నోటు, ముప్ఫయి పైసల

చిల్లర వున్నాయి. బేగ్ మూసేశాడు.

మళ్ళీ శవందగ్గర కొచ్చాడు. శవం మెడలో గొలుసు, చేతికి రెండు బంగారుగాజులు, చెవులకు బంగారు రింగులు వున్నాయి. అంటే హంతకుడు వాటి జోలికి పోలేదన్న మాట? అతని ధ్యేయం ఆమెని మానభంగం చేసి అనుభ వించటం. అంతే!

"హంతకుడి మోటివ్ యీమెను అనుభవించటం! అయితే హంతకుడు యీమెకు తెలిసినవాడే అయుండాలి. ఆమె గుర్తుపట్టి చెప్తుందనే భయంతో హత్యచేశాడు తప్ప, నిజానికి అతను హత్యచెయ్యాలని పూనుకోలేదు. హతురాలు హంతకుడితో చివరి క్షణం వరకు పోరాడింది. ఆమె గోళ్ళలోని రక్తం, చర్మపు పోగులు—హంతకుడివి. పెనుగులాటలో హంతకుడి శరీరం మీద పడిన గాయాలవల్ల యీ పరిస్థితి కలిగింది. హంతకుడి శరీరం మీద రక్కులు మొదలైన, గోళ్ళతో చేసిన గాయాలు కనిపిస్తాయి మనకు" అన్నాడు కిరణ్. శ్రీనివాస్ శ్రద్ధగా విన్నాడు.

"పద, సూర్యారావునుండి కొన్ని వివరాలు అడిగి తెలుసుకోవాలి" ముందుకు దారితీసాడు కిరణ్.

సూర్యారావు కూచున్నవాడల్లా వీరిద్దర్ని చూసి లేచి నించున్నాడు. అతని కళ్లు ఎర్రగా వున్నాయి. దుఃఖంతో వివశుడైనట్టున్నాడు. మాటిమాటికి ముక్కు తుడుచుకుంటు న్నాడు.

"మీ పేరు?" అడిగాడు కిరణ్.

"సూర్యారావు. ఈమె నా భార్య"

"విన్న యీమె కనిపించటం లేదని కంప్లెయింట్ యిచ్చారట! అంత కచ్చితంగా కనపడటం లేదని ఎలా అనుకున్నారు? ఆఫీసునించి అలా ఏ సినిమాకో వెళ్ళివుండ

వచ్చు కదా!"

"ప్రభ—అదే నా భార్య—అలా చెప్పకుండా పిని మాకు పోదు. సాధారణంగా ఆఫీస్ అవర్సు కాగానే కొంచెం యించుమించుగా యింటికొచ్చేస్తుంది. ఏ కారణం చేతనైనా సిటీబస్ ఆలస్యమైతే రిక్షాలోనైనా వచ్చేస్తుంది. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోను ఆరు-ఏడు గంటలు దాటకుండా యింటికి చేర్తుంది. సినిమాకయినా, షాపింగ్‌కయినా మే మిద్దరం కలిసే వెళ్తుంటాం."

కిరణ్ తలూపాడు.

"మీమధ్య ఏమయినా మనస్పర్ధలు తలెత్తాయా?"

"అదేం లేదండి, ఎప్పుడయినా చిన్న విషయానికి కీచు లాడుకున్నా మళ్ళీ ఒకటైపోతాం."

"మీరేం చేస్తుంటారు?"

"ఉద్యోగం దొరకలేదండి. ఖాళీగానే వుంటున్నాను. డిగ్రీ పాసయినా ఏ ఉద్యోగమూ దొరకలేదు. ప్రభ జీతం మాకే లోటులేకుండా సరిపోతోంది. ఆమె నాకు ఉద్యోగం లేదన్న భావనే రానిచ్చేది కాదు. నెల కాగానే జీతంతెచ్చి నా చేతిలోనే పోసేది. సిటీబస్‌కి, చేతి ఖర్చులకి నన్నే అడిగి తీసుకునేది."

"ఐ.సీ. ఈ మధ్య ఆమె ఆఫీసునించి రెగ్యులర్‌గానే యింటికొస్తున్నారా? చెప్పుకోదగ్గ ఆలస్యం జరుగుతోందా?"

"సాధారణంగా ఆరు దాటకుండానే వస్తున్నది."

"నిన్న ఎన్ని గంటలవరకు చూసి పోలిసు రిపోర్టు యిచ్చారు? ఆమె గురించి ఆఫీసువద్ద ఎంక్వయిరీ చేసారా? ఏ ఆధారంతో ఆమె కనిపించటం లేదని నిర్ధారణ చేసుకున్నారు?"

"చెప్పానుకదా సార్, ఆమె సాధారణంగా వంటరిగా

ఎక్కడికీ పోదని? అయినా పది గంటలవరకు ఎదురు చూసాను. తర్వాత వాళ్ళ ఆఫీసుకి పోయి కనుక్కొన్నాను. మామూలుగా అయిదు గంటలకే ఆఫీస్ వదిలినట్టు వాచ్ మెన్ చెప్పాడు. ఏ విధమైన ఫంక్షన్స్‌గాని, పార్టీలుగాని ఆఫీసులో లేవు నిన్న. ఆమెకున్న ఒకే ఒక స్నేహితురాల ఆమె కొలీగ్—సావిత్రి వాళ్ళ యింటికి వెళ్ళాను. నిన్న సాయంత్రం పిటీబస్ స్టాప్‌లో యిద్దరు వేర్వేరు బస్‌లు ఎక్కినట్టు ఆమె చెప్పింది."

"పిటీబస్ మీ యింటి వరకూ రాదనుకుంటాను."

"అవును సార్! జంక్షన్‌లో దిగి రైల్వే క్రాసింగ్‌దాటి యీ మామిడి తోపు పక్కనుంచి మా యింటికి నడిచి వస్తుంది. నిన్న అలా వస్తుండగానే యీ ఘోరం జరిగుంటుంది. ఈ దారిన జనసమ్మర్దం చాలా తక్కువ. సాయంత్రం పొద్దుపోయాక సాధారణంగా యిటు ఎవరూ మసలరు కూడా."

కిరణ్ అతని గడ్డం కింద ఏర్పడ్డ రక్కులవంక చూపు నిలిపి, "ఆ రక్కులేమిటి?" అనడిగాడు.

"ఇవి రేజర్‌వల్ల ఏర్పడ్డ గాట్లు సార్! ఉదయం షేవ్ చేసుకొంటుండగా యీదుర్వార్త చెప్పాడు బీట్ కానిస్టేబుల్. ఆ సమయానికి షేవ్ చేసుకోవటం నాకు అలవాటు. ఈ వార్త విన్నాక నా చేయి వణికింది. పట్టు కుదరలేదు. నాలుగైదు చోట్ల గడ్డంతెగి గాట్లుపడింది" చెప్పాడు సూర్యారావు.

"ప్రభ పాలిసీ ఏమయినా తీసుకున్నారా?"

"తీసుకున్నది సార్. ఎనిమిదివేలకి."

"నామినీ మీరేనా?"

"అవును సార్."

"అదీగాక ఫేమిలీ బెనిఫిట్ ఫండుకూడా మీ పేరనే నామినేషన్ డిక్లరేషన్ యిచ్చివుంటారు."

"అవును సార్—అయితే మీరనేది....?"

"అబ్బే అదేం కాదు. వివరాల కోసం" అంటూ కిరణ్ శ్రీనివాస్‌కి ఏదో చెప్పాడు.

తర్వాత కిరణ్ సూర్యారావు వంక తిరిగి, "మీ భార్య స్నేహితురాలెవరో వున్నారని చెప్పారే, ఆమె అడ్రసు చెప్పండి" అన్నాడు.

"అలాగే సార్! బహుశా యీసరికి ఆమె ఆఫీస్‌కి బయల్దేరి వుంటాదు. అయినా యింటి అడ్రసు యిస్తాను" అంటూ వివరాలు చెప్పాడు.

కిరణ్ శ్రీనివాస్ వంక చూపి తలూపాడు.

శవాన్ని మార్చ్యురీకి తరలిస్తుంటే చంటిపిల్లాడిలా ఏడ్చాడు సూర్యారావు.

6

అప్పటికే ప్రభ మరణం గురించి తెలిసిన ఆఫీస్‌స్టాఫ్ మార్చ్యురీ దగ్గర గుమికూడి వున్నారు. అందులో ప్రభ స్నేహితురాలు—కోలీగ్—సావిత్రికూడా వుంది.

కిరణ్ సావిత్రిని కలిసి, "మీతో కొన్ని విషయాలు మాట్లాడాలి" అన్నాడు.

"చెప్పండి" అంది సావిత్రి.

"ప్రభ, మీరు స్నేహితులని విన్నాను."

"అవును. ప్రభ చాలా మంచి స్నేహశీలి. నేనంటే ప్రాణం పెట్టేది." సావిత్రి కళ్లు వర్షించాయి. స్నేహితురాలి మరణానికి బాగా అఫెండయిన లక్షణాలు కన్పించాయామెలో.

"నిన్న సాయంత్రం మీరిద్దరు కలిసి సిటీ బస్టాప్‌వరకు

వెళ్ళారని తెలిపింది. ఆమె ఏ బస్ ఎక్కారో చెప్పగలరా?"

"మామూలుగా తను ఎక్కే నంబర్ టూ ఎక్కింది. జంక్షన్‌లో దిగి వాళ్ళింటికి నడిచి వెళ్తుండటం అలవాటే!"

"నిన్నకూడా అలాగే జరిగింది కదూ?"

"అవును."

"ముందుగా మీరు బస్ ఎక్కారా? ఆమె ఎక్కారా!"

"ఆమే ఎక్కింది. నేను పోవాల్సింది- జగన్నాధపురం. సాధారణంగా నంబర్ ఫోర్‌గాని, టెన్‌గాని ఎక్కుతాను."

"ఐ.సీ. యీ మధ్య ప్రభలో చెప్పుకోదగ్గ మార్పు ఏమైనా గమనించారా? అంటే, భర్తతో పోట్లాడటంగాని, మరేదైనా చిక్కుల్లో పడినట్టుగాని మీతో ప్రసక్తి వచ్చిందా?"

"అదేం లేదండి. అయితే, ఆమె భర్తతో అప్పుడప్పుడు చిన్నచిన్న మనస్పర్ధలు వస్తున్నట్టు, మళ్ళీ అంతలోనే సర్దుకుంటున్నట్టు చెప్పింది."

"ఆమెకు మీతో బాగా సన్నిహితత్వముంది కదూ! అంటే తన దాంపత్య విషయాలు, ఆంతరంగిక విషయాలు మీతో చర్చించటం జరిగిందా ఎన్నడైనా?"

"సాధారణంగా తను నా దగ్గిర ఏమీ దాచదు. మీకు ఉపకరిస్తుందంటే ఓ విషయం చెపుతాను. ప్రభ జీవితంలో దెబ్బతిన్న వ్యక్తి. ప్రేమించినవాడు మోసంచేసి పోగా సూర్యారావుని చేసుకుంది. సూర్యారావే యిష్టపడి ఆమెను చేసుకున్నాడు. మోసం చేసిన ప్రియుడు యీ మధ్య వారం పదిరోజులుగా ఆమె వెంటపడి వేధిస్తున్నాడని, తనతో వచ్చేయమంటున్నాడని చెప్పింది."

కిరణ్ కళ్ళు మెరిశాయి. "అతనెవరు? ఎక్కడుంటు న్నాడు?" అడిగాడు.

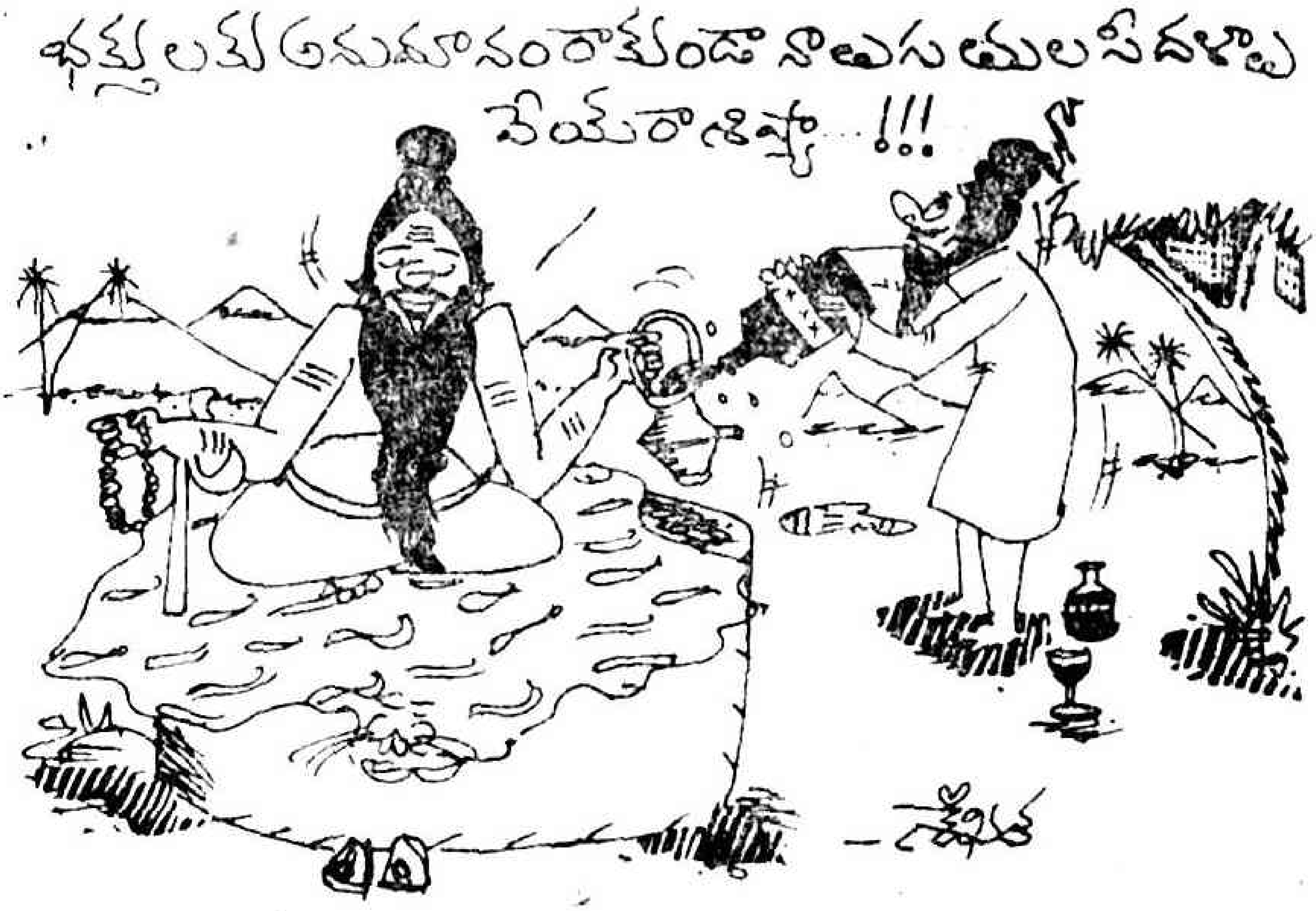

"అతని పేరు కాంతారావు. అతనిది ప్రభా వాళ్ళ ఊరే: చిత్రాడ. తరచు యిక్కడికొచ్చి ఆఫీసు నించి వచ్చేటపుడు పోయేటపుడు ఆమెని నిలవనియ్యటంలేదట: అయితే నాలుగు రోజులయి కనపడటం లేదని చెప్పింది."

"మంచి విషయం చెప్పారు. ఇంకా ఏమైనా వివరాలు చెప్పగలరా?"

"మా ఆఫీసులో పనిచేస్తున్న వేణు అనే క్లార్కుని మొన్ని ప్రభ కొట్టింది చెంపమీద."

"అలాగా, కారణం?"

"అతను దాన్ని అసభ్యంగా మాట్లాడాడు. మా సెక్షన్లో వాళ్ళందరు చూస్తుండగానే ఛెళ్ళున కొట్టింది."

"ఐ.సీ. అతనిప్పుడు యిక్కడి కొచ్చిన వాళ్ళలో వున్నాడేమో చూసి చెప్పండి."

"లేడు. అతను ఆఫీస్నుండి అటే యింటికి పోయినట్టున్నాడు. మేమంతా ఆఫీస్లో కలిశాం. ప్రభ మరణవార్త

తెలిసి విభ్రాంతిపోయాం. సానుభూతి సూచకంగా ఆఫీసు మూసేసారు. అందరం మార్చ్యురీకి వచ్చేసాం. వేణు ఆ కోపంవల్ల రాలేదనుకుంటాను."

"ఐ సీ. అతనెక్కడుండేది అడ్రసు తెలుసా?"

"నాకు తెలీదు. మా అటెండరుకి తెలుసు. పిలుస్తాను వుండండి" అంటూ ఆఫీసు అటెండరుని పేరుపెట్టి పిలిచింది సావిత్రి. అతనొచ్చాడు. అతను అడ్రసు చెప్పాక సావిత్రితో "మీరు చాలా వివరాలు చెప్పారు. థాంక్స్! అవసరమైతే మళ్ళీ కలుస్తాం" అన్నాడు కిరణ్.

7

పోలీసుల్ని చూసి కంగారుపడ్డాడు వేణు.

"మీరేనా వేణు?" అడిగాడు డిటెక్టివ్ కిరణ్.

"అవును సార్! ఏం కావాలి?"

"ప్రభ చనిపోయింది. మీకు తెలిసే వుంటుంది."

"అవును సార్. ఎవరో చంపేసారని చెప్పారు."

"మీ కొలీగ్ లందరూ మార్చ్యురీ దగ్గిరే వున్నారు."

"అవునండి. నాకు మనసు బావుండక వెళ్ళలేదు."

"అదేం? ఆమె మిమ్మల్ని నలుగురిలోను అవమానించిందనా?"

"అదేం కాదండి. తప్పు నాదే! నేనే అసభ్యంగా మాట్లాడాను. తర్వాత పశ్చాత్తాపడ్డాను. ఆమె కొట్టినందుకు బాధపడలేదు. ఎంతగా ఆమెని నొప్పిస్తే అంత పట్టిగ్గా నా చెంపమీద కొడ్తుంది? అందుకే ఆ గిల్టీకాన్షస్‌తోనే ఆమెను చివరిసారిగా చూడటానికి వెళ్ళలేకపోయాను."

"మీలో ఆమెపట్ల తేలికభావం ఎలా కలిగింది?"

"ఆమె వూరివాడు, ఆమెకి ఇదివరలో స్నేహితుడు అయిన కాంతారావు నాకు చెప్పాడు ఆమె మంచిదికాదని!"

"కాంతారావు ఇదివరకే మీకు తెలుసా?"

"తెలీదండి. తానే ఓసారి మా ఆఫీసుకి వచ్చి మా స్టాఫ్ మెంబర్సుతో అవాకులు చెవాకులు వాగిపోయాడు, ఏదో ఆఫీసు పనిమీద వచ్చి. అది అలుసుగా తీసుకొని నేను ప్రభవి తూలనాడాను. అందుకు తగిన బహూమతి లభించింది."

కిరణ్ చూసాడు వేణువంక. "ఓ సారి మీ షర్టు తొలగిస్తారా?" అడిగాడు.

"అలాగే. అభ్యంతరమేముంది?" అంటూ షర్టు బనీను తీసేసాడు వేణు. అతని ఒంటిమీద రక్కులుగాని, గాయాలు గాని ఏమీ లేవు.

"ఆల్‌రైట్. మేం వస్తాం. మీ సాటి ఉద్యోగులతో అందునా స్త్రీలపట్ల మర్యాదగా ప్రవర్తించటం మంచిది కదా? ఉద్యోగం చేస్తున్న ఆడవారిపట్ల మగాళ్ళ ప్రవర్తనలో ఆరోగ్యకరమైన మార్పు రావాలి" అన్నాడు కిరణ్.

వేణు తల వంచుకున్నాడు.

బయటికొచ్చాక శ్రీనివాస్‌తో అన్నాడు కిరణ్.

"ముందోసారి చిత్రాడ వెళ్ళి కాంతారావు సంగతి చూడు. ఈ లోపల సూర్యారావుని మెడికల్ ఎగ్జామినేషన్ చేయించు. ఏమైనా విశేషముంటే నాకు తెలియజెయ్యి, డాక్టర్ రిపోర్టు కూడా తీసుకో, పోస్టుమార్టం అయ్యాక"

"అలాగే. నన్ను మార్చ్యురీ దగ్గర డ్రాప్‌చేసి వెళ్ళు."

రాజ్‌దూత్ మార్చ్యురీ వంక పరుగుతీసింది.

8

"పోస్టుమార్టం రిపోర్టు వచ్చింది. కొత్తసంగతులు తెలిసాయి. ఇవిగో చూడు" రిపోర్టు అందించాడు శ్రీనివాస్.

డిటెక్టివ్ కిరణ్ అందుకుని చూసాడు.

"ఫోరెన్సిక్ నిపుణుల రిపోర్టు కూడా అందింది. చిత్ర మేమంటే ప్రభ శరీరంమీద దొరికిన వీర్యం యిద్దరు వేర్వేరు వ్యక్తులది. అంటే ప్రభను మానభంగం చేసిన వ్యక్తి ఒకడు కాదు—యిద్దరు. ఆ యిద్దరు కూడా ఆమెను హత్య చెయ్యటంలో భాగం పంచుకున్నారు" చెప్పాడు శ్రీనివాస్.

కిరణ్ కొద్ది క్షణాలు మాట్లాడలేదు. రెండు రిపోర్టులు మార్చి మార్చి చూసాడు.

"సూర్యారావు గడ్డంకింద గాట్లు నిజంగా రేజర్ వల్ల కలిగినవే፣ ప్రభ గోరుల్లో దొరికిన చర్మపుపోగులు అతనివి కాదు. వీర్యం కూడా అతనిది కాదని నిర్ధారణ చేశారు."

"సో. సూర్యారావు హంతకుడు కాదని తేలిపోయింది. పైగా అతనికి భార్యని హత్య చేయాల్సిన అవసరం ఏ కోశానా లేదు. ఆమె సంపాదనే అతని కాధారం. అయితే జీవిత భీమా డబ్బు, ఫేమిలీ బెనిఫిట్ ఫండు—అతనికే దక్కుతాయి కాబట్టి అతన్ని అనుమానించాల్సి వచ్చింది. సరే చిత్రాద వెళ్ళావా?"

"ఆఁ! కాంతారావు నాలుగురోజులుగా యిదే వూళ్ళో హాస్పటల్లో చికిత్స పొందుతున్నాడు."

"అదేం? ఏమయిందితనికి?"

"పొలాన ఎద్దు కుమ్మిందట. పక్క టెముకలు విరిగాయి."

"పాపానికి ప్రాయశ్చిత్తం లభించిందన్నమాట," అని, "సో అతనూ సీన్‌లో లేడు. హేండ్‌బేగ్‌మీది వేలిముద్రలు ఎవరివో తెలిశాయి?" అడిగాడు కిరణ్.

"ప్రభవి కాక మరో వ్యక్తివి వున్నాయి. సూర్యారావువి గాని, వేణువిగాని కాదు. ఎవరివో తెలియాల్సి వుంది."

"మనం సూర్యారావుని కలిపి వద్దాం పద। కేసు మళ్ళీ మొదటికే వచ్చింది" లేచాడు కిరణ్.

శ్రీనివాస్. కిరణ్ ఎక్కిన వాహనం సూర్యారావు యింటిదగ్గర ఆగింది.

"మీతో మరి కొన్ని విషయాలు మాట్లాలి" అన్నాడు డిటెక్టివ్ కిరణ్.

"అడగండి" అన్నాడు సూర్యారావు.

"మీ యింటికి తరచు ఎవరైనా బంధువులుగాని స్నేహితులుగాని వచ్చేవారా? గుర్తు చేసుకు చెప్పండి."

"గుర్తు చేసుకోటానికేముందండీ? మాకు బంధువులంటూ యెవరూ లేరు। ఉన్నా మా యింటికి రారు. మాది ఆదర్శ వివాహం. కులాంతరం. ఇక పోతే స్నేహితులు కూడా లేరు—ప్రభకి వున్నా ఆఫీసులోనే—ఇంటికొస్తే సావిత్రి ఒక్కతే వచ్చేవారు."

"మగ స్నేహితులు ఎవరూ వచ్చేవారు కాదా?"

"ఎవరూ లేరండి" అని అంతలోనే గుర్తు తెచ్చుకుని, "మాధవ్ అని ఓ కుర్రాడు తరచు వస్తుంటాడండి. ప్రభ వాణ్ణి తమ్ముడిలా చూసుకునేది. ఇంట్లో చేసుకున్న వంటకాలు కూడా పెట్టేది. ఆ కుర్రాడు కూడా 'అక్కా' అంటూ వెంట వెంటే తిరిగేవాడు" అన్నాడు.

"ఆ కుర్రాడి యిల్లు తెలుసా మీకు?"

"ఈ వీధిలోనే నండి. వున్నాడేమో పిలవమంటారా?"

"వద్దు. మేం వెళ్తాం. ఇల్లు చూపించండి."

సూర్యారావు బయటికొచ్చి యిల్లు చూపించాడు.

అది రెండు పోర్షన్ల పెంకుటిల్లు. ముందు చెక్కలతో కట్టిన గేటుంది. గేటు తోసుకుని లోపలికి వెళ్ళారు శ్రీనివాస్, కిరణ్.

"మాధవ్ వుంటున్నది యీ యింట్లోనేనా?" అడిగాడు శ్రీనివాస్ వాకిట్లో నించుని వున్న నడివయసు స్త్రీని. ఆమె వెనుతిరిగి చూపి "అవును బాబూ! కాని ఆ అబ్బాయి యిక్కడ లేడు" అన్నది.

"ఎక్కడికి వెళ్ళాడు?"

"పరీక్షలు అయిపోయాయి. వాళ్ళ అమ్మగారి వూరు వెళ్ళాడు."

"ఎన్నాళ్ళయింది?"

"మూడు రోజులయింది. ఎందుకు బాబూ యీ వివరాలు?"

"తర్వాత చెబుతాను. వాళ్ళ అమ్మగారి అడ్రసు చెప్పండి?" అడిగాడు శ్రీనివాస్.

ఆమె ఏదో చెప్పటానికి నోరు తెరిచేంతలో కిరణ్ సూదంటు రాయిలాంటి దృష్టికి ఏదో దృశ్యం కనిపించింది.

"శ్రీనివాస్ నా వెనకరా!" అంటూ మెరుపులా బయటి కొచ్చి యింటి వెనక పక్కకు పరుగెత్తాడు.

కనుచూపు మేరలో ఎవడో కుర్రాడు పరుగెడుతూ కనిపించాడు. కిరణ్ ఆలస్యం చెయ్యకుండా రివాల్వర్ గురి చూపి కాల్చాడు. ఆ కుర్రాడు అమాంతం కిందపడిపోయాడు బోర్లా. కాలుకి గాయమయి రక్తం స్రవిస్తోంది.

"నన్నొదిలెయ్యండి, నాకేం తెలీదు" కీచుగా భయంగా అరిచాడా కుర్రాడు. ఒళ్ళంతా చెమటతో తడిసిపోయింది.

"నీకేం తెలీదా? అక్కా అక్కా అంటూ వెంట తిరిగి అదును చూపి బలాత్కారంచేసి, హత్యచేసావే! ఆ రెండో వాడెవడు?" కిరణ్ గర్జించాడు. జనం పోగయ్యారు.

ఇందాకటి స్త్రీ పరుగున వచ్చి కుర్రాణ్ని పొదివిపట్టుకుని "నా కొడుకుని చంపేశారు నాయనో!" అంటూ రాగాలు

తీసింది.

"శ్రీనివాస్! అబద్ధపు సమాచారం చెప్పి మనల్ని పక్కదారి పట్టించాలని చూసిందామె! ముందామెను అరెస్టు చెయ్యి."

"ఆగండి, మా అమ్మకేం తెలీదు" అరిచా డా కుర్రాడు.

అతని ముఖంమీద, మెడమీద గోళ్ళతో రక్కిన గాయాలు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి.

కిరణ్ అతనివంక అసహ్యంగా చూస్తూ, "కామంతో కళ్ళు కప్పి 'అక్క' అని పిలుచుకునే స్త్రీమీదే అత్యాచారం తలపెట్టావు. అసలు నీ కోరిక తీర్చుకోవటం కోసమే అక్క వంకతో ప్రభతో స్నేహం పెంచుకున్నావు.

మరొకడి సాయంతో విన్న మామిడితోపులో ఆమెని యిద్దరు అనుభవించి, ఆమె నలుగురికి చెప్పి పోలీసులకు పట్టిస్తుందనే భయంతో గొంతుచుట్టూ ఆమె చీరనే చుట్టి చంపేశారు. ఆమె మీ యిద్దర్ని రక్కి పోట్లాడింది. ఆమె గోళ్ళలో నీ చర్మపు పోగులున్నాయి; ఆమె హేండ్ బేగ్ మీద నీ వేలిముద్రలున్నాయి. ఇప్పటికయినా నేరం ఒప్పుకుంటావా?" అన్నాడు.

మాధవ్ నోరు మెదపలేదు. అప్పటికే చుట్టు చేరిన జనం అసహ్యంగా, కోపంగా చూస్తున్నారు అతని వంక.

"పద్దెనిమిదేళ్ళు కూడా నిండని చదువుకుంటున్న కుర్రాడివి, నీ కిదేం రోగం? మిస్టర్ శ్రీనివాస్, అరెస్టు చేసి తీసుకుపద. ఆ రెండోవాడి విషయం వీడే చెబుతాడు" అన్నాడు డిటెక్టివ్ కిరణ్. □

బాంబింగ్ ప్రైంగ్

మణ్ణిబాబు

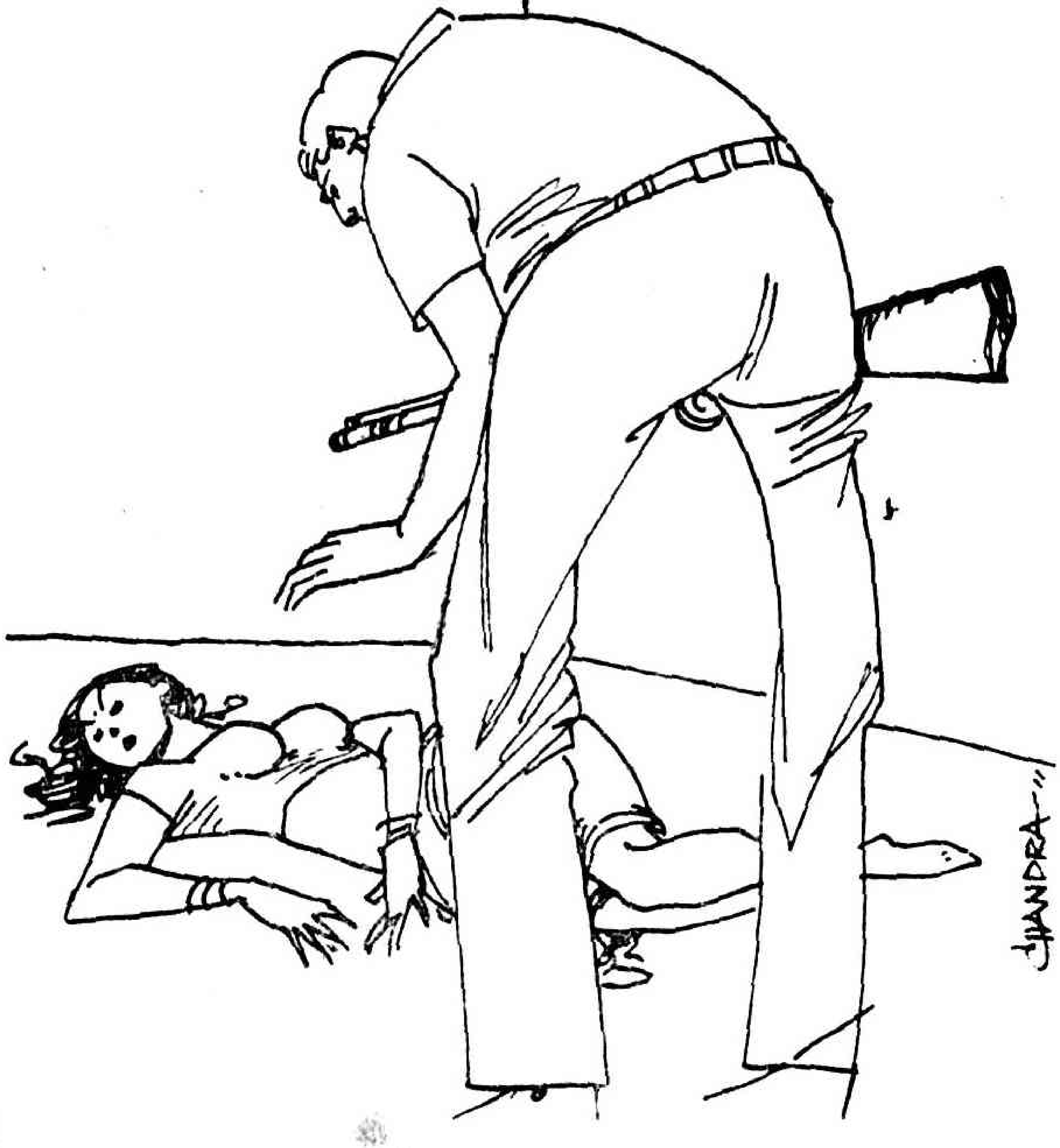

సి. బి. ఐ. ఏజెంట్ విహారి, ఒక గది ముందాగి తలుపు తట్టాడు.

"కమిన్" లోపల్నుంచి పి.బి.ఐ. డైరెక్టర్ శివరామ్ గొంతు వినిపించింది.

స్వింగ్ డోర్స్ తెరిచి పట్టుకుని లోపల ప్రవేశించాడు విహారి. డైరెక్టర్ శివరామ్ గదిలో పచార్లు చేస్తున్నారు. తనకోసమే వెయిట్ చేస్తున్నట్టుంది ఆయన ధోరణి. స్మార్ట్‌గా సెల్యూట్ చేసి "గుడ్ మార్నింగ్ సర్!" అన్నాడు.

"మిస్టర్ విహారీ! నువ్వు పి.బి.ఐ. ఏజెంట్‌వి. నీకు బొత్తిగా పంక్చువాలిటీ లేకుండా పోయింది. పావుగంట క్రితం మెసేజ్ పంపిస్తే ఇప్పుడా రావడం?"

"రెండ్రోజుల క్రితమేగా 'వైజాగ్ కింగ్' ఎసైన్‌మెంట్ కంప్లీట్ చేసాను. కాస్త రెస్టు తీసుకుందామని...."

"పి.బి.ఐ. ఏజంట్స్ తిండి, నిద్ర, విశ్రాంతి లాంటి పదాలు మర్చిపోవాలి. ఏమీ తెలియనట్టు నటించకు. సీనియర్ ఏజంట్‌వి నువ్వు" అని ఒక క్షణం ఆగి, తిరిగి చెప్పాడు. "ఇప్పుడు నీకు మరో ముఖ్యమైన బాధ్యత అప్పగించబోతున్నాను."

"నేనెప్పుడూ వెనుకంజ వెయ్యనని మీకు తెలుసు. విషయం ఏమిటో చెప్పండి."

" 'బాంబింగ్ యిన్ కలకత్తా' హెడ్‌లైన్స్‌తో ఈ రోజు పేపర్లలో వచ్చిన వార్తలు చదివే వుంటావు. ఈ బాంబింగ్ చేసినవారిని కనిపెట్టాలి నువ్వు."

"ఈ విషయంలో అక్కడి ఏజంట్స్ రిపోర్టు ఏమైనా పంపారా?"

"ప్చ్ ఇంతవరకూ ఒక్క రిపోర్టు రాలేదు. ప్రస్తుతం కలకత్తాలో బాంబింగ్ విషయమై 'లీల' పరిశోధన సాగి

స్తుంది. ఇకనుంచి ఆమె నీకు అసిస్టెంటుగా వుంటుంది. బై ది బై, లీల మరి కొన్ని వివరాలు నీకు తెలియ జేస్తుంది."

"నేను సిద్ధం సర్. ఇప్పుడు బయల్దేరమన్నా సరే!"

"ఒక గంటలో ప్లేన్ వుంది. దాంట్లో నువ్వెళ్ళు."

డైరెక్టర్ శివరామ్ లేచి నిలబడ్డారు, విహారితో కర చాలనంకోసం చెయ్యి జాస్తూ.

2

కలకత్తా!

ఎక్కడో మారుమూల ప్రాంతాలు తప్ప ఇరవై నాలు గ్గంటలు రద్దీగా వుండే నగరం కలకత్తా.

కొన్ని గంటలముందే విహారి కలకత్తా నగరంలో అడుగుపెట్టాడు. ఈ బాంబింగ్ యెవరు జరిపారో వూహకి అందడంలేదు. లీల తనను కలిశాక కొన్ని వివరాలు బయట పడవచ్చు. వాటి ఆధారంతో తీగ లాగితే డొంక కదులు తుందేమో!

ఆలోచిస్తూ ఓ యిరుకు గల్లీలో నడుస్తున్నాడు. అత నిప్పుడు సాధారణ బెంగాలీ పౌరుడి వేషంలో వున్నాడు. గుర్తుపట్టడం అంత సులభం కాదు.

విహారి ఓ బిల్డింగ్ ముందునుంచి పోతుండగా, ఓ పదేళ్ళ కుర్రాడు బిల్డింగ్‌నుంచి బయటికొచ్చి, విహారిని రాసుకుంటూ తుర్రుమన్నాడు.

మరుక్షణం పెద్ద విస్ఫోటకం!

కళ్ళు మిరుమిట్లుగొలిపే వెలుగు!!

పెద్దగా శబ్దం చేస్తూ పేలిపోయింది ఆ బిల్డింగ్. ఆ బిల్డింగ్ గోడలు బీటలువారాయి. ఇటుక ముక్కలూ, సిమెంట్ పెళ్ళలూ రోడ్డును కప్పేస్తున్నాయి.

అంతలో, విహారి తలమీద పడింది ఓ పెద్ద యిటుక.

వెంటనే స్పృహతప్పింది విహారికి.

3

స్పృహ వచ్చింది విహారికి.

మెల్లగా కళ్ళు తెరిచాడు.

తను ఏదో గదిలో వున్న విషయం గ్రహించాడు. మంచం ప్రక్కనే తనవేపు చూస్తూ ఓ యువతి!

తలంతా దిమ్ముగా వుంది. కాళ్ళూ, చేతులు కదిపాడు. ఫ్రీగా కదిలాడు.

"ఎవరు మీరు? నే నిక్కడికెలా వచ్చాను?" అడిగాడు విహారి.

"కంగారుపడకండి నా పేరు లీల. మీ గురించి వార్త వచ్చింది" చెప్పిందామె.

"మీరు నన్ను ఫాలో అవుతున్నారన్నమాట" లీల ఎవరో తెలిసింది విహారికి.

"అవును. కలకత్తాలో అడుగు పెట్టిందగ్గర్నుంచి చాలా కేర్‌లెస్‌గా వున్నారు. ఈ పరిస్థితుల్లో నిర్లక్ష్యం బహు ప్రమాదకారి. బాంబింగ్ జరిగినపుడు నేను మీ వెనకనే వున్నాను కాబట్టి సరిపోయింది. లేకపోతే యీ పాటికి ఆ సిమెంట్ పెళ్ళలు మీకు సమాధి కట్టేసేవి" అంది లీల నవ్వుతూ.

తన బాగ్‌లోంచి ఓ డబ్బాలాంటి వస్తువుని బయటికి తీసింది లీల. చాలా విరివిగా మార్కెట్‌లో దొరికే డబ్బాల వంటిది అది. మరి లీల దాన్ని ఎందుకు అంత జాగ్రత్తగా బేగ్‌లో వేసుకుని తిరుగుతుంది?

"దీన్ని చూసారా?" చేత్తో అటూ యిటూ తిప్పి

చూపింది.

దాని పై భాగం పూడిపోయి వుంది. డబ్బాకు రెండు కొసలనుంచి ఓ తాడు వేలాడులోంది.

"ఏమిటిది? ఎందుకు చూపుతున్నావ్ నాకు?" అడిగాడు విహారి. ఒక పి.బి.ఐ. ఏజంట్ దగ్గర అతి జాగ్రత్తగా యిలాంటి చౌకబారు వస్తువు వుందంటే అందులో యేదో గొప్ప రహస్యం వుండితీరుతుందని తెలుసు విహారికి.

"నిన్న, ఇవాళ కలకత్తా నగరంలో భవనాలు యే బాంబింగ్స్ కారణంగా ప్రేలి పోతున్నాయో ఆ బాంబ్ యిది."

విహారి విస్తుపోయాడు.

"ఆర్ యూ జోకింగ్ విత్ మీ?" నమ్మలేకపోతున్నాడు విహారి.

"జోక్ కాదు నిజం. ఈ రోజంతా నేను సాగించిన పరిశోధన ఫలితమే ఈ రహస్యం. మీ రనుకున్నట్టు ఇది సాధారణ డబ్బాకాదు. పొటాషియం క్లోరేట్ ఉపయోగించి తయారుచేస్తున్న అతి శక్తివంతమైన నాటు బాంబు. ఎక్కువ ఖరీదు గాకపోవచ్చు. నగరంలో విపరీతమైన భయాందోళనలని సృష్టించింది ఈ నాటు బాంబు!"

శాస్త్రీయ విజ్ఞానం వెర్రితలలు వేస్తున్న ఈ రోజుల్లో ఏదీ అసాధ్యం అనిపించలేదు విహారికి

"ఈ రోజు మీ కళ్ళెదుట బాంబింగ్ జరిగిన బిల్డింగ్ రష్యా దేశానికి చెందినది. నిన్నను రష్యన్ కాన్సులేట్ భవనం కూడా యీ ప్రేలుడికి గురయింది. పరిశోధనలో ఈ డబ్బాలు అమెరికన్ కంపెనీవని తేలాయి. తమ బిల్డింగ్స్ మీద అమెరికా ఈ బాంబింగ్ జరిపిందని ఆరోపించింది రష్యా. అమెరికా దానిని తీవ్రంగా ఖండించింది.

మనం వీటిని వెంటనే అరికట్టకపోతే, రెండు దేశాలు యిండియా మీద విరుచుకుపడే ప్రమాదం కూడా వుంది.”

లీల చెప్పిందంతా విని తల పంకించాడు విహారి. లీల చెప్పినట్టు యీ సమస్య చిన్నది కాదనిపించింది.

4

అమెరికన్ కాన్సులేట్ జనరల్ ఆఫీస్ ముందు టాక్సీ దిగారు విహారి, లీల.

“వెల్‌కమ్!” సాదరంగా ఆహ్వానించాడు విల్సన్, కాన్సలేట్ జనరల్ ఆఫ్ అమెరికా.

“హాపీ టు సీ యూ!” అన్నాడు విహారి చేయి చాస్తూ. “నా పేరు విహారి. ఈమె నా అసిస్టెంట్. బాంబింగ్స్ గురించి తెలుసుకోమని ఇండియా నియమించింది మమ్మల్ని” చెప్పాడు విహారి.

“ఇండియా మా విషయంలో యింత శ్రద్ధ తీసుకోవడం చాలా సంతోషం. మీ కేం కావాలో అడగండి. చెప్తాను.”

విహారి, లీల కుర్చీల్లో ఆసీనులయ్యారు.

“ఇప్పటికి జరిగిన బాంబింగ్స్ ఎన్ని?”

“నాలుగు. ఇవి పూర్తిగా మా దేశీయులు జరిపిన బాంబింగ్స్ అని రష్యన్ కాన్సల్ మమ్మల్ని నిందించింది. ఈ బాంబింగ్ కారణంగా వాళ్ళకైన నష్టం మనుషుల ప్రాణాలతో సహా ప్రతిసారీ బిల్లు పంపిస్తున్నారు. ఇప్పటికి యిరవై మిలియన్ల డాలర్లు దాటింది ఆ బిల్లు మొత్తం.”

“ఈ బాంబింగ్స్ మీరు జరిపినవేనని వాళ్ళకేవైనా ఆధారాలు లభించాయా?”

“లేదు” పెదవి విరిచాడు విల్సన్.

"పోనీ, మీరు కారని రుజువు చేసుకోగలరా?"

"ఊహూ! ఇప్పుడు ఎవరూ ఏమీ చెయ్యలేని పరిస్థితిలో వున్నాం. ఒక్కటి మాత్రం నిజం. ఈసారి రష్యా కాన్సల్ మీద బాంబింగ్ జరిగితే రష్యా సహించదు. మేమూ అంతే!"

తలూపాడు విహారి. "బాంబింగ్స్ జరిగిన తర్వాత అక్కడ దొరికిన ఆధారాలు ఎవరిదగ్గర వున్నాయ్?"

"పోలీస్ కమీషనర్ అమృతరాజ్ దగ్గర."

లీలవేపు చూసాడు విహారి. తెలుసన్నట్టు తలూపింది లీల.

"మిస్టర్ విహారీ! 'సేవ్ కలకత్తా మిషన్' మీటింగ్‌కి వెళ్ళాలి నే నిప్పుడు. సో, వుయ్ విల్ మీట్ ఎగైన్" అన్నాడు విల్సన్ లేచి నిలబడి.

"సేవ్ కలకత్తా మిషన్?" విహారిగాని, లీలగాని దాని గురించి ఎప్పుడూ వినలేదు.

"అవును. ఈ నగరంలో బిగ్ యిండస్ట్రీస్‌కి అధిపతి అయిన సిరాజ్ ఉద్దౌలా యీ సంఘానికి ప్రెసిడెంట్. మా రెండు అగ్రదేశాలు కలహించుకోవడం మంచిది కాదనీ, అందుకోసం శాంతియుతంగా చర్చలు జరపాలనీ సిరాజ్ ఉద్దౌలా యీ మీటింగ్ ఏర్పాటు చేసాడు. పోలీస్‌కమీషనర్ అమృతరాజ్ కూడా ఒక సభ్యుడు యీ సంఘంలో" అన్నాడు విల్సన్.

"సో గుడ్‌బై!" అన్నాడు విహారి కూడా లేస్తూ.

లీల, విహారి బయటపడ్డారు.

"ఇప్పుడు అమృతరాజ్‌ని కలుసుకుందామా?" అడిగింది లీల.

"అమృతరాజ్ సేవ్ కలకత్తా మిషన్ మీటింగ్‌లో

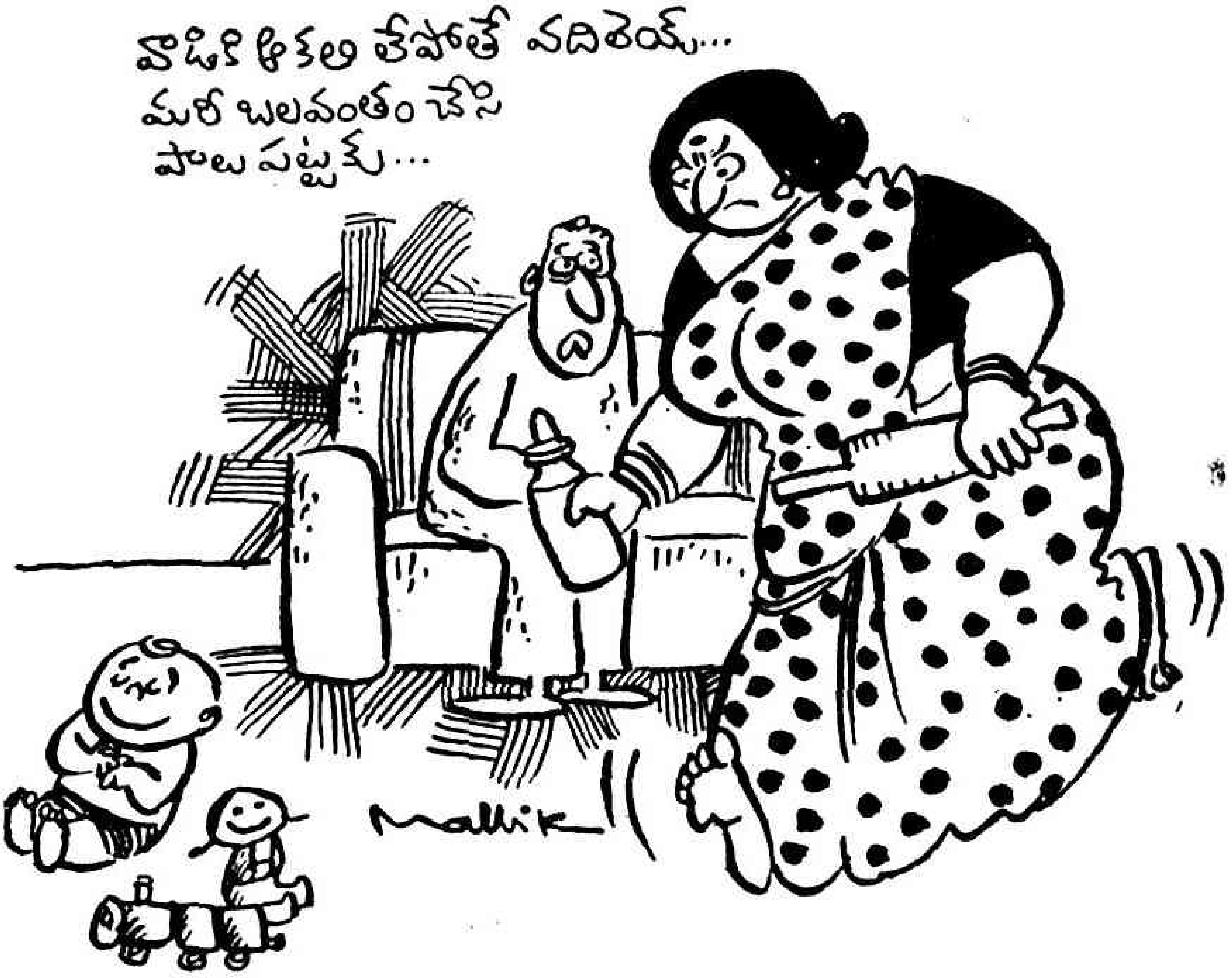

వుంటాడు గనుక వెళ్ళి కలవడం అనవసరం. ఏదయినా రెస్టారెంట్‌కి వెళ్ళి భోజనం చేయాలి ముందు."

కారు రెస్టారెంట్ వైపు కదిలింది.

5

రెస్టారెంట్‌లో భోజనం చేసి, హోటల్ రూమ్ చేరుకునేసరికి తొమ్మిది దాటింది.

లీల రూమ్ తాళం తీసి తలుపులు తెరిచింది. విహారి షూస్ మూలకు విసిరేసి మంచంమీద వాలిపోయాడు.

లీల రేడియో ఆన్ చేసింది. వార్తలు వస్తున్నాయి. ఉన్నట్టుండి విహారి ఎటన్షన్‌లోకి వచ్చాడు. లీల కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి....

...."కలకత్తాలో మరో రెండు బాంబింగ్స్ జరిగేయి. అందులో ఒకటి అమెరికా కౌన్సల్‌లో. రెండవది అమెరికన్ లైబ్రరీలో. అమెరికా భవనాలపై బాంబింగ్స్ జర

గడం విచారకరమైన విషయం. అమెరికా దౌత్యవిభాగం తమ ఆందోళనను భారత ప్రభుత్వానికి తెలియజేసింది...."

విహారి గభాల్న లేచి "లీలా! క్విక్!" అరిచి బయటికి పరిగెత్తాడు.

కారుచక్రాలు గాలితో పోటీపడ్డాయి.

అమెరికా కౌన్సల్ చేరేసరికి తొమ్మిదిన్నర అయింది.

ఓ మూలగా బిల్డింగ్ బీటలు వేసింది. కొంతమంది మనుషులు దాన్ని పేచ్ చేస్తున్నారు.

విల్సన్ గేటు దగ్గర ఎదురయ్యాడు.

"మిస్టర్ విహారీ! మీరు విన్నారా?"

తలూపాడు విహారి.

"నాతో రండి" అంటూ ఓ మూలకి తీసుకెళ్ళాడు. అక్కడ పోలీసు రక్షణలో ఉంది ఓ ఎర్రజెండా. "రష్యన్ కాన్సలేట్ నుండి ఫోన్ వచ్చింది, తమకేం తెలియదని! కానీ, ఖచ్చితంగా చెప్పగలను, ఇది కేవలం పగ తీర్చుకునే ప్రయత్నం అని. మేం మీ ప్రభుత్వాన్ని కోరాం సైన్యాన్ని రక్షణగా యిమ్మని. మా ప్రభుత్వానికి సైన్యాలను సహాయంగా పంపమని మెసేజ్ పంపించాము. ఇది యింకా కొనసాగడానికి వీలులేదు. ఇంకా యిలాగే జరిగితే కలకత్తా కొన్ని రోజుల్లో నామరూపాలు లేకుండా నాశనమవుతుంది."

మిస్టర్ విల్సన్ ఆవేశంగా ఉన్నాడని, గ్రహించాడు విహారి.

"పోలీసులు వచ్చారా?" అడిగాడు.

"అమృతరాజ్ స్వయంగా వచ్చి పరిశోధన జరిపాడు. చివరకు పెదిమ విరిచాడు."

"సారీ మిస్టర్ విల్సన్! మా దేశంలో మీకిలా జరిగి

నందుకు చింతిస్తున్నాం. ఎనీ హౌ, కొన్ని రోజుల్లో యీ దుండగాలన్నింటికీ కారణమెవరో తెలుసుకుని, కలకత్తాలో మళ్ళీ బాంబింగ్స్ జరిగే అవకాశం లేకుండా చేస్తాను. మీరు అంతవరకు ఓపిక పట్టండి" అని చెప్పి బయట పడ్డాడు విహారి. లీల అతని వెంట నడిచింది.

కారు లాల్ బజార్ వేపు పరుగుతీయసాగింది.

"లీలా, నీకు పిరాజ్ ఉద్దౌలా గురించి తెలుసా?"

లీల తలూపింది.

"అతను ఇరవై ఏళ్ళ క్రితం కలకత్తా వచ్చాడు. అంతకు ముందు తూర్పుపాకిస్తాన్‌లో వుండేవాడు. కొన్ని కెమికల్ సంస్థలకు అధిపతి. కలకత్తాలోని అతికొద్దిమంది ధనవంతులలో ఒకడు."

కారు పోలీస్ హెడ్‌క్వార్టర్స్ ముందాగింది.

"వెల్‌కమ్ మిస్టర్ విహారీ!" అమృతరాజ్ యెదురు వచ్చాడు.

విహారి నవ్వాడు, పలకరింపుగా. "అమెరికన్ బిల్డింగ్స్ పై జరిగిన సంఘటనలో దొరికిన ఆధారాలు చూడాలి" అన్నాడు.

"ష్యూర్!" అని డ్రాయరు తెరిచి, ఓ దబ్బాలాటి వస్తువుని బయటికి తీశాడు.

అంతకుముందు లీల అటువంటి డబ్బా చూపించింది విహారికి. దీనికి ఓ తాడు వేలాడుతుంది.

"ఆ తాడు ఏమిటి?" లీల అడిగింది.

"బహుశ మోసుకుని వెళ్ళడానికి అనుకుంటాను. ఆడవాళ్ళు బేగ్స్, పిల్లలు పుస్తకాలూ, చిన్నచిన్న వస్తువులూ మోసుకువెళ్ళడానికి ఉపయోగిస్తారు ఆ తాడును. కానీ, దీన్ని ఆటబొమ్మలా ఎవరైనా ఉపయోగిస్తారంటే ఆశ్చ

ర్యమే" అన్నాడు అమృతరాజ్.

"మరే ఆధారాలు లేవా?"

పెదవి చిట్లించి భారంగా నిట్టూర్చాడు అమృతరాజ్.

"ఆల్‌రైట్! మీట్ ఎగైన్" అని లేచి నిలబడ్డాడు విహారి.

విహారి కారు తలుపు తెరవబోతుండగా ఎవరో కుర్రాడు ప్రక్కనుంచి రాసుకుంటూ పోయాడు. ఆ కుర్రాడిని ఎక్కడో చూసినట్టుగా వుంది. కరెక్ట్. తను కలకత్తాలో అడుగు పెట్టగానే ప్రేలుడు సంభవించడానికి ముందు ఆ బిల్డింగ్ లోంచి బయటికి వచ్చింది యీ కుర్రాడే.

అమృతరాజ్ చెప్పింది గుర్తుకు వచ్చింది. డబ్బాలాంటి బాంబులకు, యీ కుర్రాడికి ఏదైనా సంబంధం వుండవచ్చు.

"ఏయ్! అబ్బాయ్!" పిలిచాడు విహారి.

విహారివేపు చూసి, గతుక్కుమన్నట్టయి, చటుక్కున వెనుదిరిగి పారిపోయాడు. ఆ కుర్రాడి వెంట విహారి కూడా పరిగెత్తాడు. సందుమలుపు తిరిగి ఓ దుకాణంతో దూరి పోవడం విహారి కంటపడింది. ఆ దుకాణంలోకి ఆ కుర్రాడు ఎందుకు వెళ్ళినట్టు?

అయిదు నిమిషాల ఎవరికీ కనిపించకుండా ఆ యింటిని కాపలా వేశాడు విహారి.

తర్వాత గబగబ నడిచి దుకాణంలోకి వెళ్ళాడు విహారి. ముందు యీ దుకాణం సంగతి తేల్చాలి. జేబులోంచి నల్లటి రివాల్వర్ బయటికి వచ్చింది.

లోపలంతా చీకటిగా వుంది. విహారి కళ్ళు చీకటికి అల వాటు పడుతుండగా ఎవరిదో గొంతు వినిపించింది.

"కౌన్ హై?"

విహారి జవాబు యిచ్చేంతలో తలమీద బలంగా పడింది

దెబ్బ. విహారి కళ్ళముందు తెరలు దిగాయి. స్పృహ తప్పింది.

6

కళ్ళు తెరిచి, లీల తన ప్రక్కనున్న విషయం, తను హోటల్ రూమ్‌లో వున్న విషయం గ్రహించాడు విహారి. తల తడుముకున్నాడు. బొప్పి కట్టింది.

"ఆ దుకాణం యెవరిదో తెలుసుకున్నావా?" అడిగాడు విహారి డైరెక్టుగా.

తలూపింది లీల. "జకీర్ సాహెబ్‌ది. అతను పిల్లల్ని అమ్ముతాడన్న వదంతి వుంది. నిజం కావచ్చు. బీదపిల్లలని కొని హోటల్స్‌కి, బ్రోకర్స్‌కి అమ్ముతాడు. ఆధారాలు లేక అరెస్టు చేయలేకపోతోంది డిపార్ట్‌మెంట్."

"సిరాజ్ ఉద్దౌలాని కలవాలి."

"ఆయామ్ రెడీ" అంది లీల.

పదినిమిషాల తర్వాత పార్క్ స్ట్రీట్‌లో ఓ అత్యంత ఆధునికమైన బిల్డింగ్ ముందాగింది విహారి కారు.

నౌకరు లోనికివెళ్ళి కనుక్కుని వచ్చాక, అతని వెంట నల్లటి సూట్‌లో వున్న మనిషి వచ్చాడు బయటికి.

"వెల్‌కమ్ మిస్టర్ వెహారీ! నేను సిరాజ్ ఉద్దౌలా సెక్రటరీని. బాస్ మిమ్మల్ని లోనికి తీసుకురమ్మన్నారు" అని చెప్పాడు.

లోనికి నడిచారు విహారి, లీల.

"కమాన్ మిస్టర్ విహారీ!" లోనికి ఆహ్వానించాడు సిరాజ్.

సిరాజ్‌కి యాభై వుంటుంది వయసు. అయినా దృఢంగా వున్నాడు. విలువైన బట్టలు ధరించాడు.

"సిరాజ్‌గారూ, మీకు పొటాషియం క్లోరైడ్ తయారు చేసే కంపెనీలు వున్నాయనుకుంటాను. నా ఫ్రెండ్ ఒకా

యనకి లార్జ్‌స్కేల్లో కావాలట."

"సారీ! నా కంపెనీలలో క్లోరైడ్ తయారు కాదు."

"ఇంతలో సెక్రటరీ తిరిగి వచ్చాడు. సారీ సర్! చిల్డ్రన్ ఆర్ వెయిటింగ్ ఫర్ యూ!" చెప్పాడు సెక్రటరీ.

"మీ పిల్లలా?" అడిగాడు విహారి.

"కాదు. ఈ కలకత్తాలో పేదపిల్లలని నేను చేరదీసి ఆదరిస్తున్నాను, ఏదో నా శక్తి మేరకు. అభ్యంతరం లేక పోతే నాతో రండి."

తలూపాడు విహారి. లీల, విహారి, సిరాజ్ వెనుక నడిచారు.

సిరాజ్ మరో బిల్డింగ్ లోనికి తీసుకుపోయి, అక్కడ పిల్లలతో ప్రార్థన జరిపి, అక్కడి వాళ్ళందర్నీ చూపించి మళ్ళీ తీసుకువచ్చాడు.

"మిస్టర్ విహారీ! మీరు వచ్చిన పని తొందరలో నెర వేరగలదని ఆశిస్తున్నాను" అన్నాడు సిరాజ్.

"సర్! మీకు జకీర్ సాహెబ్ తెలుసా?" లీల అడి గింది సిరాజ్‌ని.

"తెలుసు. వాడు పసిపిల్లల్ని అమ్ముకుని బ్రతికే వెధవ. వాడి దగ్గర్నుంచి పిల్లలని రెండుసార్లు కాపాడాను."

"మీరు కాపాడిన పిల్లల్ని మేమొకసారి చూడవచ్చా?"

"ష్యూర్!" అని ఆ ఏర్పాట్లు చేశాడు. ఒక ప్యూన్ ఆ ఇద్దరి పిల్లలని వెంటబెట్టుకు వచ్చాడు. లీల ఆ పిల్లలని జకీర్ సాహెబ్ గురించి ప్రశ్నించినా వివరాలు తెలియ లేదు. జకీర్ సాహెబ్‌ని ఎర్రగోపురాలు వున్న కోవెల దగ్గర కలిసామని అంటున్నారు. అవి కలకత్తాలో కోకొల్లలు.

సిరాజ్‌కి కృతజ్ఞతలు చెప్పి బయటపడ్డారు ఇద్దరూ.

7

లీల ఓ పెద్ద మేప్‌తో కుస్తీ పడుతోంది.

"ఏమిటిది?" అడిగాడు విహారి ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ.

"సిరాజ్ యింట్లోని కుర్రాడు జకీర్‌ని కలిసిన స్థలం గురించి ఆలోచిస్తున్నాను. ఇటు చూడండి" అంటూ మేప్ తీసి వివరించింది.

ఆ మేప్‌లో సిరాజ్ యింటికి కేంద్రబిందువుగా తీసుకుని ఓ వృత్తం గీయబడి వుంది. ఆ వృత్తంలోకి రెండే రెండు ఎర్రగోపురాలున్న కోవెలలు వస్తున్నాయి. ఒక కోవెలని చూపుతూ అంది. "విక్టరీ టవర్‌కి నమూనా లాటిది. దీన్ని కుతుబ్ మినార్ అంటారు యిక్కడ. ఇది దేవాలయం కాదు. కేవలం ఓ స్థూపం మాత్రమే. ఇక్కడ జకీర్ అతన్ని కలిసే వీలులేదు. ఇకపోతే రెండవ దేవాలయం ఓపియన్ టెంపుల్. ఇది పూర్తిగా పాడుపడినది. చుట్టూ ఓ పెద్ద తోటకూడా వుంది. ఇక్కడ జకీర్ ఆ కుర్రాడ్ని కలవచ్చు" అంది.

అంతా విని సాలోచనగా తల పంకించాడు విహారి.

"ఆల్‌రైట్ ఆ రెండింటినీ చెక్‌చేద్దాం" అన్నాడు విహారి లేస్తూ.

లీల చెప్పిన ఓపియన్ టెంపుల్ బాగా శిధిలావస్థలో వుంది. చుట్టుప్రక్కల జనసంచారం శూన్యం. మంటపం వెనుక ఓ విశాలమైన తోటవుంది. దాన్నిండా రకరకాల చెట్లు. కాని. అన్నీ ఎండిన మోడులా వున్నాయి.

విహారి తోట అంతటా తిరిగాడు. అనుమానించ దగ్గ విషయాలేమీ తెలియలేదు. లీల మేప్ పాయింటింగ్ తప్పు అనిపించింది. ఉన్నది ఒకే ఒక మంటపం. మిగతా ప్రదేశమంతా చెట్లు, తుప్పలు, ముళ్ళకంచెలు.

మంటపంలో ఏదన్నా రహస్యం దాగివుందా?

చటుక్కున ఆలోచన వచ్చింది విహారికి. లీలను వెంట బెట్టుకుని మంటపంలోకి వెళ్ళాడు. రేపో, మాపో, విరిగి బడతాయన్నట్టు వున్నాయి మంటపం స్థంభాలు. దూరంగా ఇంజన్ చప్పుడు వినిపించింది. ఉలిక్కిపడి స్థంభం చాటున నక్కాడు విహారి. లీల మరో స్థంభం ఆశ్రయించింది.

రెండు క్షణాల తర్వాత ఓ మోటార్ సైకిల్ ఓపియన్ టెంపుల్ ముందాగింది. దానిమీద నుంచి పొడుగ్గా, గడ్డం మీసాలతోవున్న మనిషి దిగి, మంటపం వెనుక తోటలోనికి నడిచాడు. అతని మొహం సీరియస్‌గా వుంది.

విహారి ఆ మనిషిని పోల్చుకున్నాడు.

జకీర్ సాహెబ్!

జకీర్ వడివడిగా తోటలోనికి వెళ్ళడంతో అక్కడేదో కీలకం వుందనిపించింది. పిల్లిలా అడుగులేసుకుంటూ, టెంపుల్ వెనక్కి నడిచాడు.

చిత్రం!

జకీర్ సాహెబ్ కోనెల వెనక్కిచేరి, ఒకచోట నేల మీద వున్న ముళ్ళకంచెలను ప్రక్కకి తప్పించి, యేదో చేశాడు. మనిషి దూరడానికి సరిపడినంత కంత ఏర్పడిం దక్కడ!

చుట్టూ ఓమారు చూసి, లోనకెళ్ళాడు జకీర్ సాహెబ్.

ఒక్క నిమిషమాగి, విహారి, లీల ముళ్ళ కంచల దగ్గ రికి నడిచారు. నేలమీద ఓ చెక్కబల్ల పరచి వుంది. దాని మీద ముళ్ళకంచెలు పడేస్తే యెవరూ వూహించలేరు అక్కడ రహస్య ప్రదేశం వుందని!

లీలవేపు చూపి సైగచేశాడు విహారి.

లీల తలూపింది.

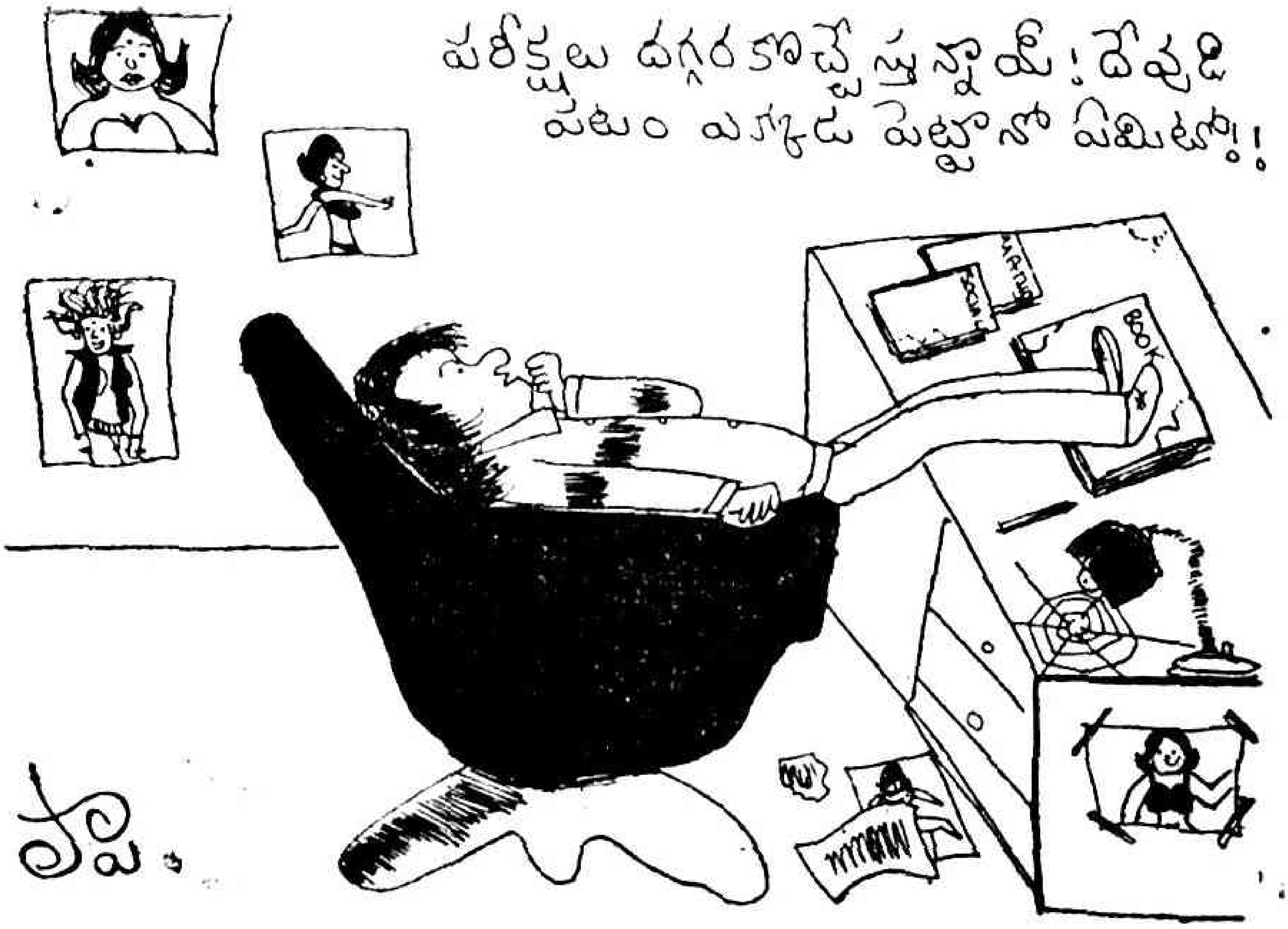

అంతే! నేలమీద వంగి, చెక్కబల్లను తీసి, ప్రక్కన పెట్టాడు. లోపలకు మెట్లుమాదిరిగా నిచ్చెన వుంది. విహారి ముందు లోనికి దిగాడు. లీల అతని వెనుక రాసాగింది.

చాలా చీకటిగా వుంది లోపల. మరింత నిశ్శబ్దంగా వుంది. విహారి జేబులోంచి పెన్ టార్చి తీసి వెలిగించాడు. పాతికమెట్లు వరకూ వున్నాయి. సన్నని దారిగుండా ప్రయాణం.

కొంతదూరం దిగిన తర్వాత కొన్ని గజాల దూరంలో లైట్ వెలుతురు కనబడింది. ఎప్పుడో పాతకాలంనాటి రహస్య ప్రదేశాలను ఉపయోగించుకుంటున్నట్లు వుంది. కాగడాలు వెలుగుతున్నాయి.

మనుషుల అలికిడి లేదు. ఆ యిరుకుదారి మలుపు తిరిగింది. పొడవైన కారిడార్ కనిపించింది. కారిడార్ కిరువేపులా గదులున్నాయి. వాటి తలుపులు బార్లా తెరిచి వున్నాయి.

కారిడార్‌లో గదులన్నీ చూస్తూ, నిశ్శబ్దంగా నడుస్తూ ముందుకు పోసాగారు విహారి, లీల.

చివరిగదిలో లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. అందులోకి చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు విహారి.

అక్కడ కొందరు కూర్చుని నిశ్శబ్దంగా డబ్బాల్లోకి పొటాషియం నైట్రేట్ కూరుతున్నారు. మరి కొంతమంది ఫ్యూజ్ అమరుస్తున్నారు. కొంతమంది వాటికి తాళ్ళను కడుతున్నారు.

"వెల్‌కమ్ మిస్టర్ విహారీ!" ప్రక్కనుంచి ఎవరిదో గొంతు ఖంగుమనడంతో గిర్రున తిరిగాడు విహారి.

జకీర్ సాహెబ్! అతని చేతిలో నల్లటి రివాల్వర్ ఆకలిగా కదులుతోంది.

"పులి బోనులో పడిందన్న మాట" నవ్వాడు జకీర్ సాహెబ్.

"గుడ్. వచ్చింది 'పులి' అని గ్రహించావుగా" అన్నాడు విహారి.

"ఆఫ్‌కోర్స్! బోనులో చిక్కిన పులి, కోరలు తీసిన పాము ఏం చేయగలవు? నువ్వూ అంతే" వికటాట్టహాసం చేశాడు జకీర్ సాహెబ్.

"పిడుగును గుప్పిట్లో బంధించాలనుకోవడం నీ భ్రమ. అది ఎంతోకాలం నిలవదు" అని మెరుపులా జేబులోంచి రివాల్వర్ తీసి జకీర్ సాహెబ్‌కి గురిచూసి కాల్చాడు. అతని చేతిలో రివాల్వర్ నేలను ముద్దుపెట్టుకుంది.

కాని మరుక్షణం లీల కెవ్వుమనడం, విహారి తలమీద ఏదో బరువుగా పడి కుప్పలా కూలడం ఒకేసారి జరిగాయి.

8

కళ్ళు తెరిచాడు విహారి.

డిమ్‌గా ఓ లైట్ వెలుగుతోంది. గదంతా చీకటిగా వుంది. క్రమంగా విహారి కళ్లు చీకటికి అలవాటు పడుతున్నాయి.

లేచి కూర్చోబోయాడు, కానీ కాళ్లూ, చేతులు కదల్లేదు. గట్టి తాళ్ళతో కట్టివేయబడి వున్నాయి.

చుట్టూ తలతిప్పి చూశాడు. చాలా చిన్నగది అది. నేలమీద పడుకోబెట్టి కట్టారు విహారిని. అతని బట్టలు ప్రక్కన కుప్పపెట్టారు. కట్‌డ్రాయర్ మాత్రం అతని ఒంటిమీద వుంచారు.

అంతలో ఎవరో నడిచి వస్తున్న ధ్వని వినిపించింది.

ఆ ధ్వని క్రమంగా దగ్గరై, విహారి వున్న గది ముందాగింది.

చటుక్కున కళ్ళు మూసుకుని, ఇంకా స్పృహ రానట్టు పడివున్నాడు విహారి.

క్షణం తర్వాత తాళం తెరుస్తున్న చప్పుడు, తలుపు నెట్టిన చప్పుడు వినిపించాయి విహారికి.

రెండు మూడు గొంతుకలు వినిపించాయి విహారికి. దాన్నిబట్టి వచ్చినవారి సంఖ్య తెలుసుకున్నాడు.

"ఈ వెధవకి ఇంకా తెలివిరానట్టుంది" అందొక గొంతు.

"వస్తే ఏం? రాకపోతే ఏం?"

"అవును, బాస్ ఎలాగూ చంపేయమన్నాడుగా. మరి మనకు అతని స్పృహతో పనేమిటి?"

విహారి గుండె దడదడలాడసాగింది.

వీళ్లు తనను చంపబోతున్నారా? మరి కొన్ని క్షణాల్లో

తాన ప్రాణాలు అనంత విశ్వంలో కలిసిపోతాయన్నమాట.

మై గాడ్! ఇంత బ్రతుకు బ్రతికి, ఇంటి వెనకాల వచ్చినట్టు, ఇంతకాలం ఎన్నో ఎడ్వంచర్స్‌చేసి, సి.బి ఐ.లో పేరుగాంచిన తను, ఈ దుండగుల చేతిలో చావడమా?

లేకపోతే తప్పించుకోవడమెలా?

ముగ్గుర్ని కాదు పదిమందిని ఎదుర్కోగలడు తను. కానీ, తన కాళ్ళూ, చేతులు కట్టి పడేశారు.

విహారి ఆలోచనలో కొట్టుకుపోతుండగా 'చుక్'మన్న చప్పుడు వినిపించింది.

ఉలిక్కిపడ్డాడు విహారి.

స్ప్రింగ్‌నైఫ్ తెరుచుకున్నప్పుడు వచ్చే శబ్దం అది.

"ఈ కత్తితో పొడిచి చంపేద్దాం" అన్నాడొకడు.

"రైట్! స్పృహరాకుండానే సరాసరి స్వర్గానికి వెళ్ళిపోతాడన్నమాట." అన్నాడొకడు "మాటలు తర్వాత ముందు పని కానివ్వండి. పనిపూర్తిచేసి, గంగానదిలో పారేస్తే పీడ వదులుతుంది."

ఒక్కొక్కమాట వింటున్నకొద్దీ విహారి మెదడు మొద్దుబారిపోసాగింది. ఒ ం టి ని ం డా చెమటలు పడు తున్నాయి.

"రేయ్! ఆఖరిసారిగా దేవుడ్ని తలుచుకోరా పిన్నోడా!" విహారిని ఉద్దేశించి అని చేతిలోని కత్తిని పైకెత్తాడు.

అంతలో ఎవరో పరుగెత్తుకొచ్చిన శబ్దం.

"ప్రక్కగదిలోని పిల్ల తప్పించుకుంది" చెప్పాడు.

"ఆఁ!" అతని చేతిలోని కత్తి జారిపడింది. "పదండి. ఆ పిల్ల తప్పించుకుందా, బాస్ మన చర్మాలు ఒలిచేస్తాడు" అంటూ పరుగుతీశారు బయటికి.

తలుపులు మూసుకున్నాయి.

9

చటుక్కున మెలకువ వచ్చింది లీలకి. కళ్లు తెరిచి చుట్టూ చూసింది.

చీకటి!

గదిలో తాను తప్ప మరెవ్వరూ వున్న జాడలేదు. అయితే విహారిని ఏం జేసినట్టు? ఇద్దర్నీ ఒకచోట బంధిస్తే తప్పించుకుపోతామని వేర్వేరుగా వుంచారా?

జరిగినదంతా గుర్తు రాసాగింది లీలకి.

సన్నగా ఈల వేసింది.

రిప్లై లేదు.

అంటే విహారి ఆ గదిలో లేని విషయం ఖాయమయినట్టే.

తను తప్పించుకోవాలి. వీలైతే విహారిని విడిపించాలి బహుశా విహారి కూడా ఆ ప్రయత్నంలో వుండివుండవచ్చు.

ఇక్కడ్నుంచి తప్పించుకుంటే చాలు. కలకత్తాలో బాంబింగ్ జరుపుతున్న గాంగ్ మొత్తాన్ని యిట్టే పట్టుకోవచ్చు.

కానీ, తప్పించుకోవడమెలా?

తలుపు తెరుస్తున్న చప్పుడు.

చటుక్కున కళ్లమూసుకుంది లీల. వచ్చినవారికి తనకింకా స్పృహరానట్టు తెలియాలని!

ఓకే....ఎక్కడో స్విచ్ నొక్కిన శబ్దం. బహుశ లోపల లైట్ వెలిగించి వుండవచ్చు. ఆ తర్వాత ఒక మనిషి నడిచివస్తున్న ధ్వని. ఆ ధ్వని క్రమంగా దగ్గరై తనకి దగ్గరలో ఆగిపోయింది.

వచ్చిన మనిషి ఎవరు?

ఎందుకు వచ్చాడు?

"వారెవాహ్! బ్యూటిఫుల్!" అని ఆ వ్యక్తి గొణుక్కోవడం వినిపించింది. లీల పైటక్రింద దొర్లుతోంది. మోకాలిదాకా లంగా లేచిపోయి, ఆమె అవయవాలన్నీ అర్థనగ్నంగా దర్శనమిస్తూ, అతన్ని ఉద్రేకంతో ముంచుతున్నాయి.

అతగాడు లీల ముందు మోకాళ్ళమీద కూలబడ్డాడు. అతడు విడుస్తున్న వూపిరి లీలను వేడిగా తాకుతోంది. దాన్నిబట్టి అతడు తనకెంత దగ్గరలో వున్నాడో అంచనా వేసుకుంటోంది లీల.

అతను మైకంలో వుండగానే ఎలాగో దెబ్బతీసి తప్పించుకోవాలి. అతని చూపులు ఎక్కడెక్కడ పచార్లు చేస్తున్నాయో లీలకు తెలుస్తోంది.

లీల బుగ్గమీద పడ్డాయి అతని వేళ్ళు. సుతారంగా కదులుతూ అలా క్రిందకు వస్తున్నాయి. కదులుతున్నప్పుడు అతని చేయి వణకడం తెలుస్తోంది లీలకి. అతనింకా ఏం చేయబోతున్నాడో వూహించింది.

అంతే!

మెరుపులా లేచి, అరచేతిని మొహం మీద చరిచింది.

వూహించని చర్యకు అతను అదిరిపడి "బాప్‌రే!" అని అరిచాడు. కాని, ఆ అరుపు బయటికి వినిపించనివ్వ లేదు లీల. వెంటనే అతని నోరు నొక్కి, మెడ నరాల మీద ఒక్క దెబ్బవేసింది.

కిక్కురుమనకుండా కుప్పకూలిపోయాడు.

ఇక ఆలస్యం చేయలేదు లీల.

చురుగ్గా బయటకి పరిగెత్తింది.

అది పొడవైన కారిడార్. ఎటువేపు పోవాలో తెలియ

లేదు లీలకి.

విహారిని ఎక్కడ వుంచారు?

10

స్ప్రింగ్‌లా కదిలాడు విహారి. అప్పటికే అతని మస్తిష్కంలో అక్కడ్నుంచి తప్పించుకునే మార్గం రూపు దిద్దుకుంది.

లీల చాకులాంటి పిల్ల. మస్కాకొట్టి తప్పించుకుందంటే మళ్ళీ పట్టుకోవడం వాళ్ళతరం కాదు. తనూ తప్పించుకోవాలి.

అంతకుముందు వచ్చిన ఆగంతకులలో ఒకడి చేతి నుండి జారిపడిన కత్తి శబ్దం విహారి మెదడులో మెదిలింది.

కత్తి ముందుకు దొర్లుతూ వచ్చాడు అతికష్టంమీద. మోకాళ్ళు మడిచి గుండెకు దగ్గరగా తెచ్చుకున్నాడు. ఒక చేత్తో కత్తి బిగించి పట్టుకుని ముందు కాళ్ళకు కట్టిన త్రాడును కోయడం ప్రారంభించాడు. కట్టివేయబడిన చేతుల్లోకి కత్తి పట్టుకుని త్రాళ్ళను కోయడంవల్ల మరీ కష్టంగా వుంది విహారికి. పళ్ళ బిగువున బాధ భరించి, నిర్విరామంగా కత్తిని కదిపాడు.

పట్‌ఫట్‌మని తెగిపోయాయి. మిగిలనవి చేతికట్లు!

రెండు కాళ్ళ మధ్య కత్తిని వుంచి, ఆ కత్తిమీద చేతులను కదపసాగాడు. కాళ్ళ మధ్య కత్తి కదిలినపుడల్లా చేయి చురుక్కుమనసాగింది.

అయినా విహారి ఆ బాధను లెక్కచేయడంలేదు. ఆలస్యం అయితే తన 'శాస్త్రీ' గల్లంతు కావచ్చు. మరో ప్రక్క లీల తనకోసం వెదుకుతూండవచ్చు. ఆలస్యం అయితే తన కారణంగా లీల మళ్ళీ వీళ్ళకి పట్టుబడినా ఆశ్చర్యం లేదు.

విహారి చేతులు చకచక కదిలాయి.

అంతే! విహారి చేతికట్లు త్రెగాయి. తేలిగ్గా వూపిరి తీసుకుని లేచి నిలబడ్డాడు.

అదే సమయంలో —

ఎవరో తలుపు తెరుస్తున్న ధ్వని!

చటుక్కున తలుపు చాటున నక్కాడు విహారి.

ఇద్దరు మనుషులు లోనికి వచ్చారు, సైలెన్సర్ రివాల్వర్‌తో!

విహారి ఆలస్యం చేయలేదు.

రెండు చేతులకు పని కల్పించాడు. హఠాత్తుగా మెడ నరాల మీద దెబ్బపడటంతో, మెదడు దిమ్మెక్కి, కిక్కురు మనకుండా నేల కూలిపోయారు.

విహారి ఒకడి చేతిలోని రివాల్వర్ అందుకుని బయటికి పరిగెత్తాడు.

పొడవైన కారిడార్!

చివరివరకు పరిగెత్తాడు. ఎక్కడా అలికిడి లేదు. కారిడార్ మలుపు తిరుగుతూనే తనకెదురుగా యిద్దరు వ్యక్తులు పరిగెట్టుకురావడం గమనించి, రివాల్వర్ ట్రిగ్గర్ నొక్కాడు.

సైలెన్సర్ నిప్పులు గ్రక్కింది.

కుప్పకూలిపోయారిద్దరూ!

లీలను కలుసుకోవడమెలా?

11

విహారిని ఎక్కడ బంధించారు!

లీల మస్తిష్కంలో మెదులుతున్న ప్రశ్న యిది.

శత్రువులను దెబ్బతీసి తప్పించుకునే నేర్పు విహారి లాంటి పి.బి.ఐ. ఏజంట్లకు పెద్ద కష్టంకాదు. అయినాసరే, అతన్ని విడిచిపెట్టి వెళ్ళలేదు తను. విహారిని ఎక్కడ

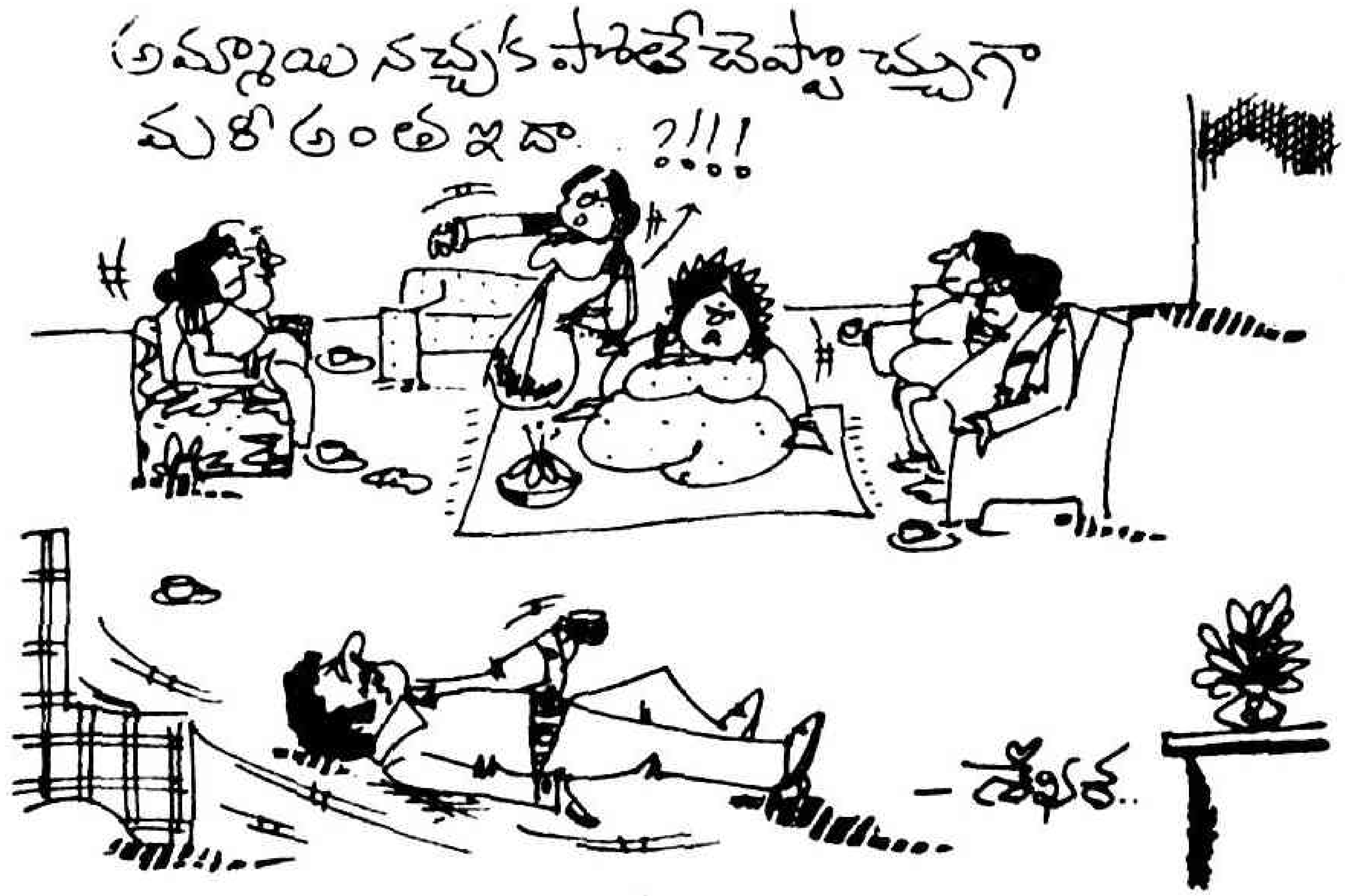

బంధించారో తెలుసుకోవాలి. వీలైతే విడిపించాలి

చుట్టూ చూపింది.

బయటికిపోవడ మెలాగో, విహారిని వెదికి పట్టుకోవడం ఎలాగో లీలకు అంతుచిక్కడంలేదు.

పొడవైన కారిడార్‌కి ఇరువేపులా వరుసగా గదులు కనపడ్డాయి. లీల కారిడార్ మీదుగా నడవసాగింది. దూరంగా ఇద్దరు ముగ్గురు పరిగెత్తుకువస్తున్న ధ్వని లీల పాము చెవులు వసిగట్టాయి. చటుక్కున స్థంభం చాటున నక్కి దాక్కుంది.

లీల వూహ కరక్టు.

నల్లటి తమ్మ ముద్దల్లా వున్న ముగ్గురు వ్యక్తులు గన్స్ భుజాన వేలాడదీసుకుంటూ పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్ళిపోయారు లీలని గమనించకుండానే.

లీల తేలిగ్గా వూపిరి పీల్చింది.

ఒక నిమిషమాగి, లీల ఆ వ్యక్తులు వచ్చినవేపు కది

లింది. కారిడార్‌లో చివరిగదిలోనుంచి 'మూలుగు'లాంటిది వినిపించింది. చెవులు రిక్కించింది లీల.

ఎవరిదా మూలుగు?

విహారిదా?

ధైర్యంచేసి తలుపువేపు నడిచింది. బయటికి తాళంకప్ప బిగించి వుంది. లీల అరచేతిని కత్తిలా చేసి తాళంకప్పమీద దెబ్బ కొట్టింది. క్షణంలో తాళంకప్ప వూడింది. లీల ఇటువంటి విషయాల్లో ఎక్స్‌పర్టు.

తలుపు లోనికి నెట్టింది.

శబ్దం చేయకుండా వెనక్కి జరిగాయి తలుపులు.

ఒక వ్యక్తి బంధించబడి వున్నాడా గదిలో. చాలా రోజులై తిండిలేనట్టుగా వుంది అతని మొహం. అడుగుల చప్పుడు విని కళ్ళు తెరిచి చూశాడతను.

లీల నెత్తిమీద పిడుగు పడినట్లయింది.

"మీరు.... మీరు....?"

12

ఓ గది ముందాగాడు విహారి. తలుపులు దగ్గరగావేసి వున్నాయి. దూరంగా ఎవరో పరిగెత్తుకువస్తున్న ధ్వని విహారి చెవుల నాకర్షించింది. చటుక్కున ఆ గది తలుపులు వెనక్కినెట్టి, లోనికి దూకి యధాప్రకారంగా తలుపులు దగ్గరకు వేశాడు.

అప్రయత్నంగా గది చుట్టూ చూశాడు.

ఆఫీస్‌రూమ్‌లా వుంది. ఓ పెద్ద టేబుల్. దానిచుట్టూ కుషన్‌డ్ కుర్చీలు. ఓ మూలగా యినుప బీరువా వుంది.

శబ్దం చేయకుండా నడిచివెళ్ళాడు బీరువా దగ్గరికి. తాళం వేసివుంది. టేబుల్‌మీద తాళంచెవులు లేవు. టేబుల్ సొరుగు లాగి చూశాడు. కనిపించలేదు. ఇక అలస్యం

చేయలేదు విహారి. 'కీహోల్'లో బారెల్ దూర్చి ట్రిగ్గర్ నొక్కాడు.

"సర్"మంది రివాల్వర్. తాళం వూడింది. తలుపు తెరుచుకుంది.

గబగబా వెదికాడు విహారి. అయిదు నిమిషాల తర్వాత కొన్ని వివరాలు తెలిసాయి విహారికి. కలకత్తా బాంబింగ్ వెనక అంతరార్థం బయటపడింది. ఆ ముఠా వెనుక వ్యక్తుల రూపాలు వూహించగలిగాడు.

విహారి బయటికి కదిలాడు.

ఇంతలో గన్స్ గురిపెడ్తూ ఇద్దరు వ్యక్తులు ఎదురుగా వచ్చారు. విహారి మెరుపులా ట్రిగ్గర్ నొక్కాడు.

కుప్పకూలిపోయారు.

మరో అడుగు ముందుకు వేయకుండానే మరో యిద్దరు.

రివాల్వర్‌కి మళ్ళీ పని కల్పించాడు విహారి.

పిట్టల్లా టపటప రాలిపోయారు.

అయిదు నిమిషాలు ఆగాడు విహారి. మరెవరూ వస్తున్న ధ్వని వినిపించకపోవడంతో ఆలోచనలో పడ్డాడు.

అక్కడినుంచి బయటికి పోయే మార్గం ఎక్కడుందో లీలను ఎక్కడ వెదికి పట్టుకోవాలో సమస్యలై తూర్చు న్నాయి.

గతుక్కుమన్నాడు విహారి.

వీపుని గట్టిగా గుచ్చుకుందో మొన. అది రివాల్వర్ మొన అని గ్రహించడానికెంతోసేపు పట్టలేదు విహారికి.

"కదలకు! ప్రాణాలు చాలా విలువైనవి మరి" ఎవరిదో గొంతు వినిపించింది. రివాల్వర్ మొన మరింత బలంగా దిగింది.

విహారికి ఆ గొంతు ఎవరిదో తెలిసిపోయింది.

"కదలనవసంలేదు. నువ్వెవరో నాకు తెలుసు మిష్టర్ జకీర్ సాహెబ్ ఉరఫ్ అమృతరాజ్! నకిలీ అమృతరాజ్!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"గుడ్! తెలుసుకున్నావన్నమాట అయితే పొరపాటున కూడా నువ్వు బ్రతక్కూడదు."

"చంపడం అంత తేలిక కాదు."

"నీ కంటే ముందు ఎందరో ఆ కూత కూశారు. కాని నా చేతులతో ఆ కూత కూసిన అందర్నీ మట్టిలో కలిపాను."

"వెరీగుడ్! నువ్వు సినిమా డైలాగులు వ్రాయడానికి పనికొస్తావ్. నో డవుట్. కానీ నువ్వీ పని ఎందుకు చేస్తున్నావో చెప్తావా?" అడిగాడు విహారి లోలోన ప్రత్యర్థిని యెలా దెబ్బతీయాలో ఆలోచిస్తూ.

"నువ్వెలాగూ ప్రాణాలతో వుండవు గనుక చెప్తాను. నాకు పదవి, అధికారం కావాలి. అందుకోసం కలకత్తాలో ఇవన్నీ చేస్తున్నాను. ఇంకా ఎన్నో ఘోరాలు జరిపి, అలజడి లేపి కలకత్తాను వశపరచుకుంటాను. అందుకు తగిన ఏర్పాట్లన్నీ చేసాను."

"నువ్వు చేసే ఏర్పాట్లన్నీ తెలుస్తూనే వున్నాయి. శత్రు గూఢచారులతో చేతులు కలిపావు. సిరాజ్ ఉద్దౌలా శత్రు దేశం తరపున పని చేస్తున్న గూఢచారి. నీ పదవీ వ్యామోహం, అధికార కాంక్షను అసరాగా తీసుకుని, నిన్ను వాళ్లు లొంగదీసుకున్నారు. నీచేత ఇదంతా జరిపిస్తున్నారు."

"ఏదయినా కానీ, నా క్కావలసింది పదవి, అధికారం;

అందుకే అసలు అమృతరాజ్ స్థానంలోకి మారాను. నేను యీ ఆపరేషన్‌లో సక్సెస్ అయితే నాకు తిరుగులేదు. ఒక వేళ పరాజయ సూచనలు గోచరిస్తే అసలు అమృతరాజ్‌ని పైకి పంపించి నేను శాశ్వతంగా అమృతరాజ్ స్థానంలో వుండిపోతాను. నన్నెవరూ అనుమానించలేరు."

"మై గుడ్‌నెస్! అమృతరాజ్ బ్రతికే వున్నాడన్న మాట" అన్నాడు విహారి.

"బ్రతికి వుండడమే కాదు. నా ప్రక్కనే వున్నాడు" అన్న గొంతు వినిపించింది విహారికి, నకిలీ అమృతరాజ్‌కి.

ఉలిక్కిపడ్డాడు నకిలీ అమృతరాజ్!

లీల! అమృతరాజ్!

ఆ మాత్రం అవకాశం చాలు విహారికి. సింహంలా దూకాడు. పులిలా విజృంభించాడు.

నకిలీ అమృతరాజ్ చేతిలో రివాల్వర్ ఎగిరిపోయింది. అనూహ్యమైన ఆ ప్రతిఘటనకి తట్టుకోలేక 'కెవ్వు'మని అరుస్తూ ఎగిరిపడ్డాడు నకిలీ అమృతరాజ్. పడేల్ పడేల్ మని విహారి పిడికిళ్ళు దూసుకుపోతున్నాయి. దవడలు అదిరి, పళ్లు కదిలి, రక్తపు జీరలు పెదవుల చివర్లనుంచి మూతి మీదకు జారాయి.

ప్రత్యర్ధి నరాలు కరకరమన్నాయి. బేలన్స్ తప్పి బోర్లాపడ్డాడు ప్రత్యర్థి.

ఫుట్‌బాల్ తన్నినట్టుగా తన్నాడు విహారి. చొక్కా పట్టుకు లేపి, మొహం మీద చరిచాడు. ముక్కులోనుండి బొటబొట రక్తం కారింది.

మెడ నరాలమీద చాచికొట్టాడు.

అంతే! ప్రత్యర్థి కళ్ళముందు నల్లటి తెర దిగింది. కుప్పలా కూలిపోయాడు.

"లీలా! మనం బయటికిపోయే మార్గం కనిపించిందా?" అడిగాడు విహారి అమృతరాజ్ ప్రక్కకొచ్చి.

"ప్చ్! నాకు తెలీదు" పెదవి విరిచింది లీల.

"నాకు తెలుసు. ఎన్నోసార్లు తప్పించుకోవాలని ప్రయత్నించి, ఆఖరిలో దొరికిపోయి, చావుదెబ్బలు తిన్నాను." అన్నాడు అమృతరాజ్ నీరసంగా నవ్వుతూ.

"అయితే, పదండి హరియప్!"

ముగ్గురూ పరిగెత్తారు.

*　　*　　*

ఆ రోజు దిన పత్రికలన్నీ విహారి ఎసైన్‌మెంట్ గురించి విశేషంగా పొగిడాయి. రష్యా, అమెరికా అధికారులు అభినందనలు తెలిపారు ప్రత్యేకంగా విహారికి.

దినపత్రికలోని జాంబింగ్ గాంగ్ విశేషాలు చదువుతున్న పి. బి. ఐ. డైరక్టర్ శివరామ్‌కి హఠాత్తుగా విహారి గుర్తుకొచ్చాడు.

అంతలో శివరామ్‌గారి టెలిఫోన్ పొలికేక పెట్టింది.

రిసీవరెత్తి "హలో" అన్నాడు శివరామ్.

"సారీ బాస్! మొన్న ఎసైన్‌మెంట్‌లో...."

"చావు దెబ్బలు తిన్నావు. హాస్పిటల్‌లో రెస్ట్ తీసుకుంటావు. పదిహేను రోజులు సెలవు కావాలి. అంతేనా? ఓ.కే. గ్రాంటెడ్ మై బాయ్" అన్నారు శివరామ్ కూడా నవ్వుతూ.

"థ్యాంక్యూ బాస్! థాంక్యూ వెరీమచ్!!" □

పెంట్‌హౌస్

వాశిశ్రీ

సునీతకు మెలకువ వచ్చింది.

తనవంక చూసుకుని ఆశ్చర్యంతో కొయ్యబారి

పోయింది. భయంతో గొంతు యెండిపోయింది. గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది.

ఆమె నగ్నంగా వుంది.

రాత్రి పడుకోబోయే ముందు వులెన్ స్వెట్టర్ గూడా వేసుకుంది.

తెల్లవారే సరికి వంటిమీద బట్టలు యెలా వూడి పోయాయి?

రాత్రి ఆమె వేసుకున్న స్వెట్టర్, బ్రౌన్‌కలర్ చీర, బ్లౌజ్, తెల్ల 'బ్రా' ఎరుపు లంగా అన్నీ స్టాండుమీద వెక్కిరిస్తూ కన్పించేసరికి ఆమెకు మతిపోయినట్లయింది. తలుపులు, కిటికీలు వేసినవి వేసినట్లే వున్నాయి.

ఆమె ఆదుర్దాగా, లేచి బట్టలు వేసుకుంది. వళ్ళంతా నొప్పులుగా వుంది. బద్దకంగా వున్నట్లనిపించింది. టూత్ బ్రష్ నోట్లో పెట్టుకుని బాత్‌రూంకి వెళ్ళింది. కాని ఆమె అన్యమనస్కంగా వుంది. తన వంటిమీద బట్టలు స్టాండ్ మీదకి యెలా వళ్ళాయో ఆమెకు అర్థంకావడంలేదు. అంతా మాయగా వుంది అనుకుంది.

ఆ ఏరియాలో దెయ్యాలున్నాయని తను వింది.

ఆమె గుండె ఝల్లుమంది.

అదొక వర్కింగ్ వుమెన్స్ హాస్టల్. అందులో ఒక రూమ్‌లో వుంటోంది.

సునీత మితభాషి. ఆమెకు ఎక్కువ మంది ఫ్రెండ్స్ లేరు. ఆమె పనిచేసే బ్యాంక్‌లో కో క్లర్క్ లక్ష్మితో క్లోజ్‌గా వుంటుంది. ఆమెతోపాటు వర్కింగ్ వుమెన్స్ హాస్టల్లో వున్న జానకి కలెక్టర్ ఆఫీసులోను, కేతరిన్ జిల్లా పరిషత్‌లోను పనిచేస్తున్న వాళ్ళు ఆమెకు స్నేహితులు.

అయితే జరిగిన సంగతి వాళ్ళకి చెప్పాలా వద్దా? అనే

సంగతి చాలాసేపు ఆలోచించింది. మెస్‌లో కాఫీ త్రాగుతూ గూడా అదే ఆలోచన. ఒకవేళ తను చెప్పినా వాళ్ళు నమ్ముతారా? నమ్మకపోగా హేళనచేసి పదిమందికి చెప్తే?

తను నలుగురిలోను అపహాస్యంపాలవడం తప్ప ఏమి ప్రయోజనంలేదు. వాళ్ళు దీన్ని సీరియస్‌గా తీసుకోరు అని ఆమె అనుమానించింది.

రెండురోజుల తర్వాత మళ్ళీ అలాగే జరిగింది. ఈ సంగతి స్నేహితులతో చెప్పుకోవడంకన్నా హాస్టల్ వార్డన్‌కి చెప్తేనే నయం అనుకుంది.

వార్డెన్ సుశీల సునీత చెప్పిందంతా విని ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరిచింది.

ఆమె చాదాపు ఏభై ఏళ్ళుంటాయి. మనిషి చాలా లావుగా వుంటుంది. ఆమె విధవ. వెనకా ముందు ఎవరూలేరు.

"నువ్వు చెప్పేదంతా నిజమేనా?" కళ్ళు పెద్దవిచేస్తూ అడిగింది ఆమె.

"నిజమే. ఒక్కసారి కాదు పొరబడడానికి. ఇప్పటికి రెండుసార్లు జరిగింది. నాకు భయంగా వుంది. నేనీ హాస్టల్ వదిలి వెళ్ళిపోవాలనుకుంటున్నాను" అంది సునీత.

"నో....అలా చెయ్యకు. నలుగురికీ తెలిస్తే హాస్టల్‌కి చెడ్డపేరు వస్తుంది" అరిచింది సుశీల.

"మరి నేనేం చెయ్యాలి?"

"నేను చెప్పినట్లు చెయ్యి."

సునీత తల వూపింది అలాగేనని.

"ఈ సారి నిద్రపోకుండా నిద్రనటించు. ఏం జరుగుతుందో చూద్దాం" అంది సుశీల ఏదో ఆలోచిస్తూ.

"అలా రోజూ జరగదుగా."

"చూడు రెండు మూడు రోజులు. అంతగా అయితే

రాత్రి మేలుకొని, పగలు నిద్రపోవచ్చు. ఆఫీసుకి సెలవు పెట్టు."

సునీతకు ఆమె సలహా బాగానే వున్నట్లనిపించింది.

2

బెడ్ లైటు వంక చూస్తూ పడుకుంది సునీత.

రాత్రి పన్నెండు కావచ్చింది.

ఆమె కళ్ళు మంటలుగా వున్నాయి. ఏం జరుగుతుందో తెలుసుకోవాలనే టెన్షన్‌తో ఆమె నరాలు బిగుసుకు పోతున్నాయి.

ఏమిటీ విచిత్రం? ఎవరో తీసివేసినట్లుగా వంటి మీద బట్టలు వూడి పోయి స్టాండ్ మీద ప్రత్యక్ష్యం కావడం ఏమిటి? ఎంత మాయగా వుంది.

కిటికీతలుపులు మూసివున్నాయి. గదిలోకి ఎవరూ రావడానికి వీల్లేదు. ఎలా జరుగుతుంది ఇదంతా?

బెడ్ లైట్ ఆరిపోయింది.

గదంతా అంధకారమైంది.

సునీత బెడ్ మీద నుంచి లేచింది. కిటికీ తలుపులు తీసి చూసింది. హాస్టల్ రెండు అంతస్థులలోని వరండాల్లో లైట్లు ఆరిపోయి వున్నాయి. విశాలమైన ఆవరణలోని చెట్లు దెయ్యాల్లా కనిపిస్తున్నాయి. ఆమెకు భయం వేసింది. కిటికీ రెక్కలు మూసి వచ్చి పడుకుంది.

అల్మారాలోని అలారమ్ టైంపీస్‌లో రేడియం డైల్ పన్నెండు గంటలు చూపిస్తోంది.

సునీత బెడ్ మీద పడుకుని దుప్పటి కప్పుకుని ముసుగు పెట్టుకుంది.

టక్ ... టక్ ....టక్ ....మని దూరంగా ఎవరో బూటు వేసుకుని అడుగులు వేస్తున్నట్లు శబ్దం వస్తోంది.

సునీత శరీరం భయంతో రోమాంచితమైంది. గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంది.

రాను .. రాను.... ఆ అడుగులు దగ్గరగా వస్తున్నాయి. తన రూమ్ ముందే ఆగిపోయినట్లు ఆమెకు తెలుస్తూనే వుంది.

ఆమె తల బైటపెట్టి చూస్తోంది. ఏం జరుగుతుందో ఆమెకు అర్థం కావడంలేదు. కళ్ళకు యేమీ కనిపించడం లేదు.

భళ్ళున గది తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. నీడలాంటి నల్లటి ఆకారం లోపల ప్రవేశించింది.

సునీత 'కెవ్వు'న కేక వెయ్యాలనుకుంది. కాని ఎందుకో గొంతు పెగల్లేదు. అంత చలిలోను చెమటపోసింది.

ఆ ఆకారం సునీత దగ్గరకు వచ్చి ముఖం మీద చేతితో నొక్కింది అంతే! ఆమె తెలివితప్పి పడిపోయింది. ఆ తర్వాత ఏం జరిగిందో ఆమెకు తెలియదు

తెల్లవారిన తర్వాత ఆమెకు మెలకువ వచ్చింది.

మామూలే.

ఆమె బట్టలు స్టాండ్‌మీద భద్రంగా వున్నాయి. ఆమె నగ్నంగా వుంది.

సునీత ఆదరా బాదరా బట్టలు వేసుకుని వార్డెన్ ఆఫీసు లోకి పరిగెత్తింది. తలుపులు మూసి "మేడమ్" అంది.

వార్డెన్ సుశీల ఏదో రాసుకుంటున్నదల్లా తల పైకెత్తి చూసి "ఏమిటి సునీతా!" అంది.

సునీత తను అర్ధరాత్రి వరకూ మేలుకొని నల్లటి ఆకారాన్ని చూడడం, అది తన ముఖంమీద చెయ్యి వెయ్యగానే తను తెలివితప్పి పడిపోవడం అంతా చెప్పింది.

అంతా విని సుశీల కొన్ని క్షణాలు కళ్ళు మూసుకుని

ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది.

"ఇప్పుడు అర్థమైంది" అంది సుశీల కళ్ళు విప్పి.

"ఏమిటి మేడమ్?"

"నిన్ను ఒక దెయ్యం పట్టుకుంది—"

సునీత నివ్వెరపోయింది ఆమె ఆ మాట అనగానే.

"ఏమిటి మీరనేది?" భయంతో వణికిపోతూ అంది.

"నిజమే! భయపడకు. స్నానం చేసిరా. నిన్ను నవాబ్ సాబ్ దగ్గరకు తీసుకెళ్తాను" అంది సుశీల.

*

ఇండోర్ గేమ్స్ స్టేడియమ్ దగ్గర వుంది నవాబ్ సాబ్ యిల్లు. ఇంటిముందే పెద్దబోర్డు కట్టివుంది. దాని మీద భూత, ప్రేత, పిశాచాలకు వైద్యం చేయబడుతుందనీ, చేతబడులకు విరుగుడు గలదనీ రాసి పెద్దపుర్రె, ఎముకల బొమ్మలు వున్నాయి.

రిక్షాదిగి ఆ బోర్డు చూసిన సునీతకు వొళ్ళు జలదరించింది.

"రా....సునీతా!" అని తను లోపలకు దారితీసింది సుశీల.

లోపల చాపమీద కూర్చున్న నవాబ్‌సాబ్ వచ్చీరాని తెలుగులో ఆహ్వానించాడు.

జరిగిన కథంతా చెప్పింది సుశీల. నవాబ్ సాబ్ కళ్ళు మూసుకుని ఏదో మంత్రాలు చదివాడు. కాగితం పెన్సిల్ తీసుకుని ఏవో లెక్కలు చేశాడు.

"నిన్నొక కుర్రాడు మనసుపడ్డాడు గదూ?" ప్రశ్నించాడు నవాబ్‌సాబ్.

సునీత ఆలోచనలో పడిపోయింది. శంకర్ తనంటే పడిచస్తున్నాడు. కాని అతను బ్రతికేవున్నాడు గదా!

దెయ్యం అయ్యేది చచ్చిపోయాక గదా!

"చెప్పు బేటీ." అన్నాడు నవాబ్ సాబ్.

"అవును." అంది సునీత.

"ఆ కుర్రాడు ఒక ప్రమాదంలో చచ్చిపోయాడు."

సునీత విభ్రాంతరాలైపోయింది. శంకర్ బ్రతికే వున్నాడు. ఈ సాయిబు చచ్చాడంటాడేమిటి? అనుకుంది. ఆ మాటే చెప్పాలనుకుంది. అంతలోనే ఆమెకు గోపీ జ్ఞాపకం వచ్చాడు. గోపీ ఆమె మేనమామ కొడుకు. ఆమెను పెళ్ళి చేసుకోవాలని కలలు కన్నాడు. ఆమె బి. కామ్. చదువుతూ వున్న రోజుల్లో కృష్ణలో ఈత కొడుతూ ప్రమాదవశాత్తు సుడిగుండంలో చిక్కుకుని చనిపోయాడు.

"ఊఁ ...." అంది సునీత అప్రయత్నంగానే.

"ఆ కుర్రాడు సైతాన్‌గా తిరుగుతున్నాడు నీ చుట్టూ."

భయంతో సునీత వుక్కిరిబిక్కిరైపోయింది.

"భయపడకు బేటీ. ఆ సైతాన్ని వదిలిస్తా!" అని

అభయం యిచ్చాడు నవాబ్ సాబ్.

కట్టుకోమని తాయత్తు యిచ్చాడు. మళ్ళీ వారం తర్వాత రమ్మన్నాడు.

4

ఆ రోజు ఫిబ్రవరి పదోతారీకు. ఆదివారం. సునీత తలంటు పోసుకుని ఎండకి జుట్టు ఆరబెట్టుకుంటోంది. అప్పుడు వుదయం తొమ్మిది గంటలైంది.

ఎండలో బాల్కనీలో నిల్చుని జుట్టు ఆరబెట్టుకుంటున్న సునీత దగ్గరికి వచ్చింది కేతరిన్. ఆమె గూడా తలంటుకుని జుట్టు విరబోసుకుని వుంది.

"గుడ్ మార్నింగ్ సునీతా!"

"గుడ్ మార్నింగ్ కేతరిన్."

"ఏమిటి సండే తలంటుకున్నావ్? మీ హిందూ లేడీస్ ఫ్రైడే తలంటుకుంటారుగా?" నవ్వుతూ ప్రశ్నించింది కేతరిన్.

ఆమెకు ఏం చెప్పాలో తోచక నవ్వి వూరుకుంది సునీత.

"మెన్సెస్ పిరీడా?" అంది కేతరిన్.

"నో.. సండే హాలిడే గదా! లీజర్‌గా వుంటుందనే" నవ్వింది సునీత.

"ఓ... ఐ....సీ" అంది కేతరిన్.

కేతరిన్ మెన్సెస్ పిరీడ్ గురించి గుర్తు చేయగానే సునీతకు హఠాత్తుగా జ్ఞాపకం వచ్చింది, తనకింకా మెన్సెస్ పిరీడ్ రాలేదని. ప్రతినెలా ఒకటి, రెండు తారీకులలో ఖచ్చితంగా పిరీడ్ వస్తూ వుంది. కాని ఈసారి పదో తారీఖు వచ్చినా ఇంకా రాలేదంటే 'ఓ మైగాడ్ ఏం జరిగింది? ఎనీ థింగ్ బాడ్?'

తన గదికి ఎన్నోసార్లు దెయ్యం వచ్చిన సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చి వణికిపోయింది. కేతరిన్ చెప్పే కబుర్లు ఆమె తలకెక్కడం లేదు. ఏం చెయ్యాలి ఇప్పుడు అనేదే ఆమె మనసును తొలుస్తుంది?

"ఏదైనా మార్నింగ్ షోకి వెళ్దామా?" అంది కేతరిన్.

"నో.... సారీ! పని వుంది" అంది సునీత.

కేతరిన్ తన రూమ్‌కి వెళ్ళిపోయింది.

సునీతకి మూడ్ చెడిపోయింది. తనకింతవరకు మగ వాడితో సెక్స్ ఎక్స్‌పీరియన్స్ లేదు. అటువంటి తనకు పీరియడ్ ఎందుకు రాలేదు? దెయ్యం తనను రేప్ చేస్తున్నదా? దెయ్యంవల్ల తను గర్భవతి అయిందా?

"నో... నో.... అలా జరగగూడదు" అనుకుంది ఆమె.

వెంటనే డ్రెస్ చేసుకుని డాక్టర్ జయప్రద దగ్గరకు బయ ల్దేరింది. ఆమెకు డాక్టర్ జయప్రదతో కొంచెం పరిచయం వుంది. బ్యాంక్‌కి వచ్చినప్పుడు సునీతకి పరిచయమైంది. ఆమె గవర్నమెంట్ హాస్పటల్లో లేడీ మెడికల్ ఆఫీసర్‌గా పనిచేస్తున్నా సాయంకాలం ఇంటి దగ్గర ప్రాక్టీస్‌చేస్తూ వుంటుంది. ఆదివారం కాబట్టి యింట్లో వుండొచ్చు అని వూహించింది.

5

"ప్రెగ్నెన్సీ గురించి యిప్పుడే ఏమీ చెప్పలేను. ఇందులో రాసిచ్చిన రెండు టాబ్లెట్స్ యీ రోజు ఒకటి రేపు ఒకటి వేసుకోండి. ఒక వారంలో పీరిడ్ రావచ్చు. రాకపోతే నన్ను కలుసుకోండి" అంది డాక్టర్ జయప్రద.

"థాంక్స్ డాక్టర్!" అంది సునీత చీటీ అందుకుని.

"మీరు బాచిలర్ గదా?" ప్రశ్నించింది డాక్టర్.

తల వూపింది సునీత.

"ఎలా జరిగింది? బాయ్ ఫ్రెండా?"

తల అడ్డంగా వూపింది సునీత. ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయి.

"ఇటువంటివి మంచివి కాదు. ఎబార్షన్స్ జరిగితే హెల్త్‌కి దెబ్బ తగులుతుంది. మారేజ్ చేసుకుంటే మంచిది" అంది డాక్టర్.

"నో....డాక్టర్? నా కెవరూ బాయ్‌ఫ్రెండ్స్ లేరు. ఇదంతా... ఇదంతా....!" సునీత సంకోచిస్తోంది చెప్ప డానికి.

"ఏమిటి?....ఏం జరిగింది? భయపడకుండా చెప్పండి. మీ సీక్రెట్స్ మేం కాపాడుతాము" భుజం తడుతూ అంది డాక్టర్ జయప్రద.

సునీత కళ్ళు తుడుచుకుని అప్పటివరకూ జరిగినదంతా పొల్లుపోకుండా చెప్తుంటే డాక్టర్ జయప్రద సీరియస్‌గా విన్నది.

"మీరు దెయ్యాలను నమ్ముతున్నారా?" అంది ఆమె.

అవునన్నట్లు తల వూపింది సునీత.

"నేను యీ కథంతా నమ్మలేకపోతున్నాను" అంది.

"లేదు డాక్టర్. నేను స్వయంగా ఆ ఆకారాన్ని చూశాను. నేనే కాదు మా హాస్టల్లో మరికొందరు గూడా చూశారట" అంది సునీత.

"నో....ఐ కాంట్ బిలీవ్ దిస్ నాన్సెన్స్. ఇందులో ఏదో మోసంవుంది! అదేమిటో వెంటనే తెలుసుకోవాలి!" సీరియస్‌గా అంది డాక్టర్.

"ఏం చెయ్యాలంటారు?" ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నించింది సునీత.

"దెయ్యం రేప్ చెయ్యడం ఏమిటి ఫార్సు కాకపోతే?

ఇందులో ఏదో కుట్రవుందని నేను అనుమానిస్తున్నాను."

"అయితే పోలీసులకు రిపోర్టు చెయ్యమంటారా? గొడవ అవుతుందేమోనని భయపడుతున్నాను" అంది సునీత!

"పోలీసు రిపోర్టు చెయ్యడంవలన లాభంలేదు'' అని డాక్టర్ జయప్రద టెలిఫోన్ రిసీవర్ ఎత్తి ఏదో నెంబర్ డైల్ చేసింది.

"ప్రవీణ్ కుమార్ ప్రైవేట్ డిటెక్టివ్. స్పీకింగ్ ప్లీజ్" అవతల కంఠం పలికింది.

"గుడ్ మాణింగ్ మిష్టర్ ప్రవీణ్! జయని మాట్లాడు తున్నాను."

"వెరీగుడ్ మాణింగ్ డాక్టర్! హౌ ఆర్ యూ?"

"ఓ....కే...."

"ఏమిటి విశేషాలు?"

"విశేషమే మరి. ఒక కేస్ తగిలింది వెరీ పెక్యూలియర్. అక్కడే వుంటారా వస్తాను."

"మేడమ్! మీకంత శ్రమ ఇవ్వదల్చుకోలేదు. నేనే తమ దర్శనం చేసుకుంటాను."

పావుగంటలో క్లినిక్ ముందు మోటార్ సైకిల్ ఆగిన శబ్దం అయింది.

డిటెక్టివ్ ప్రవీణ్ కుమార్ లోపలకు ప్రవేశించి హెల్మెట్ తీసి టేబుల్ మీద పెట్టి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. బ్రౌన్ కలర్ సూట్ లో ఆరడుగుల ఎత్తుగా, బలంగా, వుంగరాల క్రాపింగ్ లో ఆకర్షణీయంగా వున్న అతన్ని చూస్తూ వుండిపోయింది సునీత.

"మీట్ మిస్ సునీత" అంటూ పరిచయం చేసింది డాక్టర్.

సునీత "నమస్తే" అంది.

ప్రవీణ్ విష్‌చేసి "చెప్పండి మీ సమస్య ఏమిటో?" అన్నాడు.

"అంతా డాక్టర్‌గారికి చెప్పాను" అంది సునీత సిగ్గుతో.

"నాకు చెప్పడంకాదు. ఆయనకు చెప్పండి. మీరు చెప్పేటప్పుడే ఆయనకేదైనా క్లూ దొరకవచ్చు" అంది డాక్టర్ జయప్రద.

తన కథంతా ఒక మగవాడికి చెప్పాలంటే కొంచెం సిగ్గు కలిగింది సునీతకు. కాని చెప్పకతప్పదు. తలవంచుకుని నేలచూపులు చూస్తూ నెమ్మదిగా జరిగిందంతా చెప్పింది.

6

డిటెక్టివ్ ప్రవీణ్ వర్కింగ్ వుమెన్స్ హాస్టల్‌ముందు తన బులెట్ ఆపాడు.

గేటుమూసి వుంది. పెద్దగేటు కాక చిన్న గేటువుంది. మోటార్‌సైకిల్ శబ్దంవిని వాచ్‌మాన్ వచ్చి అతనివైపు వింతగా చూశాడు. సాధారణంగా మగవాళ్ళు అక్కడికి రారు.

"సుశీలగారు వున్నారా?"

"వున్నారయ్యా?" అన్నాడు వాచ్‌మాన్.

"నేనామెను కలుసుకోవాలి?"

అతను మారుమాట్లాడకుండా తాళంతీసి గేటు తెరచి పెట్టాడు. ప్రవీణ్ బులెట్ లోపలకు తీసుకెళ్ళి ఒక చెట్టు క్రింద ఆపాడు.

ఆ ప్రదేశం టౌన్‌లో సెంటర్లో వున్నా ఎత్తయిన కాంపౌండ్‌లో ఐదెకరాల్లో విశాలంగా రావి, వేప వంటి పెద్ద పెద్ద చెట్ల మధ్య వుండడంవల్ల వూరికి దూరంగా వున్నట్లు

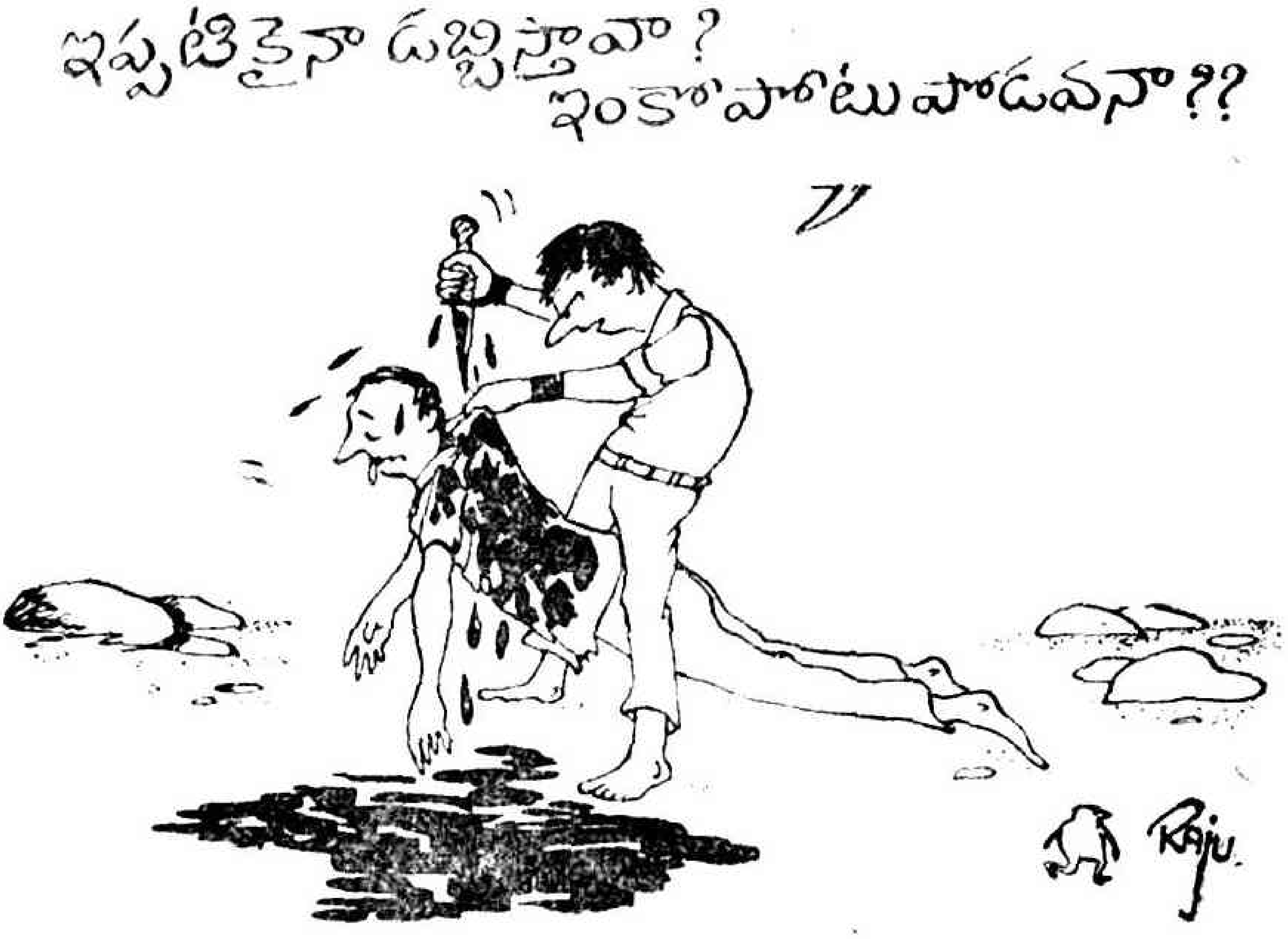

భ్రమ కలుగుతుంది.

రెండంతస్తుల హాస్టల్ భవనం H ఆకారంలో వుంది. దానికి కొంచెం దూరంలో వార్డెన్ ఆఫీసు, ప్రక్కనే మెస్ ఒక పెంకుటింటిలో వున్నాయి.

"మీకోసం ఎవరో వచ్చారమ్మా!" అన్నాడు వాచ్‌మాన్.

ఆఫీసులో ఒంటరిగా కూర్చుని సినిమా పత్రిక తిరగేస్తూ వుంది సుశీల. ప్రవీణ్‌ని చూసి తన స్థూలకాయాన్ని అతి కష్టంమీద కదిపి "రండి..." అంటూ ఆహ్వానించింది.

ప్రవీణ్ కూర్చుని జేబులోనుంచి తన లైసెన్సు చూపించాడు. అది చూసి ఆమె కొంచెం కంగారుపడినట్లు కన్పించింది.

"ఏం కావాలి మీకు?"

"సునీత నా క్లైంట్. ఆమెనొక దెయ్యం బాధిస్తున్నట్లు మీకు తెలుసనుకుంటాను" అన్నాడు.

"ఆ(....తెలుసు. అదొక భయంకరమైన దెయ్యం. తల్చుకుంటేనే వణుకుపుడుతోంది."

"దాన్ని వదిలించడానికే నేను వచ్చాను" నవ్వాడు ప్రవీణ్.

"మీరు డిటెక్టివ్ గదా! మంత్రాలు గూడా వచ్చా" ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నించింది.

"వచ్చు...." అన్నాడు.

ఆమెకు నమ్మకం కలిగినట్లులేదు. మంత్రగాడంటే నవాబ్ సాబ్‌లా వుంటాడు గాని, అతను నిజమే చెప్తున్నాడా అని ఆమె ఆలోచిస్తూ వుండొచ్చు.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు? నాకు మంత్రాలు వచ్చునా లేదా అనా?" నవ్వాడు ప్రవీణ్.

"దాన్ని గురించి కాదు."

"మీ హాస్టల్లో మగవాళ్ళు ఎంతమంది పనిచేస్తున్నారు?"

"ఇద్దరే. వాచ్‌మాన్‌ని మీరు చూసేరుగదా! రెండో అతను వంటవాడు కాయన్న."

"అతన్నొకసారి పిలిపిస్తారా?"

"షూర్...." అని బెల్ నొక్కింది.

నేత చీరకట్టుకుని మొరటుగా వున్న పాతికేళ్ళ యువతి లోపలికి వచ్చింది.

"కాయన్నని పిలువు."

పొట్టిగా బలంగా వున్న కాయన్న వచ్చాడు. అతనికి నలభై ఏళ్ళుండవచ్చు.

"ఎన్నాళ్ళినుంచి పనిచేస్తున్నావు?" ప్రశ్నించాడు ప్రవీణ్.

"ఆర్నెల్లనుంచి" అన్నాడు కాయన్న.

"రాత్రిళ్లు ఎక్కడ పడుకుంటావు?"

"వంటగదిలోనే."

"నువ్వెప్పుడన్నా దెయ్యాన్ని చూశావా?"

అసలే నల్లగా వున్న శాయన్న మొఖం మరింత నల్లబడి పోయింది.

"ఆఁ ...చూశానయ్యా! అదుగో ఆ మూల చింతచెట్టు మీదే వుంటాయి" అన్నాడు శాయన్న.

"ఎలావుంది దెయ్యం."

"నల్లగా వుంటుందయ్యా! సరిగా కన్పించలేదు" అన్నాడు.

"సరే నువ్వెళ్లు" అన్నాడు.

"ఆడవాళ్ళ హాస్టల్లో మగవాళ్ళని వంటకి ఎందుకు పెట్టుకున్నారు?" అన్నాడు ప్రవీణ్ శాయన్న వెళ్ళిపోయాక.

"మా హాస్టల్లో కనీసం ఏభై మంది వుంటారు. వాళ్ళకి రెండు పూటలా భోజనం, టిఫిన్ చెయ్యాలంటే ఆడవాళ్ల వల్లకాదు. ఎందర్నో అపాయింట్ చేశాం. ఎవరూ చెయ్య లేకపోయారు. చివరకి ఇతన్ని పెట్టుకోక తప్పలేదు" అంది సుశీల.

"అలాగా!" అని తలూపి "సునీత రూమ్ ఒకసారి చూడాలి. రండి" అన్నాడు.

"కీస్ నా వద్దలేవు."

"నా దగ్గరున్నాయి లెండి" అన్నాడు ప్రవీణ్ కుర్చీలో నుంచి లేచి.

భవనానికి మధ్యలో వున్నాయి మెట్లు. ప్రక్క గోడకి వుంది కరెంట్ మెయిన్ స్విచ్ బాక్సు దానికి తాళంలేదు.

"మెయిన్ స్విచ్ బోర్డుకి తాళం వేయించండి" అన్నాడు ప్రవీణ్.

"ఓ....అలాగే" అంది సుశీల.

రూమ్ నెంబర్ నలభై నాలుగు తాళం తెరిచి తలుపులు

నెట్టాడు. లోపల ఒక కాట్, ఒక మూల టేబుల్, రెండు చెక్క కుర్చీలు వున్నాయి. స్టాండ్ మీద చీరెలు, బ్లవుజ్‌లు వున్నాయి. అలమార్లు, కొన్ని పుస్తకాలు, అద్దం, టాయిలెట్ సామాన్లు, అలారం టైంపీసు వున్నాయి.

తలుపులు మూశాడు ప్రవీణ్. లోపల నుండి వేసుకోవడానికి చెక్క గడివుంది. కిటికీలకూ అంతే. చెక్కతో చేసినవే.

"మేడమ్ ఈ చెక్క గడి లాంటివే అన్ని రూములకు గూడా వున్నాయనుకుంటాను" అన్నాడు.

"అవును."

"ఇవి ఏమంత సేఫ్టీ కావు. వీటిని మార్పించాల్సిన అవసరం ఎంతైనా వుంది. వెంటనే బోల్టులు పెట్టించి, లోపల తాళం వేసుకునేందుకు వీలుగా ఇనుపగడియలు ఫిక్స్ చేయండి" అన్నాడు ప్రవీణ్.

సుశీలకు కోపం ముంచుకొచ్చింది.

"వాటికి బోల్టు డబ్బు కావాలి. ఎవరిస్తారు?" అంది.

"ఇక్కడ వుండేవాళ్ళ దగ్గిర వసూలు చేస్తున్న డబ్బులోనుంచి ఖర్చుపెట్టండి. వాళ్ళ రక్షణకి తగిన ఏర్పాట్లు చేయడం మీ కర్తవ్యం. గుర్తుపెట్టుకోండి."

"మీరు మాకు సలహాలు చెప్పనక్కరలేదు."

"మేడమ్ ఈ హాస్టల్ మీ స్వంతం కాదని తెలుసుకుని మాట్లాడండి. రేపు వుదయం ఇక్కడకు కార్పెంటర్ వస్తాడు. అన్ని రూమ్స్‌లోనూ బోల్టులు, ఇనుపగడియలు ఫిక్స్ చేస్తాడు. లేదా హాస్టల్ నిర్వాహకులకు మీ మీద రిపోర్టు చెయ్యాల్సి వస్తుంది. తర్వాత ఇక్కడ దెయ్యం తిరుగుతూ అందమైన అమ్మాయిల్ని రేప్ చేస్తున్న సంగతి పేపర్లలో పడుతుంది" కర్కశంగా అన్నాడు ప్రవీణ్.

"ఓ....సారీ మిష్టర్ డిటెక్టివ్! ఐ విల్ మేక్ ది అరేంజ్‌మెంట్స్" నీరు కారిపోతూ అంది సుశీల.

"దట్సాల్ రైట్"తనలోతను నవ్వుకుంటూ అన్నాడు.

నలభై నాలుగో నెంబర్ రూమ్‌కి తాళంవేసి "దెయ్యం గురించి మీకు ఏదైనా తెలిస్తే చెప్పండి దాన్ని పట్టుకుని సీసాలో బంధిస్తేగాని నిద్రపోను" అన్నాడు తీవ్రంగా.

"వాళ్ళూ వీళ్ళూ చెప్పడమేగాని నాకు పెద్దగా తెలీదు" అంది సుశీల.

"సరే చూస్తాను" అన్నాడు ప్రవీణ్.

7

గణగణ మ్రోగుతున్న టెలిఫోన్ రిసీవర్ ఎత్తి "ప్రవీణ్‌కుమార్ స్పీకింగ్ ప్లీజ్" అన్నాడు.

"సార్! నేను సునీతను మాట్లాడుతున్నాను."

"యెక్కడ్నుంచి?"

"మా హాస్టల్‌నుంచే."

"ఏం జరిగింది?"

"మా వార్డెన్ సుశీల చచ్చిపడి వుంది."

"ఓ....వెరీ బాడ్ న్యూస్. పోలీసులు వచ్చారా?"

"వచ్చారు. మీరుగూడా రండి."

"ఓ. కే." అన్నాడు.

మరొక పావుగంటలో వర్కింగ్ వుమెన్స్ హాస్టల్ ముందు బులెట్ ఆగింది. గేటుముందు మూగిన జనాన్ని దూరంగా పంపుతున్నారు పోలీసులు.

డిటెక్టివ్ ప్రవీణ్‌ని చూసి విష్‌చేసి దారి ఇచ్చారు పోలీసులు.

"గుడ్‌మాణింగ్ డిటెక్టివ్! అప్పుడే మీకెలా తెలిసింది?" విష్‌చేస్తూ ప్రశ్నించాడు ఇన్స్‌పెక్టర్ కృష్ణమూర్తి.

"బై టెలిఫోన్. యెలా జరిగింది?"

"మర్డర్ కేస్. రండి చూద్దాం" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ హత్యా ప్రదేశానికి దారితీస్తూ.

గొంతు నులిపి చంపినట్లు శవాన్ని చూడగానే తెలిసి పోతూ వుంది. పెద్ద జంతువులా బెడ్ కి అడ్డంగా పడివుంది సుశీల.

వేలిముద్రల నిపుణుడు వేలిముద్రల కోసం తంటాలు పడుతున్నాడు.

ప్రవీణ్ గదంతా పరీక్షగా చూశాడు. యెక్కడా ఏమీ ఆధారం కన్పించడం లేదు.

సుశీల మెడ బాగా కమిలిపోయి వుంది. పరీక్షగా చూడ సాగాడు ప్రవీణ్.

"ఆమె మెడలో బంగారు గొలుసు. వ్రేలికి వుంగరం చెవిదుద్దులు కన్పించడంలేదు. మరి క్యాష్ యెంతపోయిందీ తెలీదు. బహుశా వాటికోసం మర్డర్ చేసి వుంటాడా?"

"నో...." అన్నాడు ప్రవీణ్.

"ఏమిటి?"

"అలా అనుకుంటారని వాటిని దొంగిలించాడు హంత కుడు" అన్నాడు ప్రవీణ్.

"నాకు వంటవాడి మీద అనుమానంగా వుంది" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"అయితే మీ పని కానివ్వండి." అన్నాడు ప్రవీణ్.

మెడ కమిలిపోయి నల్లగా వుంది. ఆ నలుపులో అక్క డక్కడా ఎరుపు మచ్చలు చూచాయగా కన్పిస్తున్నాయి. ఎంతో జాగ్రత్తగా చూస్తేగాని కన్పించవు. అవి నెత్తురు మరకలే. సందేహంలేదు.

గదంతా అణువణువూ పరీక్షించాడు. ఎక్కడైనా గాజు

పెంకులు కనిపిస్తాయేమోనని. బ్యాట్రీలైటు నేలమీద వివిధ కోణాలలో ఫోకస్‌చేసి చూశాడు. సెంటిమీటర్ వ్యాసంలో వున్న గాజుముక్క కన్పించింది. ప్రవీణ్ సంతృప్తితో ఆ గదిలోనుంచి బయటపడ్డాడు.

వార్డెన్ వున్న పెంకుటిల్లు చుట్టూ పెరిగిన గడ్డిని శోధించసాగాడు. రెండడుగుల ఎత్తున గడ్డి పెరిగి వుంది. జిల్లేడుచెట్లు, పిచ్చిమొక్కలకు అంతులేదు.

డిటెక్టివ్ ప్రవీణ్ వేటి కోసం వెతుకుతున్నాడో ఎవరికీ అర్థం కావడంలేదు. షుమారు గంట తర్వాత అక్కడక్కడా విసిరేసినట్లున్న గాజు పెంకులు కన్పించాయి. విస్కీ బాటిల్ లేబుల్ కూడా వుంది. వేలిముద్రల నిపుణుణ్ణి పిలిచి వాటిని భద్రపరచమని చెప్పాడు.

దూరంగా ఒక గదిలో చావుదెబ్బలు తింటున్నారు వాచ్‌మన్, వంటవాడు ఇద్దరూగూడా. ఇన్‌స్పెక్టర్ బెల్టు రుచి చూస్తున్నారు సంయుక్తంగా.

"ఎందుకు అనవసరంగా తన్నులు తింటారు?" అన్నాడు డిటెక్టివ్ ప్రవీణ్ గుమ్మంలో నిల్చుని.

"మాకేం తెలీదయ్యా! ఆ అమ్మని చంపాల్సిన పని మాకెందుకు?" అన్నాడు శాయన్న ఏడుస్తూ.

"మీరు చంపలేదని నాకు తెలుసు. కాని ఎవరు చంపారో మీకు తెలుసు." అన్నాడు ప్రవీణ్.

"లేదయ్యా! ఎవరో తెలీదు." వాచ్‌మాన్ ఏడుస్తున్నాడు దెబ్బలకు తట్టుకోలేక.

"రాత్రి ఎవరో సుశీల దగ్గరకి వచ్చారు. ఏయ్ ముసలోడా! నువ్వు బ్రాందీషాపు కెళ్ళి సీసా తెచ్చావా లేదా?" గట్టిగా దబాయించాడు ప్రవీణ్.

వాచ్‌మాన్ ముఖంలో మార్పు వచ్చింది.

"నేనంతా చూశాను." సిగరెట్ ముట్టిస్తూ అన్నాడు ప్రవీణ్.

ముసలోడు నివ్వెరపోతున్నాడు.

"ఆయనెవరో నాకూ తెలుసు. కాని నీతో చెప్పించాలని చూస్తున్నాను. మర్యాదగా ఇనస్పెక్టర్‌గారికి ఆయన ఎవరో చెప్పు. లేదా చావుదెబ్బలు తిను. మధ్యలో నాది పోయేదేం లేదు" అన్నాడు ప్రవీణ్.

"ఏం తెలీనట్లు నటిస్తున్నావురా ముసలి పీనుగా!" అంటూ గట్టిగా మరి రెండు తగలనిచ్చాడు ఇనస్పెక్టర్.

"నన్ను చంపకండి బాబో నిజం చెప్తాను." అని కేకలు పెట్టాడు వాచ్‌మాన్.

"చెప్పు."

"ఆయన సోమశంకరంగారు." ఏడుస్తూ చెప్పాడు వాచ్‌మాన్.

సోమశంకరం పేరు వింటూనే షాక్ తిన్నట్లు బిగుసుకు పోయాడు ఇనస్పెక్టర్.

"గుడ్. కరెక్టుగా చెప్పావు." అని వాచ్‌మాన్‌ని మెచ్చుకుని "సోమశంకరం వేలిముద్రలు ఆ పగిలిన విస్కీ సీసా ముక్కల మీద దొరుకుతాయి. పోతే ఆయన చేతి వేళ్ళలో ఒకటి, రెండు వ్రేళ్ళకి గాజుపెంకు గుచ్చుకున్న గాయాలు వుంటాయి. తర్వాత సుశీల మెడమీద సోమ శంకరం వ్రేళ్ళరక్తం అంటుకుని వుంది" అన్నాడు ప్రవీణ్.

సోమశంకరం టౌన్‌లో ప్రముఖ వ్యక్తి. ఆ హాస్టల్ నిర్మాణానికి ఎంతో ఆర్థికసహాయం చేసిన దాత. మంచి వాడని గొప్ప పేరు వుంది. అటువంటి వ్యక్తి స్వయంగా ఒక హత్య చెయ్యడమా?

"ఆయన ఈ హత్య ఎందుకు చేశాడంటారు?"

"రోజూ సుఖం దొరుకుతున్నప్పుడు ఒకరోజు అది దొరకనప్పుడు పిచ్చెక్కుతుంది. ఆ పిచ్చిలో మనిషి ఏమైనా చేస్తాడు. అదే సోమశంకరం చేశాడు" చెప్పాడు ప్రవీణ్.

ఇనస్పెక్టర్‌కి అర్ధంకాలేదు.

"సోమశంకరానికి సుశీలతో అక్రమ సంబంధం చాలా కాలంనుంచీ వుంది. అయితే సుశీలకు వయసు మళ్ళింది. ఇద్దరూ వయసుమళ్ళిన వాళ్ళయినప్పుడు ఆందులో రసికత ఏముంటుంది? అందుకని సుశీల సహకారంతో హాస్టల్లో వుంటున్న వాళ్ళని పొందుతూ వచ్చాడు.

ముందు కాంపౌండ్ లోపల దెయ్యం తిరుగుతున్నట్లు పుకారు పుట్టించారు. అర్ధరాత్రి తర్వాత సోమశంకరం మెయిన్ ఆపేసేవాడు. హాస్టల్ గదులలోపల చెక్కగడి మాత్రమే వుంది. సన్నటి తీగతో గడి బైటనుంచి తీసే వాడు. క్లోరోఫాం ఉపయోగించి వాళ్ళకి తెలివి తప్పించే వాడు. తను ఇష్టంవచ్చినట్లు అనుభవించి వచ్చేవాడు.

ఐతే, ఒకమ్మాయి ద్వారా ఈ విషయం బైటికివచ్చి నేను సుశీలకు వార్నింగ్ ఇచ్చి అన్ని గదులకు లోపల బోల్టులు, ఇనుప గడియలు ఏర్పాటు చేయించాను. సోమ శంకరం సుశీలను అపార్ధం చేసుకుని వుంటాడు. ఆమే అదంతా చేయించి వుంటుందని అనుకుని వుంటాడు. తాగిన కోపంలో గొంతుపిసికి చంపి వుంటాడు" అంటూ అంతా వివరంగా చెప్పాడు ప్రవీణ్.

"గొప్పవాళ్ళే ఇటువంటి వెధవపనులు చేస్తూ, మర్డర్లకు వెనుదియ్యక పోతుంటే ఇక మేం చేసేదేముంటుంది?" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ కష్ణమూర్తి నిట్టూరుస్తూ. □

కసాయి కత్తి

ఎమ్.వి.వి. సత్యనారాయణ

ఆచారి ఏటి ఒడ్డున ఆగాడు. పంచె విప్పుతూ టవలుచుట్టు కున్నాడు. జంధ్యంతో ఒకసారి వీపును సవరించుకుని నోట్లోవున్న పందుంపుల్లతో చకచక పళ్ళు తోముకున్నాడు.

ఏట్లోకి దిగాడు.

నోట్లో నీళ్ళు పోసుకుని పుక్కిలించబోయాడు.

అతడి దృష్టి నీటిఅంచునే నిలబడిపోయింది. ఒడ్డున తాకుతూ పోయే నీటి అంచుకి రెండడుగుల అవతల వున్న వస్తువు అతడి దృష్టిని నిలేపిసట్టింది.

ఆచారికి వెన్నులోంచి చలికెరటం ఉవ్వెత్తున లేచింది. సరాలున మెదడులోకి ప్రాకింది.

'రబ్బరు చెయ్యి కావచ్చులే!' తనకి తాను ధైర్యం చెప్పుకున్నాడు. భుజంవరకు తెగి పడివున్న చెయ్యి అది.

ఆచారి మెల్లగా నోట్లోని నీళ్ళు వుమ్మి ఒడ్డెక్కాడు.

తెగిపడిన చేతిలోంచి భుజం ప్రాంతంలో కీలు కని పిస్తోంది. మాంసం తెల్లగా అచ్చగా రబ్బరు బొమ్మకు వుండే అంచులా వుంది. మోచేతినుండి మణికట్టువరకూ ముదురుపచ్చటి రంగులో అక్షరాలు కనిపిస్తున్నాయి.

ఆచారి కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని చదివాడు.

"పానకాలరావు!" పచ్చబొట్టు అక్షరాలు.

ఆచారి భయంగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు. అతడి పెదిమలు వొణుకుతున్నాయి. వొణుకుతూనే ఆంజనేయుడిని స్మరిస్తున్నాయి. అయినా ఆంజనేయుడు అతడి వొణుకును తగ్గించడంలేదు.

అతడి భుజంమీద చేయిపడింది. ఆచారి మరింత తారుకుని కళ్ళు తెరిచాడు. అతడి ఎదుట మునసబు! ఆచారి అతడికి భయంగా చేతిని చూపించాడు.

మునసబు కేకలుపెట్టి నలుగురినీ పిలిచాడు.

క్షణాల్లో జనం పోగయారు. పానకాలరావు చెయ్యి

ఏటిఒడ్డున కనిపించిందన్న వార్త గ్రామాన్ని కార్చిచ్చు లాగా ముట్టడించింది.

పానకాలరావు ఆ గ్రామానికి దేవదూత। గ్రామాన్ని సాక్షాత్తు సారాయిలో ముంచెత్తగల దుకాణం వుంది. వారం రోజులయి అతడు కనిపించక గ్రామప్రజలు అల్లల్లాడిపోతున్నారు.

తనకి సారాయిని పోసే ఆ అమృతహస్తం ఏటి ఒడ్డున దిక్కూ మొక్కూ లేకుండా పడివుండటంలో చాలమంది అభిమానులకు కన్నీళ్ళు వచ్చాయి. జనంలో ఎవరో ప్రక్క వున్న పట్నానికి పరుగెత్తి పోలీసులకు చెప్పాడు.

అరగంటలో క్రైంబ్రాంచి ఇనస్పెక్టర్ గోపాల్ తన పరివారంతో వచ్చాడు. మూడు పోలీసు జీపుల వెనక డాట్సన్-కారులో డిటెక్టివ్ శిరీష్ ఏటి ఒడ్డుకు చేరుకున్నాడు.

జీపులోంచి పోలీసులూ, సాంకేతిక సిబ్బందీ, గోపాల్ దిగి ఏటి ప్రాంతంలో తమ పనులలో లీనమైపోయారు. కెమేరామేన్ చేతిని నలుగైదు భంగిమల్లో ఫోటోలు తీశాడు.

గ్లవ్స్ వేసుకున్న చేతులతో సార్జెంట్ పానకాలరావు చేతిని తెచ్చి జీపులో భద్రంగా పెట్టాడు.

"శవం కోసం ఏటిలో వెతికించనా?" అడిగాడు గోపాల్.

డిటెక్టివ్ శిరీష్ తలూపాడు.

ఇనస్పెక్టర్ గోపాల్ తన సిబ్బందికి తగిన సూచన లిచ్చి జీపువైపు నడిచాడు.

2

ఆమె నోట్లో చెంగుపెట్టుకుని ఏడుపు నిగ్రహించు కుంది. ఇన్స్పెక్టర్ ఆమెను ఓపికగా చూశాడు. శిరీష్ ఆమెనే పరిశీలిస్తున్నాడు.

"మీ ఆయన పానకాలరావు ఎంతకాలంనుండి కని పించడం లేదు?" అడిగాడు ఇనస్పెక్టర్ గోపాల్.

"వారం రోజులయి వుంటుంది. ఆదివారం రాత్రి బయటకు వెళ్ళాడు. అంతే! మరల ఇంటికి రాలేదు" అన్నదామె.

"ఆదివారం నాడు కూడా అయన సారాయి వర్తకం చేశాడా?"

"అవు!"

"ఆ రోజు అతడి ప్రవర్తనలో ఏమయినా మార్పు కని పించిందా?"

"లేదు!"

"అతడికి శత్రువు లెవరైనా వున్నారా?"

"నడిపేది సారాయి దుకాణం-నిత్యం ఏవో తగాదాలు అవుతున్నట్టు వినేదాన్ని."

"ఆయన ప్రాణాలు తీసేటంత తగాదాలని మీకు ఎప్పు డయినా తోచిందా?"

"ఆడదాన్ని-నాకేం తెలుస్తాయి బాబుగారూ!"

"ఆయనని ఎవరైనా చంపుతానని బెదిరించారా?"

"లేదు!"

"పానకాలరావు తాగుతాడా?"

"తాగుతాడు బాబుగారూ-"

"ఆయన ఎవరికయినా తీర్చవలసిన పెద్ద బాకీలు వున్నాయా?"

"ఒకే ఒక్క బాకీ వుంది బాబుగారూ-నాకు తెలిసి.
సుబ్బరయ్యశెట్టికి అయిదువేల రూపాయలు ఇవ్వాలి."

"దేనికోసం ఆయన అప్పుచేశాడు?"

"ఈ పెంకుటిల్లు కట్టడానికి."

"సుబ్బయ్యశెట్టి తగాదా పెట్టాడా?"

"ఎందుకు గొడవ పెట్టుకుంటాడు బాబుగారూ-నెలనెలా వడ్డీ కడుతూంటే చాలు అతడికి."

"పానకాలరావు బయటికి వెళ్లేటప్పుడు ఏ దుస్తులతో వెళ్ళాడో తెలుసా?"

"ఆయన ఎప్పుడూ మామూలుగా వేసుకునే చారల పైజమా, తెల్ల చొక్కా."

"డబ్బు తీసుకువెళ్లారా?"

"లేదు బాబుగారూ! ఏటిఒడ్డున గ్రామస్తులు బాతాఖానీ వేస్తారు. ఆయన అక్కడికి వెళ్తాడని నేను అనుకున్నాను. భోజనం చేసి అట్నుంచి అటే రోడ్డెక్కాడు."

గోపాల్ నుదురు చిట్లించాడు. బాతాఖానీ వేసి రావడానికి వెళ్ళిన పానకాలరావు వారం తర్వాత శవం అయాడు. జీపు నిలబడిన వైపు చూచి అతడు సైగ చేశాడు.

సార్జంట్ మెల్లగా పానకాలరావు చేయిపట్టుకుని వచ్చాడు.

"ఈ చేతిని గుర్తు పట్టగలరా?" అడిగాడు గోపాల్.

ఆ చేతిని చూస్తూనే గొల్లుమంది పానకాలరావు భార్య.

"మీ ఆయన కుడిచేతికే ఈ పచ్చబొట్టు వుందా?" అడిగాడు డిటెక్టివ్ శిరీష్.

ఆమె తలూపింది.

3

"నాన్సెన్స్! శవం దొరకలేదు" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్ గోపాల్.

డిటెక్టివ్ శిరీష్ శాంతంగా చూచి, "ఏరు చెరువుకాదు. శవం దొరకడం అంటే మాటలతో పనికాదు. ఏ మూలకి కొట్టుకుపోయిందో-ఏ కెరటం తాకిడికి ఎక్కడ ఇసుకలో కూరుకుపోయిందో!" అన్నాడు.

"నిజమే—కానను. పానకాలరావు వారం రోజుల క్రితం మాయమయాడు. శవం యీ రోజు వుదయం కనిపించింది ..."

"శవం కాదు—శవం చెయ్యి!"

"అవును .. చెయ్యే దొరికింది!"

"పోస్టుమార్టం రిపోర్టులో ఏం రాశాడు పాథాలజీ సర్జన్?"

"పానకాలరావు మరణించి ఇరవై గంటలకి పైగా ఇరవైనాలుగు గంటలకి లోపుగా అవుతుందన్నాడు. మాంసం చెడిపోయి వుంది...."

గోపాల్ మాట ముగించకముందే బల్లమీది టెలిఫోన్ మ్రోగింది. గోపాల్ రిసీవరెత్తాడు.

"నేను సార్....కానిస్టేబులు కనకంను మాట్లాడుతున్నాను. మీరు చెప్పినట్టు ఏటి చుట్టుప్రక్కల గాలించాం సార్! ఏటికి అవతల గట్టున ఎడంకాలు కనిపించింది. ఆ కాలుమీద చారల పైజామా ఒక కాలు భాగం వుంది సార్!"

"అక్కడే వుండండి. నేను బ్రిడ్జిమీద నుండి వస్తాను." రిసీవర్ని క్రెడిల్ మీద వుంచాడు గోపాల్.

డిటెక్టివ్ శిరీష్ లేచాడు.

4

"అదిగో సార్, అక్కడే ...జనం గుమిగూడారు...." అన్నాడు సార్జంట్.

డిటెక్టివ్ శిరీష్ గడ్డిమేటుకు ప్రక్కగా డాట్సన్ కారు ఆపాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ గోపాల్, శిరీష్, సార్జెంట్ కారు దిగి పొలం గట్టువైపు వెళ్ళారు.

కొబ్బరిచెట్టు మొదట్లో మొండెం కనిపించింది. తల, కాళ్ళూ, చేతులూ లేని మొండెం అది! అటూ యిటూ నరికిన కొబ్బరి మానులాగా వుంది మొండెం. మొండెం మీద మాసిపోయిన తెలుపుచొక్కా వుంది.

"పానకాలరావు తల తప్పించి అతడి శరీరమంతా దొరికింది!" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్.

డిటెక్టివ్ శిరీష్ పొలంలోకి దిగి నడిచాడు. కోతకోసిన వరిపొలం. వరిమొక్కల మొదళ్ళు గుచ్చుకుంటున్నాయి.

శవానికి కాస్త అవతలగా నడిచాడు శిరీష్.

వరిమొక్కల మొదళ్ళకి అవతలగా తళ తళలాడే వస్తువు శిరీష్ దృష్టిని ఆకర్షించింది. శిరీష్ వొంగి జేబు రుమాలున్న చేతితో దాన్ని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

సిగరెట్ లైటర్. కొత్తది అనడానికి సూచనగా దాని మీద రేటు యింకా చెరగలేను. రు. 8/-అని అంకె వేసి వుంది.

మొండానికి ఫోటోలు తీసి అంబులెన్స్‌లో ఎక్కించారు. అంబులెన్స్ వెళ్ళిపోయాక శిరీష్, గోపాల్ కారు యెక్కారు కారును బయలుదేర తీశాడు శిరీష్, రివర్స్ చేసి....

"శిరీష్! ఇంత చండాలం కేసును ఎక్కడా చూడలేదు.

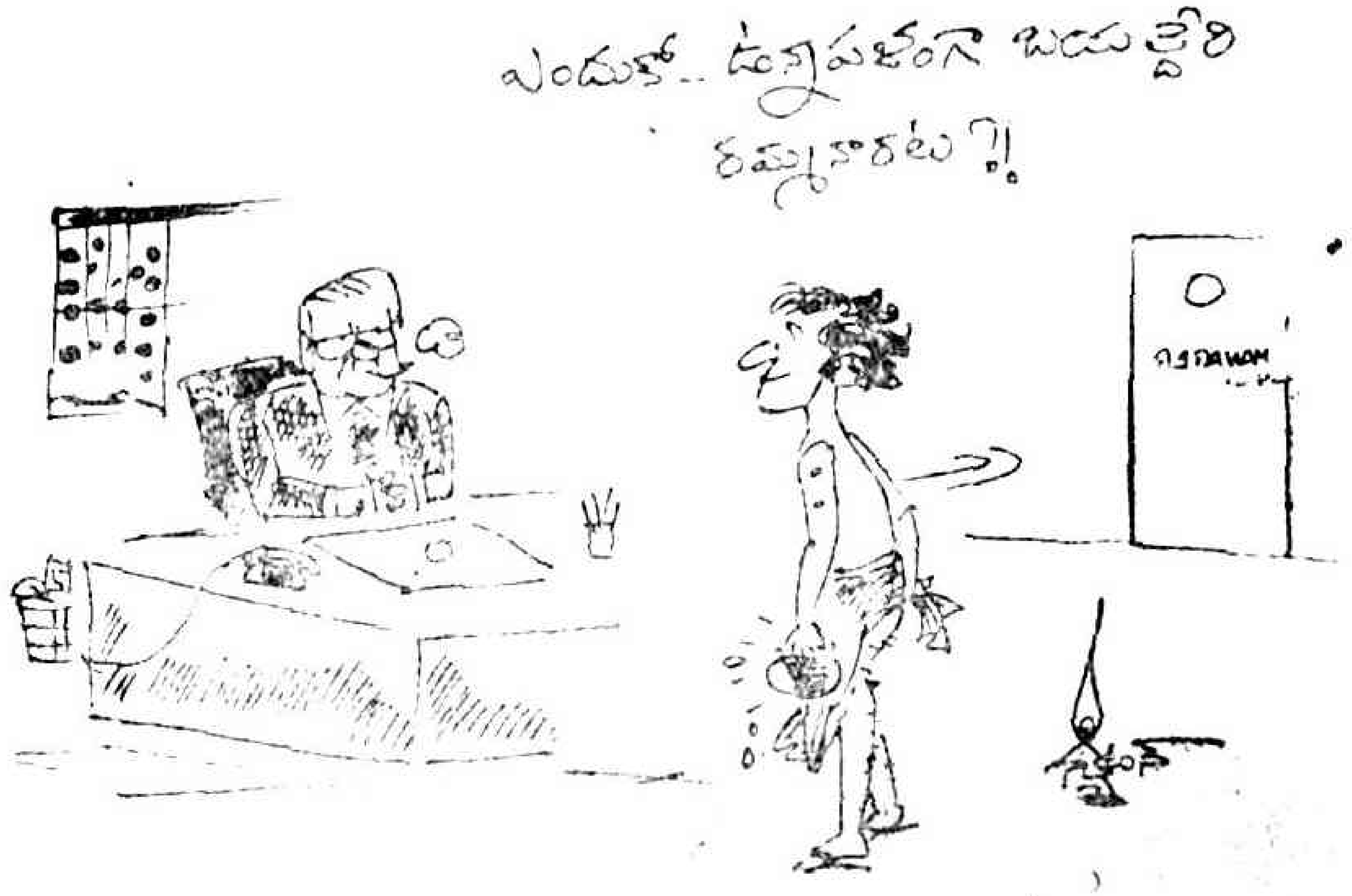

మూడేపి గంటల వ్యవధిలో వేరే వేరే ప్రదేశాలలో శవ భాగాలు ప్రత్యక్షం కావడం చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది" అన్నాడు గోపాల్.

శిరీష్ కారు ఆపాడు.

"ఆగావేం?" అడిగాడు గోపాల్.

"మొండెం మనకి దొరికేలా చేపి నేరస్తుడు పప్పులో కాలు వేశాడు."

"ఎలా?"

"చెడువాసన వచ్చే మొండాన్ని యెవరయినా యెంత దూరం మోసుకురాగలరు?"

"అవును—కష్టమే—నేను వెనక వున్నాను కాబట్టి కానిస్టేబుల్సు మొండాన్ని అంబులెన్స్‌లోకి ఎక్కించారు. లేకపోతే తుపాకి దెబ్బకి కూడా అందరు!"

"కరెక్ట్! మొండాన్ని అక్కడ పారవేయాలంటే మన కారు వచ్చిన దారినే రావాలి. అటుప్రక్క ఏరు వుంది. బ్రిడ్జి చాల దూరం! దారి కూడా బురదగా వుంటుంది.

పొలం గట్టున ఎక్కడా బురద అంటిన జాడ కానీ, మొండెంమీద బురద చిందినట్టుకానీ లేదు."

"అంతేకాదు—మొండెం మీద ఎక్కడా వ్రేలిముద్రలు లేవు."

"అంటే ఎవరో వాహనం మీద ఇటువచ్చి మొండాన్ని అక్కడ వుంచి వెళ్ళారన్నమాట. వేలిముద్రలు పడకుండా జాగ్రత్తపడ్డారన్నమాట."

గోపాల్ చటుక్కున గోడవంక పరీక్షగా చూశాడు.

మట్టిరోడ్డు. మట్టిమీద కారు టైర్ల గుర్తులూ, అంబులెన్స్ వాన్ టైర్ గుర్తులూ వున్నాయి? వాటికి ప్రక్కగా అక్కడక్కడా సైకిల్ టైర్ గుర్తులూ వున్నాయి. ఇద్దరూ కారు దిగారు.

"సైకిల్ మీద వచ్చాడంటావా?" అడిగాడు గోపాల్.

"సైకిలుమీద కష్టం అనుకుంటాను. మొండెంమీద ఎక్కడా త్రాళ్ళతో కట్టినట్టూ, సైకిలుమీద కుదుపులకు లోనయినట్టూ గుర్తులు లేవు" అంటూ డిటెక్టివ్ శిరీష్ సైకిల్ టైర్ గుర్తులను పరిశీలిస్తూ రోడ్డుకి అటూ యిటూ తిరగసాగాడు. అతడి కళ్ళు తళతళ లాడాయి.

"ఈ సైకిల్ టైర్ గుర్తులకు సమాంతరంగా రోడ్డు మధ్యగా కూడా అడుగు అడుగున్నర దూరంలో సమాంతరంలో టైర్ గుర్తులున్నాయి. అంటే...."

"ఎస్. వూహించగలను...."

డిటెక్టివ్ శిరీష్ చకచక ప్రక్కగా వున్న మోటుబావి వద్దకు నడిచాడు.

రైతు బావిలోంచి నీరు తోడిస్తున్నాడు. శిరీష్ని చూడగానే, "దాహం తాగుతారా బాబూ!" అన్నాడు.

శిరీష్ తాగనని చెప్పి అతడికి దగ్గరగా వెళ్ళాడు.

"ఈ ఉదయం ఇటుప్రక్క ఏదయినా రిక్షా వెళ్ళిందా?"
అడిగాడు.

"మీరు పోలీసులా?"

"కాదు."

"ఆ రోడ్డుమీద తడుముకునే ఆయన పోలీసను కుంటాను!"

"మీరు భయపడనక్కరలేదు. మీరు కనీసం పోలీస్ స్టేషన్‌వరకూ అయినా రానక్కరలేదు!"

"ఉదయం ఇటుప్రక్క ఓ రిక్షా వెళ్ళింది."

"రిక్షాలో ఎవరున్నారో చూశారా?"

"లేదు. చీకట్లో రిక్షా ఎప్పుడు ముందుకి వెళ్ళిందో చూడలేదు. తిరిగి వెళ్ళిపోయేటప్పుడు వెనక భాగం చూశాను."

"రిక్షా వెనక నంబర్‌గానీ ప్లాస్టిక్ బంపర్‌గానీ, రిక్షా యజమాని పేరు కానీ చూశారా?"

రైతు ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"ఈ ప్రాంతాల్లో సుబ్బయ్యశెట్టికే రిక్షా లున్నాయి బాబూ! అతడిదే ఆ రిక్షా అయుండాలి."

డిటెక్టివ్ శిరీష్ సాలోచనగా తలూపాడు.

5

"నా దగ్గరకు ఎవరూ రాలేదు బాబుగారూ, అయినా మొహం తెలియనివాడికి రిక్షా యివ్వను!" అన్నాడు సుబ్బయ్యశెట్టి.

"మీకు మొత్తం ఎన్ని రిక్షాలున్నాయి?"

"రెండు."

"రెండింటిమీద పుల్లర్స్ యెవరు?"

సుబ్బయ్యశెట్టి చెప్పాడు.

"మీకు తెలియకుండా మీ పుల్లర్స్ యెవరికయినా

ఇచ్చారేమో రిక్షాను?"

"కావచ్చును."

"మీ రిక్షా పుల్లర్స్ యెవరు?"

సుబ్బయ్యశెట్టి పేర్లు చెప్పాడు. డిటెక్టివ్ శిరీష్ నోట్ చేసుకున్నాడు.

డిటెక్టివ్ శిరీష్ వాకిట్లో చూశాడు. ఒక ప్రక్కగా నల్లటి కారు ఆగి వుంది. దాని టాప్‌మీద పసుపురంగు వేసివుంది.

"ఈ టాక్సీమీదే ననుకుంటాను!" అన్నాడు శిరీష్.

సుబ్బయశెట్టి గర్వంగా చూచి తలాడించాడు.

"ఎప్పుడు కొన్నారు?"

"వారం క్రితంనుండే బేరం సాగుతోంది కానీ, నిన్ననే మా యింటికి వచ్చింది!"

టాక్సీ ప్రక్కగా నేలమీద చుట్ట వెలుగుతోంది. పొగ వస్తోంది. అప్పుడే నిప్పు ముట్టించినచుట్ట! ఎవరో పార వేసి వుంటారు! నిండు చుట్టని యెందుకు వేశారు? తనని చూచి తప్పించుకోవడానికా? అతడు బహుశా టాక్సీ ప్రక్కగా అటువైపుగా ఒదిగి దుకాణం వెనక్కి తప్పు కుని వుంటాడు. ఎవరు?

డిటెక్టివ్ శిరీష్ తన జేబులోంచి సిగరెట్‌పాకెట్ తీశాడు. సిగరెట్ తీసి పెట్టెను సుబ్బయ్యశెట్టికి ఆఫర్ చేశాడు.

"నేను పొగ త్రాగను సార్!" అన్నాడు శెట్టి.

"మీరు కాల్చకపోతే నేనూ కాల్చను!" అంటూ శిరీష్ సిగరెట్టును తిరిగి పెట్టెలో పెట్టబోతూ, "కాస్త మంచి నీళ్ళు యిప్పిస్తారా?" అన్నాడు.

సుబ్బయ్యశెట్టి లేచి లోపలకు వెళ్ళాడు.

శిరీష్ చప్పున గెంతి వెలుగుతోన్న చుట్ట కొసతొక్కి

నిప్పు ఆర్పాడు. జేబులోంచి జేబురుమాలు తీసి చుట్టను పట్టుకుని సున్నితంగా కోటు జేబులోనికి జారవిడిచాడు. ఏమీ తెలియనట్టుగా మెల్లగా వాకిట్లో పచార్లు చేయసాగాడు.

సుబ్బయ్యశెట్టి మంచినీరు తీసుకుని వచ్చాడు.

శిరీష్ త్రాగి, "టాక్సీని యెవరి దగ్గర కొన్నారో చెబుతారా?" అన్నాడు.

"శాంతా ఆటోమొబైల్ డ్రైవర్స్‌వాళ్ళు బ్రోకరేజి చేసి నాకు కొనిపెట్టారు. పిళ్ళై అని నగల వర్తకుడి దగ్గర తీసుకుని టాక్సీగా కన్వర్ట్ చేసిపెట్టారు."

శిరీష్ అతడివద్ద సెలవు తీసుకుని బయలుదేరాడు.

6

"ఈ చుట్ట రాజాచుట్ట సార్!" అన్నాడు కిళ్ళీ దుకాణం వాడు.

డిటెక్టివ్ శిరీష్ తలూపాడు.

"రాజా చుట్టలు మీవద్ద వాడుకగా తీసుకువెళ్ళేవాళ్ళు ఉన్నారా?" అడిగాడు డిటెక్టివ్ శిరీష్.

"ఉంటారు సార్. పేర్లు చెప్పాలా?"

"అవును."

"మా మునసబుగారికి చుట్టలంటే ప్రాణం!"

"ఇంకా?"

దుకాణంవాడు గుర్తు తెచ్చుకుంటూ పేర్లు చెప్పసాగాడు. శిరీష్ వాటిని నోట్ చేసుకోసాగాడు.

"పానకాలరావు కూడా రాజాచుట్టలు కాల్చుతాడు సార్. నా దగ్గర వాడికి ఖాతా కూడా వుంది."

"థాంక్స్! పానకాలరావును చివరిసారిగా నువ్వు యెప్పుడు చూశావు?"

"వారంపైనే అవుతుంది సార్!"

"ఎక్కడ చూశావో గుర్తుందా?"

"ఎక్కడో కాదు సార్। నా దుకాణంలో కూర్చుండి వుండగా వచ్చాడు."

"అప్పుడు సమయం యెంత అయివుంటుంది?"

"రాత్రి యెనిమిది గంటలయి వుంటుందేమో సార్।"

"మనిషి యెలా వున్నాడు?"

"కాస్త కంగారుగా వున్నాడు. చేతిలో వున్న గుడ్డ సంచిని బలంగా తన గుండెలకి హత్తుకున్నాడు."

"ఆ గుడ్డ సంచి గురించి అడిగావా?"

"లేదుసార్। హడావుడిగా పెద్ద పేకేట్ రాజా చుట్టలు యివ్వమని అడిగాడు."

"అంటే ఆ పాకెట్‌లో వంద చుట్టలుంటాయి కదా।"

"అవును సార్। అతడు యెప్పుడు వచ్చినా అయిదూ పదీ చుట్టలు తప్ప అంత యెక్కువ మొత్తంలో ఎన్నడూ కొనలేదు।"

రోడ్డుమీద జీపు ఆగింది. శిరీష్ తలత్రిప్పి గోపాల్‌ని చూశాడు. అతను జీపు దిగి కిళ్ళీకొట్టును సమీపించాడు.

"పానకాలరావును డబ్బుకోసం హత్య చేశారు."

"ఏ డబ్బు?"

"ప్రభుత్వ సారాయిది అమ్మి చెల్లించవలసిన సొమ్మును."

"సొమ్ము ఏమాత్రం వుంటుంది?"

"యాభై వేలకి పైబడి."

డిటెక్టివ్ శిరీష్ తన జేబులోంచి రెండుపాకెట్లు తీశాడు.

"ఈ పాకెట్లలో ఒకటి రాజా చుట్టపాకెట్టూ, మరొకటి సిగరెట్ లైటరూ. వీటిమీద దొరికిన వ్రేలిముద్రలు వ్రేలి ముద్రల నిపుణుడి దగ్గర వున్నాయి. అతడు వాటి

ఫోటోలు యిచ్చేటంతవరకూ మనం మరోపని చేయవలసి వుంటుంది.''

"నువ్వు చెప్పేది నాకేమీ అర్థం గావడంలేదు."

''అర్థమవుతుంది పద. పానకాలరావు సారాయి దుకాణానికి వెళ్దాం."

ఇద్దరూ జీపులో కూర్చున్నారు. జీపు కదిలింది.

''పానకాలరావు సొమ్మును మరునాడు ప్రభుత్వ ట్రెజరీలో కట్టడానికి సిద్ధంగా వున్నట్టు అతడి అసిస్టెంటు చెప్పాడు'' అన్నాడు గోపాల్ స్టేరింగ్‌వీల్ త్రిప్పుతూ.

''అయితే సొమ్మును దుకాణంలో వుంచివుండాలి.''

"నాన్సెన్స్. నా బుర్ర యిప్పటికి గాడిలో పడింది. దుకాణంలో వుండవలసిన సొమ్మును అతడు యెందుకు తన వెంటపెట్టుకుని బయలుదేరాడు? తన ప్రాణం మీదకు తెచ్చుకున్నాడు? డబ్బుతో బయలుదేరి వుంచే రాత్రివేళ యెందుకు బయలుదేరాడు."

శిరీష్ నవ్వి, "దుకాణంలో యెలాంటి అఘాయిత్యమూ జరిగినట్టు సూచనలు లేవు కాబట్టే ఈ కేసులో కొంత

ముందుకి పోగలుగుతాం” అన్నాడు.

“అవును” అంటూ గోపాల్ జీపు ఆపాడు.

ఇద్దరూ క్రిందకు దిగి దుకాణంలో అడుగుపెట్టారు. దుకాణం తాళం పెట్టివుంది. గదిలో సారాయి వాసన వ్యాపించి వుంది.

“ఈ సారాయిని తాగనక్కరలేదు వాసన చూచినా చాలును—సులభంగా నాశనం కావచ్చును” నిట్టూర్చాడు శిరీష్!

గోపాల్ తలపంకించి తాళం తెరచి దుకాణంలోకి ప్రవేశించాడు. శిరీష్ జీపు సీట్లో చెయ్యిపెట్టి స్ప్రియర్ తీశాడు. గోపాల్ వెనకనే దుకాణంలోకి నడిచాడు.

“పానకాలరావు వ్రేలిముద్రలు సేకరించాలి మనం. అవి పడే అవకాశం వున్నచోట్ల పౌడర్ స్ప్రే చేస్తాను” అన్నాడు శిరీష్.

గోపాల్ తలూపాడు. అలాగే చేద్దాం. గల్లాపెట్టెమీద పానకాలరావుతో పాటు అసిస్టెంట్ కూడా తన వ్రేలి ముద్రలు పడేలాగ చేసివుండవచ్చును. ఇద్దరినీ విడదీయ డానికి అసిస్టెంట్ వ్రేలిముద్రలు పనికి వస్తాయి.”

7

“సుబ్బయ్యశెట్టి మీ దగ్గరే కారు కొన్నాడు. ఆ విషయం గురించి వచ్చాం” అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ గోపాల్.

ఆటోమొబైలు షాపతను తెల్లపోయి చూశాడు. పోలీసు యూనిఫాం చూడగానే అతనికి క్షణకాలంపాటు కళ్లు మసకలయ్యాయి.

“ఏంసార్! నాపల్ల ఏమయినా పొరపాటు జరిగిందా?”

“నేను అడిగిన ప్రశ్నలకు సమాధానాలు చెప్పండి చాలు!”

అతడు తలూపాడు.

"కారును ఎంతకి అమ్మారు?"

"పాతికవేలు."

"శెట్టి డబ్బు ఇచ్చి కారు తీసుకువెళ్ళాడుకదా?"

"అవునుసార్! మొత్తం ఒకేసారి చెల్లించాడు."

"బేరం వచ్చిందని అమ్మారా?"

"లేదుసార్! రెండు నెలలుగా ఆ మాత్రం బేరంవస్తే కారు అమ్మాలని ప్రయత్నం చేస్తోన్నాను సార్!"

"ఏం?"

"పై నెలలో మా అమ్మాయికి ఆ సొమ్ముతో పెళ్ళి చేయాలని నా ప్రయత్నం సార్!"

గోపాల్ కళ్ళు మెరిశాయి.

"అంటే ఆ సొమ్మును కదపకుండా అలానే వుంచారన్నమాట?"

"అవును సార్! ఒక్క అయిదువేలతో మాత్రం పెళ్ళిబట్టలు కొన్నాం సార్!"

"ఆ సొమ్ము తెస్తారా?"

"ఎందుకు సార్? మొత్తం తీసుకురమ్మంటారా సార్!?" అతడి మొహంలో ప్రేతకళ పడిపోయింది.

గోపాల్‌కి అతడి భయం అర్థమయింది. పోలీసు వ్యవస్థ మీద పౌరులకు విశ్వాసం లేదు. ఇందుకు అతడిని తను తప్పుపట్టి ప్రయోజనంలేదు. విచారణకి వెళ్ళబోయే ముందే నిందితుల ధన మాన ప్రాణాలు పోలీసు ఠాణాలలో నాశనమై పోతున్నాయి.

"నీకుగాని, నీ డబ్బుకుగానీ ఎలాంటి ప్రమాదమూ లేదు. డబ్బు తీసుకురా. వాటిమీద యెలాంటి రాపిడి పడే టట్టు చూడక! అది ముఖ్యం!" అన్నాడు గోపాల్.

అతడు లోపలికి వెళ్ళి నోట్లకట్టలున్న బ్రీఫ్‌కేసు తెచ్చి గోపాల్‌కి ఇచ్చాడు. స్ప్రియర్ తీసి గోపాల్ తన పనిలో నిమగ్నమైపోయాడు.

8

సుబ్బయ్యశెట్టి చిరాకుగా చూశాడు.

"మీ ఆయన నా దగ్గర పాలేరుపనికి కుదిరినమాట నిజమే! అయితే మూడోనాటికే ఇక్కడ పనిచేయలేక వెళ్ళిపోతానన్నాడు. సుఖం మరిగిన ప్రాణి!" అన్నాడు సుబ్బయ్య.

"బాబుగారూ! ఇంకా మా యింటికి కూడా తిరిగి రాలేదు. మీరు చెప్పినట్టు మా మామ బయలుదేరి వారం రోజులయివుండాలి బాబుగారూ!" అన్నదామె.

సుబ్బయ్య తన చిరాకును లోలోన అణచుకుంటూ ఆమెను పరిశీలనగా చూశాడు.

ఆమెకి ముప్పయీ ముప్పయ్ అయిదూ మధ్య వుంటుంది వయసు. నల్లగావుంది. తీర్చిదిద్దిన నల్లచందనపు బొమ్మ లాగా ఆమె నిగనిగలాడుతోంది. మాసిన చీరెమీద చిరుగు పట్టిన రవికె తొడుక్కున్నది. కొప్పులో రాగిరంగుకి మారిన వెంట్రుకలూ, ఎండకి కమిలిపోయిన ఆమె అమాయకమైన కళ్ళు ఆమె దుస్థితిని తెలియపరుస్తున్నాయి.

"నువ్వు వెళ్ళిరా, నీ భర్త మరల యిక్కడికి వస్తే నీ విషయం అతడికి చెబుతాను" అంటూ సుబయ్యశెట్టి లేచాడు.

ఆమె ఏడుపు లంకించుకుంది.

"చెబుతూంటే నీక్కాదూ!" చిరాకు పడ్డాడు సుబయ్య శెట్టి.

"బాబుగారూ! నా మామ....!" ఆమె నోట్లో గుడ్డను కుక్కుకుంది.

"ఎక్కడి పీడరా బాబూ! ఇప్పటికే గ్రామంలో పాన కాలరావు అనేవాడు చచ్చిపోయి పోలీసులు ఊళ్ళో కలియ తిరుగుతున్నారు. నీదో కొత్తగోల!"

"బాబుగారూ! నిజమా?" ఆశ్చర్యపోయింది ఆమె.

"నిజమే! ఎందుకయినా మంచిది. నువ్వు మా ఇంట్లోనే వుండు. భోజనం నేను ఏర్పాటు చేయిస్తాలే! మీ ఆయన రావచ్చునేమో "

శెట్టి ముందుకు నడిచాడు. అవుట్ హౌస్ ముందు నిల బడి తలుపు తట్టాడు.

నిమిషం తర్వాత తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

"ఆమె యెవరు?" అడిగాడు తలుపులు తెరిచిన వ్యక్తి.

"పాలేరు పెళ్ళాం. తన భర్త యెక్కడున్నాడో తెలి యక వచ్చింది" గుంభనంగా నవ్వాడు సుబ్బయ్యశెట్టి.

"ఆల్ రైట్ ....ఆమెను లోపలికి పంపించు!" అన్నాడు అతడు.

ఆమెకు అయోమయంగా వుంది. తాను కొత్తవ్యక్తితో ఒంటరిగా ఆ యింట్లో గడపబోతోందా? తనలో తెలియని భయం ప్రవేశిస్తోంది.

"పద!" అన్నాడు సుబ్బయ్యశెట్టి, ఆమె భుజాన చేతులు వేసి.

ఆమెకి వెన్ను జలదరించింది. తలుపులు తెరిచిన వ్యక్తి వైపూ, సుబయ్యశెట్టి వైపూ మార్చి మార్చి చూసింది. తలుపుల వెనుక నిలబడిన వ్యక్తి చెయ్యి గుమ్మానికాన్చి వుంది. ఆ చేతిమీద పచ్చబొట్టు వుంది. ఆమెని తోశాడు సుబ్బయ్యశెట్టి. మెట్లమీద ఆమె తూలిపడబోయి కాళ్ళు నిలదొక్కుకుంది. చప్పున వెనక్కి దూకి పరుగెత్తింది.

ఆమె వెనక సుబ్బయ్యశెట్టి పరుగెత్తాడు.

తలుపుల వెనుక అతడు మాయమయ్యాడు.

ఆమె యింటి ఆవరణ దాటి రోడ్డెక్కింది. ఆమె ముందు పోలీసుజీపు సడెన్ బ్రేక్‌తో ఆగింది. డిటెక్టివ్ శిరీష్ జీపు దిగాడు.

"ఎవరివమ్మా నువ్వు?" అడిగాడు శిరీష్.

సుబ్బయ్యశెట్టి వెనక్కి తిరిగి అవుట్ హావుస్ వైపు పరుగెత్తాడు.

ఆమె క్లుప్తంగా తన విషయం చెప్పుకువచ్చింది.

శిరీష్ సాభిప్రాయంగా గోపాల్ వైపు చూసాడు.

"తలుపుల వెనుక నువ్వు చూపిన వ్యక్తిని గుర్తుపట్ట చలవా?" అడిగాడు గోపాల్.

"ఆఁ! అతడి కుడిచేతిమీద 'పానకాలరావు' అని పచ్చ బొట్టు వుంది...."

ఆమె మాట పూర్తి కాకుండానే గోపాల్ జీపులోంచి దూకి సుబ్బయ్యశెట్టి యింటి వెనుకకి పరుగెత్తాడు. అవుట్ హావుస్ ప్రక్కకి వస్తోనే తన జేబులోంచి పిస్తోలు తీసి సిద్ధంగా పట్టుకున్నాడు. అవుట్ హావుస్ గోడ దగ్గర సుబ్బయ్యశెట్టి నిలబడి వున్నాడు. అతడి భుజాలమీద నిల బడిన వ్యక్తి గోడ పట్టుకుని పైకి ఎగబ్రాకసాగాడు

"కదలక! నా పిస్తోలు గురితప్పదు!" అరిచాడు గోపాల్.

సుబ్బయ్యశెట్టి కుప్పలా కూలిపోయాడు. అతడిమీద విరి గిన తాటిచెట్టులాగా భుజాలమీద నిలబడిన వ్యక్తి పడ్డాడు.

అప్పటికి శిరీష్ ఆమెను వెంటపెట్టుకుని అక్కడికి వచ్చాడు.

"పానకాలరావూ! మర్యాదగా లొంగిపో. సిశవంగా పాలేరు శవాన్ని కేవలం పచ్చబొట్టుతో భ్రమింపచేశావు.

పాలేరును చంపిన నేరానికి, చట్టంతో ఆడుకున్న నేరానికీ, ప్రభుత్వ సారాయిసొమ్ము యాభై వేల రూపాయలు మీ ఇద్దరూ పంచుకున్న నేరానికీ మీ యిద్దరికీ భారీగానే శిక్షలు పడవచ్చును" అరిచాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"కరెక్ట్. ప్రభుత్వసారాయి అమ్మిన సొమ్ముమీద, మొండెం దొరికిన ప్రదేశంలో మాకు లభించిన సిగరెట్ లైటర్‌మీదా, రాజాచట్టమీద పానకాలరావు వ్రేలిముద్రలు శవం చేతి వ్రేలిముద్రలతో పోలలేదు. పానకాలరావు దుకాణంలో దొరికిన వ్రేలిముద్రలతో వీటిని పోల్చాం. మొత్తంమీద శవంతో వ్యాపారం చేయటానికయినా మీ రిద్దరూ వెనుదీయరు. మీ స్వార్థానికి ఒక అమాయక పాలేరు బలయిపోయాడు. పాపం! అతడి భార్యను కూడా అంతం చేయాలని మీ యిద్దరూ పథకం వేశారు. పారలేదు" అన్నాడు శిరీష్.

ఆమె గొల్లున యేడుస్తోంది.

సుబ్బయ్యశెట్టినీ, పానకాలరావునూ సమీపించి బేడీలు వేశాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"పాలేరు శవంలో భాగాలన్నీ దొరికాయి. తలను ఎక్కడ దాచారు?" అడిగాడు కుమార్.

సుబ్బయ్యశెట్టి మౌనంగా అవుట్ హవుస్ వైపు చెయ్యి చూపించాడు.

శిరీష్ అవుట్ హవుస్‌లోకి పరుగెత్తాడు. ముందు గది లోంచి అవతలి ప్రక్కకి తిరిగి వెనకప్రక్క గదిలో ప్రవే శించాడు.

ఆ గదిలో కండ్లు మూసివున్న నల్లటి శిరస్సూ....దాని ప్రక్కగా నేలమీద కసాయివాడి కత్తీ....

శిరీష్ వాటిని చూస్తూ నిలబడిపోయాడు. □

స్పీడ్ మల్లిక్

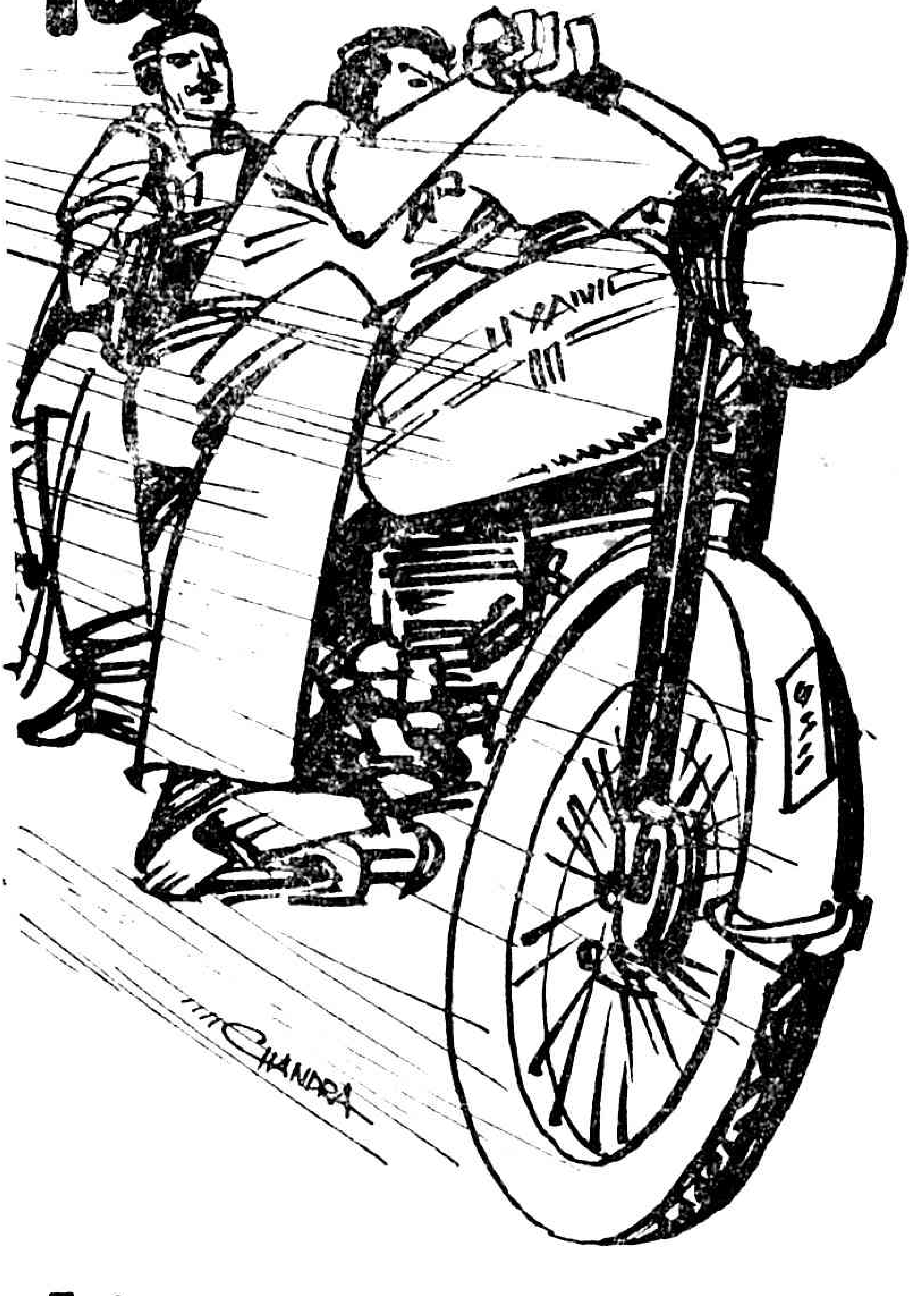

బార్‌లో....

ఓ మూల టేబులు దగ్గర చలపతి, నాగరాజు.

వాళ్ళ ముందు ఖాళీప్లేట్లూ ఖాళీ గ్లాసులూ వున్నాయి. వాళ్ళిద్దరూ ఒక గంట నుండీ అక్కడ వున్నారు. ఆగి ఆగి

గుసగుసలాడుతూ మాట్లాడుకుంటున్నారు.

"ఏం నిర్ణయం తీసుకున్నావ్?...." నాగరాజు చలపతి వంక సూటిగా చూస్తూ అన్నాడు.

"ఆలోచిస్తున్నా ...ఇంకా స్త పుచ్చుకుందామా? ...."

"వద్దు....ముందు ఒక నిర్ణయానికి వద్దాం....తరువాత నీ యిష్టం వచ్చినంత తాగు....అయినా ఇంకా ఆలోచించాల్సింది ఏముంది?... " నాగరాజు విసుక్కున్నాడు.

చలపతి కళ్ళు చిట్లించాడు. "మనం చేయబోయేది పట్ట పగలు బ్యాంకు దోపిడి ....చాల రిస్కు వుంది. మరి ఆలోచించవద్దా? ...."

"రిస్కు తీసుకోకుండా వేలకు వేలు సంపాదించాలంటే ఎలా?.... అయినా యిప్పుడు మనం చేసే స్మగ్లింగ్‌లో రిస్కు లేదా?....ఎన్నాళ్ళని మనం ఒకళ్ళ కింద పని చేస్తాం?....కష్టపడి ప్రాణాలకు తెగించి పనిచేసేది మనం. అనుభవించేది బాస్...." నాగరాజు పళ్ళు బిగబట్టి అంటూ రెండు పిడికిళ్లూ బిగించి టేబులు మీద గుద్దాడు. అతని కనుబొమలు ముడివడ్డాయి.

"కానీ మనమీదికి ఏ కేసూ రాకుండా బాస్ కాపాడుతున్నాడు కదా?....ఒకవేళ ఎవరైనా జైల్లోపడినా వాళ్ల జైల్లో వున్నంతకాలం వారి కుటుంబ పోషణ గురించిన బాధ్యత బాసే చూసుకుంటున్నాడు. ఇప్పుడు మనం స్వంతంగా ఏమైనా చేసి పట్టుబడితే మనకి అండగా ఎవరూ వుండరు" చలపతి నసుగుతూ అన్నాడు.

నాగరాజు ముఖంలో విసుగు స్పష్టంగా కనిపించింది.

"నేను మొదటి నుండీ చెప్తూనే వున్నాను. మనం చేయబోయే దోపిడీలో రిస్కు వుంది. కానీ జీవితంలో బాగుపడాలంటే మనం రిస్కు తీసుకోక తప్పదు. లేకపోతే

మనం ఎల్లకాలం ఇలానే వుంటాం. ఇది స్పీడ్ యుగం. ఏ విషయం తీసుకున్నా స్పీడ్!... ధరల పెరుగుదలలో స్పీడ్... మానభంగాలు కేసులు పెరుగుదలలో స్పీడ్.... నిరుద్యోగ సంఖ్య పెరగడంలో స్పీడ్.... దొంగతనాలూ, దోపిడీల సంఖ్య స్పీడ్‌గా పెరిగిపోతోంది.... ఇంకా అనేక అన్యాయాలూ అక్రమాల్లో స్పీడ్. మనుషుల జీవితాల్లో స్పీడ్....ఎక్కడ చూసినా స్పీడ్....స్పీడ్... స్పీడ్.... మనిద్దరి జీవితాలే యిలా నత్తనడక నడుస్తుంది...." నాగరాజు మళ్ళీ పిడికిళ్ళు బిగించి బల్లను గుద్దాడు. అతని మూతి విరసనతో ఒక పక్కకి వంగింది.

చలపతి కొన్ని క్షణాలు మౌనంగా వున్నాడు. "ఓ.కే నేను అంగీకరిస్తున్నాను."

నాగరాజు కళ్ళు మెరిశాయ్. సంతోషంతో చలపతి కుడి చేతిని రెండు చేతులతో పట్టి నొక్కాడు. "వెరీగుడ్.... నేను చెప్పిన పథకం అంతా గుర్తుంది కదూ? ఈ నెల 24వ తేదీనే మన బ్యాంగు దోపిడీ. ఆ రోజు మనం బ్యాంకు నుండి తిన్నగా ఏర్‌పోర్టుకి వెళ్ళి బొంబే వెళ్ళే ప్లైట్ క్యాచ్ చేస్తాం. బొంబే చేరితే మనల్ని యెవరూ పట్టలేరు."

"బేరర్" చలపతి పిలిచాడు.

* * *

24వ తేదీ. మంగళవారం. సమయం మధ్యాహ్నం రెండున్నర అయింది.

ఆ బ్యాంకు ముందు మోటారుసైకిల్ ఆగింది. చలపతి, నాగరాజు మోటారుసైకిల్ దిగి బ్యాంకులోకి అడుగు పెట్టారు. బిజినెస్ టైం దాటిపోయింది కాబట్టి కష్టమర్లు యెవరూ లేరు. స్టాఫ్ కూడా లంచ్‌కి వెళ్ళారు. కొందరు

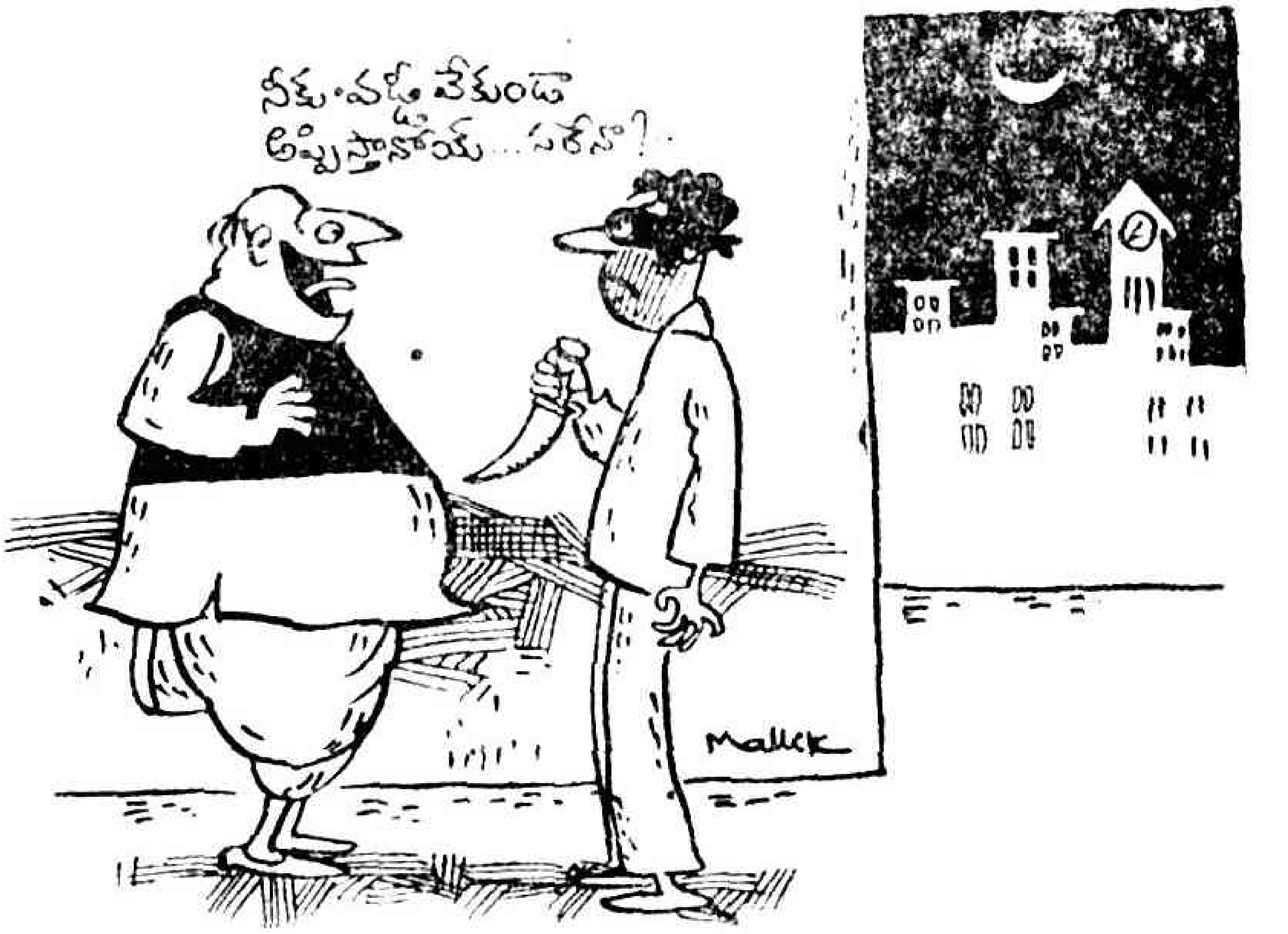

ఆడపిల్లలు మాత్రం అక్కడే లంచ్ తీసుకుంటున్నారు. క్యాషియర్ డబ్బు లెక్కబెట్టుకుంటూ కాష్ స్క్రోలు బాలన్స్ వేసుకుంటున్నాడు.

"అగ్గిపెట్టె వుందా?" నోట్లో సిగరెట్ పెట్టుకుంటూ వాచ్‌మేన్‌ని అడిగాడు చలపతి.

వాచ్‌మేన్ తన చేతిలోని గన్‌ని గోడకు జారేసి అగ్గిపెట్టెకోసం జేబులో చెయ్యిపెట్టాడు. చలపతి చేతిలోని ఇనపకడ్డీ వాచ్‌మేన్ తలమీద ఠాప్‌మని శబ్దం చేసింది. వాచ్‌మేన్ చిన్నగా మూలిగి కుప్పగా కూలిపోయాడు.

శబ్దానికి తల ఎత్తి చూసాడు కాషియర్. ఎదురుగా తనకు రివాల్వర్ గురిపెట్టి నిలుచున్న నాగరాజు కనిపించాడు. క్యాషియర్ ముఖం పాలిపోయింది.

లంచ్ చేస్తున్న అమ్మాయిలలో కలకలం బయలుదేరింది. వాళ్ళు కంగారుగా లేచారు.

"ఎక్కడివాళ్లు అక్కడే ఉండండి. లేదా నిర్దాక్షిణ్యంగా

కాల్చేస్తాను" నాగరాజు మొహంలో కన్పించే కర్కశత్వం అతను ఎంత పనైనా చేయగలడని అనిపించింది వాళ్ళకి. అందుకనే కిక్కురుమనకుండా నిలువుగుడ్లేసుకుని జరిగేది చూస్తూ నిలుచున్నారు.

క్యాషియర్ ముందు ఖాళీ బ్రీఫ్‌కేసు పెట్టాడు నాగరాజు. మేనేజరు తన కాబిన్‌లోంచి బయటికి హడావుడిగా పరు గెత్తుకు వచ్చాడు. చలపతి చేతిలోని ఇనపకడ్డీ అతన్ని కూడా నేలకూల్చింది.

నోట్లతో నిండిన బ్రీఫ్‌కేసును తీసుకుని ఇద్దరూ బ్యాంకు లోంచి మెరుపులా బయటకు వచ్చి మోటారుసైకిలు మీదికి దూకారు. మోటారుసైకిలు బులెట్‌లా ముందుకు దూసుకు వెళ్ళింది.

నాగరాజు పకపకా నవ్వాడు.

"ఇంత సులభంగా పని అయిపోతుందని నేను అనుకోలేదు....నువ్వేమో రిస్కు అంటూ గొణిగావ్.... చూశావా ఇప్పుడు ఎంత మజాగా ఉందో?...."

"మాటలు తరువాత .... మోటార్‌సైకిల్ వేగంగా పోనియ్.... బొంబాయి చేరేదాకా రిస్కువుండనేవుంది...." అన్నాడు చలపతి బ్రీఫ్‌కేసుని గుండెలకి అనించి పట్టుకుంటూ.

పది నిముషాలు మోటార్‌సైకిలుమీద ప్రయాణించిన తరువాత దారిలో ఒక పోలీసు ఇన్స్‌పెక్టర్ విజిల్ వూదుతూ వీళ్ళని ఆగమని చెయ్యి వూపాడు. నాగరాజు స్పీడు మరీ పెంచాడు. "పోనియ్... ఇంకా స్పీడుగా...." చలపతి అరిచాడు.

పోలీసు ఇన్స్‌పెక్టర్ ఆ పక్కనే వున్న తన మోటారు సైకిలు మీదకు జంప్‌చేశాడు.

"ఆ బ్యాంకు ఏరియాలోని పోలీసులు వైర్‌లెస్‌లో అందరికీ మన గురించి చెప్పారేమో...." అన్నాడు నాగరాజు.

"ఇప్పుడెలా? .... అందుకనే నేను మొదటినుండీ చెప్తున్నా మరీ అంత రిస్కు తీసుకోవడం మంచిది కాదని...." చలపతి విసుక్కున్నాడు.

"నువ్వు కాస్సేపు నోరుమూసుకో...." నాగరాజు గట్టిగా అరిచాడు.

ఇన్స్‌పెక్టర్ మోటార్‌సైకిల్ రానురాను దగ్గరౌతుంది.

"దొంగతనానికి ఇంత పాత డొక్కు మోటారు సైకిలుని తెచ్చావేం? మంచి కండిషన్‌లో వుండేది లేక...." చలపతి మళ్ళీ గొణిగాడు.

నాగరాజు చాల సందులు గొందులు తిప్పాడు. వీళ్ల మిస్ అవకుండా ఇన్స్‌పెక్టర్ జాగ్రత్తగా ఫాలో అవుతున్నాడు.

రోడ్డు ఎడమపక్కకి మలుపు తిరిగింది. నాగరాజు అదే స్పీడులో టర్నింగ్ తిప్పాడు. రోడ్డుమీద ఆయిల్ వుండడంచేత మోటార్‌సైకిలు చక్రం జారి ఇద్దరూ రోడ్డు మీద పడ్డారు. ఆ వేగానికి క్రిందపడ్డ మోటార్‌సైకిలు రోడ్డుమీద జర్రున జారుతూ కొన్ని అడుగులు వెళ్ళి ఆగింది. కిందపడ్డ బ్రీఫ్‌కేసు మాత్రం చలపతి చేతిలోంచి జారలేదు. ఇన్స్‌పెక్టర్ మోటార్‌సైకిలు ఆపి స్టాండువేసి వీళ్ళవైపు రాసాగాడు.

నాగరాజూ చలపతీ బట్టలు దులపుకుని లేచినిలబడ్డారు.

ఇన్స్‌పెక్టర్ ఇద్దరి ఎదురుగా నిలబడి తీక్షణంగా చూస్తూ "ఊఁ.... మోటార్‌సైకిల్ ఆపమన్నా ఎందుకు ఆపలేదు?...." బొంగురు గొంతుకతో ప్రశ్నించాడు.

నాగరాజు ముఖం పాలిపోయింది.

"మీరెలా గ్రహించారు...." తడారిపోయిన గొంతుతో అన్నాడు.

ఇన్స్పెక్టర్ పకపక నవ్వాడు.

"ట్రాఫిక్ ఇన్స్పెక్టర్ని ఆ మాత్రం స్పీడ్ని అంచనా వేయలేకపోతానా?... ఆ రోడ్డులో ముప్పై మైళ్ళకన్నా వేగంగా పోకూడదు... మీరేమో దగ్గర దగ్గర యాభై మైళ్ళ వేగంతో పోతున్నారు....అందుకు మీరు ఫైన్ కట్టాల్సి వుంటుంది...." అన్నాడు జేబులోంచి చిన్నసైజు నోటు పుస్తకం, పెన్సిలూతీస్తూ. □

"మాంగల్యాన్ని రక్షించు

"మా ఆవిడ ఉదయం నిద్రలేవగానే భక్తితో తాళి బొట్టుని కళ్ళకద్దుకొని 'ప్రతి క్షణం నా మాంగల్యాన్ని రక్షించు స్వామి' అని దేవుడ్ని వేడుకుంటుందోయ్....!"

"మీరంటే ఆవిడకు అంత ప్రేమనుకుంటాను—"

"ఆఁ.... ప్రేమలేదు దోమాలేదు. ఆ మిగిలిన ఒక్క మాంగల్యాన్ని తెంపుకుపోయి ఏ సారాకొట్లో తగిలేస్తానోనని దాని భయం!!"

—యం. వీరాస్వామి, మల్కాజిగిరి.

ఆ చెక్కు మారుతుంది!

వసుంధర

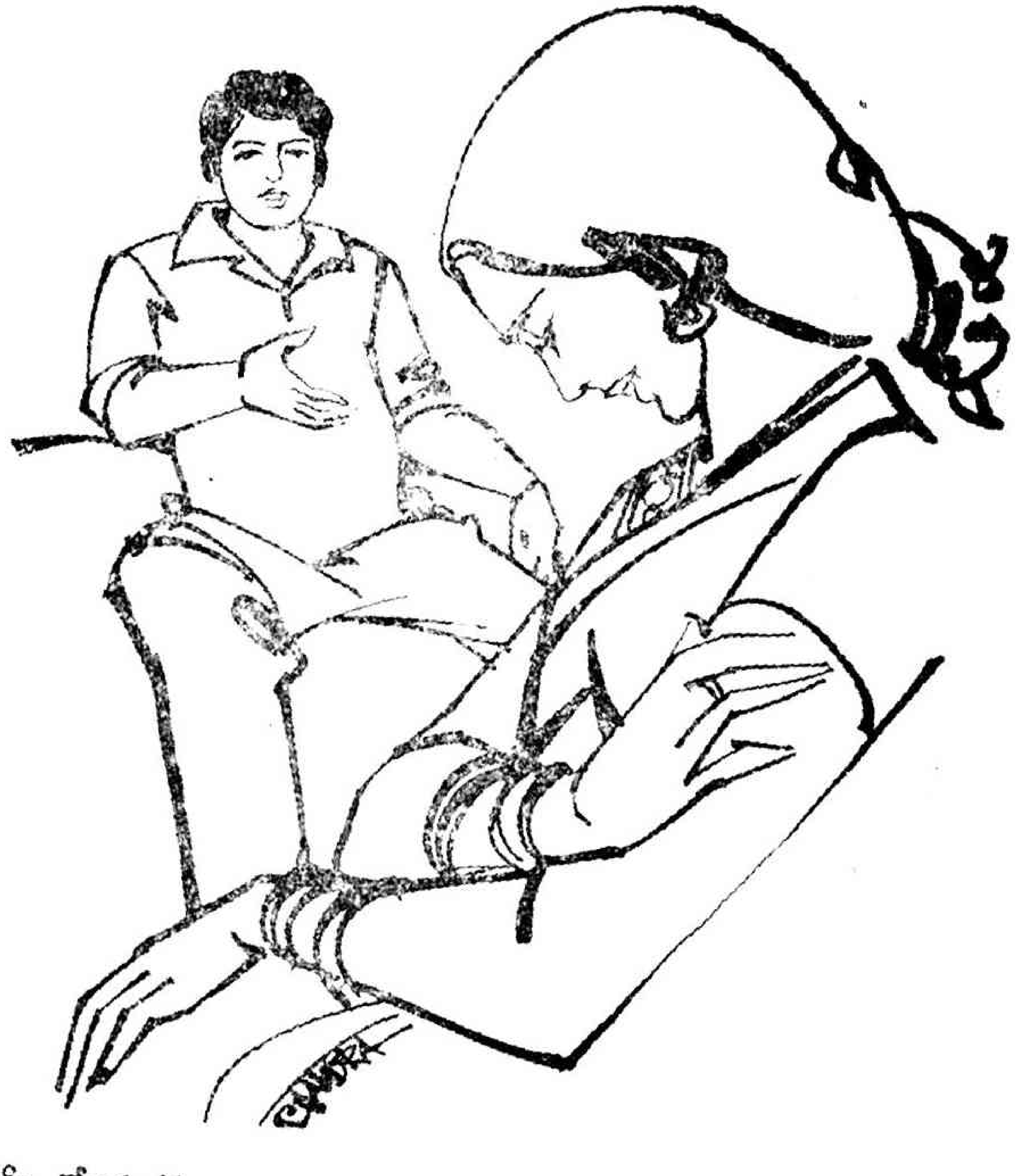

"నీ పేరు?"

"ప్రతాప్__"

"క్వాలిఫికేషన్?"

"బియ్యే....!"

"ఉద్యోగంలో పూర్వానుభవం ఏదైనా....?"

"బియ్యే ప్యాసై మూడేళ్ళయింది. మీరిస్తే ఇదే మొదటి ఉద్యోగమవుతుంది—"

బోర్డు మెంబర్సు ఆరుగురూ ముఖముఖాలు చూసుకున్నాక—చెయిర్మన్ నెమ్మదిగా "నువ్వింక వెళ్ళవచ్చు మిస్టర్ ప్రతాప్—" అన్నాడు.

ప్రతాప్ నీరసంగా బైటకు నడిచాడు. ఇలాంటి ఇంటర్వ్యూలు అతను చాలా చూశాడు ఇంటర్వ్యూ గదిలోకి వెళ్ళేముందే అతన్ని నిరుత్సాహం ఆవరించుకుని వుంటుంది. మరో దరఖాస్తు పెట్టేదాకా ఆ దరఖాస్తు అలానే వుంటుంది.

ప్రతాప్ బైటకు వెళ్ళబోతూండగా అక్కడి దర్వాన్ కాబోలు అతన్ని పలకరించి—"బాబూ—ఇక్కడ చాలా ఖాళీలున్నాయి—" అన్నాడు.

ఇలాటి మాట వినడం ప్రతాప్ ఇదే ప్రథమం— "ఏమన్నావ్?" అన్నాడు.

దర్వాన్ పక్కకు పిలిచి—"సాయంత్రం చెయిర్మన్ గారింటికి వెళ్ళండి. అంతా ఆయనే చెబుతారు—" అన్నాడు.

ప్రతాప్ చెయిర్మన్ అడ్రస్ దర్వాన్ దగ్గరే తీసుకున్నాడు.

ఇంటర్వ్యూకి చాలామంది వచ్చారు. అందరికీ దర్వాన్ ఇలా చెప్పినట్లు లేదు. దర్వాన్ అలా చెప్పడానికి ఏదో కారణముంది. బహుశా అదృష్టదేవత తనను కరుణిస్తుందేమో!

ప్రతాప్ సాయంత్రం చెయిర్మన్‌గారింటికి వెళ్ళాడు. అక్కడ అతన్ని సాదరంగా ఆహ్వానించడమేగాక—

అతడికి కాఫీ కూడా యిచ్చారు.

"నువ్వు వాకు నచ్చావయ్యా!" అన్నాడు ఇంటర్వ్యూ సెలక్షన్ బోర్డు చెయిర్మన్.

"థాంక్సండి-" అన్నాడు ప్రతాప్-తెలుగూ ఇంగ్లీషూ కలిపి.

"నువ్వు సూర్యనారాయణగా రబ్బాయివని తెలియగానే నిన్ను సెలక్టు చేయకుండా ఉండలేక పోయాను...." చెయిర్మన్ నవ్వాడు. నెమ్మదిగా తనకూ సూర్యనారాయణ గారికీ ఉన్న అనుభంధం చెప్పాడు.

"చాలా థాంక్సండి—" అన్నాడు ప్రతాప్ ఆనందం పట్టలేక.

"కానీ...." అన్నాడు చెయిర్మన్.

ఒక్క కానీతో యీ మహా విశ్వాన్నే స్థంభింపచేయ వచ్చునన్న కఠోర సత్యం తెలుసుకోవడానికి యెంతో అను భవం అవసరం లేదు. ప్రతాప్ గుండెలు బిగబట్టుకుని చెవులు రిక్కించాడు.

"మీకు తెలియదనుకుంటాను. ఆ ఆఫీసులో ఉద్యోగా లకి అండర్‌హాండ్ డీలింగ్ వుంది. డబ్బిస్తేనే ఉద్యోగం దొరుకుతుంది. అయిదువేలు నువ్వు నాకిస్తే—అది నేను చేరవలసిన చోటుకు చేరుస్తాను. ఇందుకు మీకు రెండు రోజులు గడువు. రెండ్రోజుల్లో నా యింటికి వచ్చి ఆ డబ్బందివ్వకపోతే ఉద్యోగం మరొకడికి దక్కుతుంది—" అన్నాడు చెయిర్మన్.

"ఇంత చదువు చదివి—ఇన్నాళ్ళెదురు చూసి—ఆఖ రికి డబ్బిచ్చి ఉద్యోగం కొనుక్కోనా?" అన్నాడు ప్రతాప్.

చెయిర్మన్ ప్రశాంతంగా నవ్వి—"చూడు నాయనా! భగవంతుడు అందర్నీ సమంగా అనుభవించమని గాలి,

నీరు, భూమి సృష్టించాడు. మొదట్లో మనిషి—పంట్లో శక్తి వుంటే కొంత మేర భూమిని తన స్వంతం చేసుకున్నాడు. క్రమంగా ఆస్తులు బయల్దేరాయి. ఇప్పుడు నీకు భూమి కావాలంటే—డబ్బిచ్చి కొనుక్కోవాలి. అలాగే మనిషి ఉద్యోగాల్ని సృష్టించి—వాటికి అర్హతలను నిర్ణయించాడు. చదువు, తెలివితేటలు గంగా యమునలైతే—డబ్బు అంతర్లీనంగా ప్రవహించి—సరస్వతీనదియై—దీన్ని త్రివేణీ సంగమం చేస్తుంది. భూమి కొనుక్కోవడం యెంత సహజమో—ఉద్యోగం కొనుక్కోవడమూ అంత సహజం! భూమి అయితే వర్షాధారంగా పంటల నిస్తుంది. ఉద్యోగాని కలాంటి బాధలు లేవు. ప్రతి నెలా నిర్ణీతమైన మొత్తం చేతికందుతూనే వుంటుంది. భూమి కొనుక్కోవడం కంటే యిది కొనుక్కోవడమే చౌక!' అన్నాడు.

"మీరు ధర తగ్గించలేరా?" అన్నాడు ప్రతాప్.

ఈ ప్రశ్నకు చెయిర్మన్‌గారు బాగా నొచ్చుకున్నట్టే కనబడింది.

"ఏమన్నావ్ బాబూ—ధర తగ్గించలేరా అని కదూ! ఎంతమాటన్నావ్ నాయనా!—నేనెవర్ననుకుంటున్నావ్-సూర్యనారాయణ స్నేహితుణ్ణి. అతడంటే యెంతో గౌరవమున్నవాణ్ణి. అలాంటిది—నేను సూర్యనారాయణ కొడుకు ఉద్యోగానికి లంచమడగుతానా? ఎంతమాటన్నావ్.... ధర తగ్గించాలా?"

ఆయన ఓ క్షణం ఆగాడు. ప్రతాప్ ఓపికగా ఆయన్ను గమనిస్తూ ఆయన నటనకు తగ్గ అనుభూతుల్ని తన ముఖంలో ప్రదర్శించడానికి అష్టకష్టాలు పడుతున్నాడు. అతన్ని చాలా సేపు యిబ్బంది పెట్టి—ఆ లంచం తను నిర్ణయించలేదనీ—ఆఫీసులో యెవరికో యివ్వాలనీ—ఆ విష

యంలో తను అసహాయుణ్ణనీ చెప్పాడాయన.

ప్రతాప్‌కి సంబంధించినంతవరకూ ఒకే ఒక్క విషయం స్పష్టమైంది. ఇంతకాలంగా తన దరిదాపులకు రాని ఉద్యోగం ప్రప్రథమంగా అయిదువేల రూపాయల దూరంలోకి వచ్చింది.

2

ప్రతాప్ ఇంటికి వెళ్ళి జరిగింది చెప్పాడు. సూర్యనారాయణగారు ఆశ్చర్యంగా "ఆ చెయిర్మన్ గారెవర్రా-ఆయన వివరాలు తెలుసుకోవాలి?" అన్నాడు.

ప్రతాప్ ఆయన చిరునామా చెప్పాడు. సూర్యనారాయణ గారికాయనెవరో అంతుబట్టలేదు.

"అదంతా తర్వాత ఆలోచిద్దాం నాన్నా! ముందు మనం అయిదువేల రూపాయలు సంపాదించాలి___" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అయిదు వేలిప్పుడెక్కణ్ణించి వస్తాయిరా?" అన్నాడు సూర్యనారాయణ.

ఈ సంభాషణ వింటున్న ప్రతాప్ తల్లి "అయితే మీరు సుబ్రహ్మణ్యంగారి సంబంధం సంగతి మర్చిపోయారేమిటీ?" అంది.

ప్రతాప్ ముఖం ఎర్రగా అయింది "అమ్మా నాకు కట్నం ఇష్టంలేదని చెప్పానుగా. నాలాంటి కుర్రాళ్ళైనా ముందు కొచ్చి వరకట్న పిశాచిని నిర్మూలించకపోతే యెలా?" అన్నాడు.

ప్రతాప్ ఆదర్శవాది అని ఎవ్వరూ పొరబడనవసరం లేదు. కానీ అతను మంచి ప్రేమికుడని మాత్రం నమ్మవచ్చు. అతడు శ్యామలను ప్రేమించాడు. శ్యామల ఎర్రగా,

బుర్రగా సినిమాస్టార్లా వుంటుంది. కాని ఆమె ఓ గుమస్తా కూతురు. ఏ కుర్రాడైనా దయతలచి పిల్లను కన్నెచెర విడిపిస్తానంటే గుళ్ళో పెళ్ళిచేసి పంపించడానికి సిద్ధంగా వున్నాడాయన. అంతకుమించి శక్తి లేదాయనకు.

సుబ్రహ్మణ్యంగారి పిల్ల కాస్త నల్లగా వున్నా ముఖం కళగానే వుంటుంది. మెడ, చెవులు, చేతుల, ముక్కులకు లక్ష్మీకళ కాస్త భారీగానే వుంటుంది. ప్రతాప్‌కు పదిహేను వేల రూపాయల కట్నం ఇస్తానంటూ ముందుకు వచ్చాడాయన. ఇది ప్రతాప్ ఇంట్లో సంచలనాన్నే కలిగించింది. ఆ సంబంధాన్ని తప్పించుకునేందుకు వేరే దారిలేక-ప్రతాప్ ఆదర్శాలను వల్లెవేయ నారంభించాడు.

అటు సుబ్రహ్మణ్యంగారూ, ఇటు శ్యామల తండ్రీ కూడా ప్రతాప్ పైన ఆశపెట్టుకుని పెంచుకుంటున్నారు. సుబ్రహ్మణ్యంగారితో కాదనకుండా, శ్యామల తండ్రితో ఔననకుండా రోజులు నెట్టుకువస్తున్నారు ప్రతాప్ తలిదండ్రులు. ఔనంటే బాగుండునని శ్యామలతండ్రి ఎదురు చూస్తున్నాడు. ఔననిపించాలని సుబ్రహ్మణ్యంగారు పట్టుగా వున్నాడు.

“సరే దొరక్క- దొరక్క నీకో అవకాశం దొరికింది. వరకట్న పిశాచిని నిర్మూలించడంకోసం ఆ అవకాశం వదులుకో” అన్నాడు ప్రతాప్ తండ్రి సూర్యనారాయణగారు.

ఆ అవకాశం వదులుకోవాలని లేదు ప్రతాప్‌కి. అతడు కాసేపు ఆలోచించి తల్లి దగ్గరకు వెళ్ళి “అమ్మా రేపు పెళ్ళిచూపులు ఏర్పాటు చేయించండి. రెండింట్లో ఏదో ఒకటి తేల్చేద్దాం” అన్నాడు.

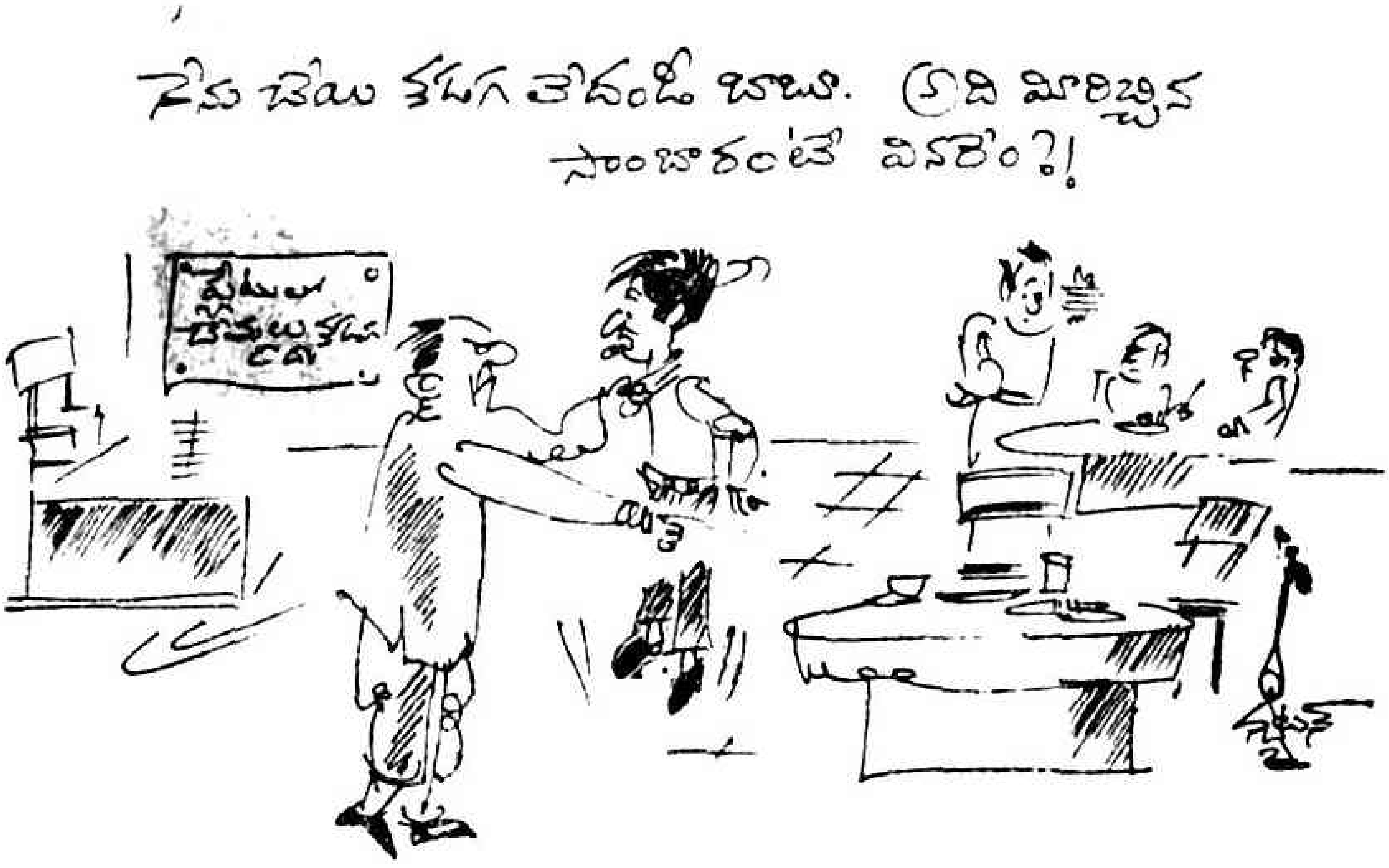

3

"నీ పేరు?...."

"శ్యామల!"

"ఏం చదువుకున్నావ్?"

"ఇంటర్మీడియేట్...."

"వంటొచ్చా?"

"వచ్చునండి...." అని పెళ్ళికూతురు తల్లి జవాబిచ్చి- అప్పుడక్కడ పెళ్ళివారు సేవిస్తున్న పదార్థాలన్నీ— శ్యామలే తయారుచేసిందని చెప్పింది.

సూర్యనారాయణ శ్యామల తండ్రిని ప్రక్కకు పిలిచాడు. ఆయన చాలా ఆత్రుతగా వచ్చాడు....

"చూడండి బావగారూ! పెళ్ళిచూపులకేముంది? అంతా ఓ ఫార్మాలిటీ? మీ పిల్ల వాడికెప్పుడో నచ్చింది. మావాడికి వరకట్నమంటే ఇష్టంలేదు. నిన్ననే వాణ్ణి వెతుక్కుంటూ ఉద్యోగం వచ్చింది. ఉన్నపళంగా ఆరువేలు లంచం కావాలన్నారు. మరోచోట్నుంచి ఆ డబ్బు తెచ్చే త్రోవ

మాకులేదు. ఎంత చచ్చు సంబంధమైనా అయిదువేలకు తక్కువ లేదు కట్నం. దానికి ఈ ఆరువేలూ జతచేసి__ మొత్తంమీద పదివేలు కట్నం వెయ్యిన్నూట పదహార్లు లాంఛనాలూ ఇచ్చేశారంటే-వెంటనే మనం తాంబూలాలు చ్చేసుకుందాం. లేదంటారూ-ఈ విషయం ఇంతటితో మర్చిపోదాం! అవతల సుబ్రహ్మణ్యంగారు బేరం మొదలెట్టడమే పదిహేనువేలంటున్నాడు...." అన్నాడు సూర్యనారాయణ.

శ్యామల తండ్రి హతాశుడయ్యాడు కానీ ఏ జవాబూ చెప్పలేదు.

ఈలోగా ప్రతాప్‌కూడా శ్యామలతో ఏకాంతంగా మాట్లాడతానని ఇంచుమించు ఇవే విశేషాలు ఆమెకు చెప్పాడు. శ్యామల తండ్రి డబ్బివ్వలేని పక్షంలో తను శ్యామలను వదులుకోక తప్పదని స్పష్టం చేశాడు. ప్రేమను త్యాగంచేసి బ్రతకడంలో నరకమున్నదట. కానీ డబ్బును త్యాగంచేసి బ్రతకు చూపే నరకంకన్నా అది భయంకరమైనది కాదట.

పెళ్ళివారు వెళ్ళిపోయాక తలపట్టుకుని కూర్చున్నాడు శ్యామల తండ్రి.

"ఈ ప్రేమ అన్నది అంతా మిథ్య. డబ్బు ఒక్కటే నిజం. సూర్యనారాయణగారింత దుర్మార్గంగా ప్రవర్తిస్తాడనీ - దాన్ని ప్రతాప్ సమర్థిస్తాడనీ నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు__" అన్నాడు శ్యామల తండ్రి సుందర్రామయ్య.

శ్యామల తండ్రివంక అదోలా చూసి__"దుర్మార్గం మనదో, వాళ్ళదో తెలియడంలేదు__" అంది.

"ఏమిటి__నువ్వనేది?" అన్నాడు సుందర్రామయ్య చిరాగ్గా.

"ఎవరో అతనికి పదిహేనువేలు కట్నం యిస్తామంటు న్నారు. అది వదులుకని ఉత్తినే అతను నన్ను పెళ్ళి చేసు కుంటే బాగుండునని మీరు చూస్తున్నారు. వాళ్ళు మన కోసం త్యాగం చేయాలనుకోవడం దుర్మార్గం కాదా?" అంది శ్యామల.

"అయితే ఏం చేయాలంటావ్?"

"లంచమిస్తేగాని ప్రతాప్ కుద్యోగం దొరకడంలేదు. ఈ ప్రపంచంలో ధర్మం, న్యాయం—అన్నీ మీ ఒక్కరి లోనే మూర్తీభవించి ఉన్నాయి. ఏ నేరమూ చేయకూడ దనుకునేవాడివి ఆడపిల్లను కనడం కూడా ఓ పెద్ద నేరమని మీకు తెలియదా నాన్నా!" అంది శ్యామల రుద్ధకంఠంతో.

సుందర్రామయ్య కూతురివంక ఆశ్చర్యంగా చూసి— "ఏంటమ్మా—యీ రోజు కొత్తగా మాట్లాడుతున్నావ్" అన్నాడు.

శ్యామల నెమ్మదిగా తల్లికి చెప్పింది. ఆమె ప్రతాప్‌ని ప్రేమించింది. కట్నం అడిగినా ఆమెకు అతడిపై కోపం లేదు సరిగదా....కట్న మివ్వనందుకు తండ్రిపైనే కోపం. ఆతడి సమయస్యల నామె సహృదయంతో అర్థం చేసు కుంది. ఈ వివాహం జరక్కపోతే ఆత్మహత్య చేసు కున్నా చేసుకోవచ్చు.

భార్య చెప్పిన మాటలు విని—"నన్నేం చేయమం టావో చెప్పవే!" అన్నాడు సుందర్రామయ్య.

"జగన్నాధంగారి సంగతి మీకు గుర్తులేదా? లేక నా చేత చెప్పించాలనా?" అందావిడ విష్ఠూరంగా.

ఇది వినగానే సుందర్రామయ్యకు నోట మాట రాలేదు. కూతురు యిందాకట్నించీ ఏం సూచిస్తోందో ఆయనకు ఇప్పటికి అర్థమయింది.

4

వీరభద్రం చాలా కష్టపడి పైకి వచ్చాడు. వేరుశనక్కాయ అమ్ముకుంటూ బ్రతికినవాడిప్పుడు కాఫీ హోటల్‌కి స్వంతదారు డయ్యాడు. వీలయినంతలో న్యాయంగా వ్యాపారం చేస్తాడని పేరు. అతడికి దైవభీతి ఉంది. స్వల్ప లాభాలే అతడికి తృప్తినిస్తాయి. అయినా అతడి అభివృద్ధి త్వరితగతినే కొనసాగుతోంది.

అన్నింటికీ శ్రీ వెంకటేశ్వరుణ్ని నమ్ముకున్నాడు వీరభద్రం ఆ స్వామి చలవవల్లనే తను వృద్ధిలోకి వచ్చానని నమ్ముతున్నాడతను. తన ఊళ్ళో ఆ దేవుడికో గుడి కట్టాలని అతడి ఆశయం.

ఇలా వుండగా ఆ ఊళ్ళో ఓ చోట వెంకటేశ్వరుడి విగ్రహం వెలసింది. స్వయంభువు కావడంవల్ల చాలా త్వరగా ఆ విగ్రహానికి భక్తులు పెరిగారు. ముందక్కడ ఒక పాక వెలసింది.

శ్రీవెంకటేశ్వరుడికి హుండీ ఉంటడం రివాజు. ఇక్కడా ఒక హుండీ వెలసింది. వెంకటేశ్వరుడి హుండీ నిండని దెక్కడ?—చక్కగా నిండింది. నిండుతోంది.

ఈ ఆలయం యెలాగో ప్రభుత్వం దృష్టికి వచ్చింది. దీనికి ఓ ఎగ్జిక్యూటివ్ ఆఫీసర్ నియమింపబడ్డాడు. రోజు రోజుకీ ఆలయం ఆదాయం పెరిగిపోతూంటే అక్కడ ఓ గుడి కట్టించాలని నిర్ణయం తీసుకోబడింది. ఆ గుడి కట్టించే అవకాశం తనకు ఇప్పించవలసిందిగా వీరభద్రం అర్జీ పెట్టుకున్నాడు. లాభాల జోలికి పోకుండా పటిష్టమైన గుడి—తను నమ్మిన దేవుడికి కట్టించాలన్నది అతడి తాపత్రయం. అతడికి పోటీగా జగన్నాథం వచ్చాడు.

జగన్నాథం పెద్ద కంట్రాక్టరు. కంట్రాక్టులే అతడి

జీవనోపాధి. యీ దేవాలయం కంట్రాక్టుపై అతడు చాలా ఆశలు పెట్టుకున్నాడు.

ఈ ఫైలు ఆఫీసులో సుందర్రామయ్యదగ్గర ఉంది.

కంట్రాక్టు తనకు లభిస్తే ఇచ్చే లంచం గురించి—పది వేలతో ఆరంభించాడు జగన్నాధం.

ఆందుక్కారణం వుంది. గుడి నిర్మాణానికి కనీసం మూడు లక్షలైనా ఖర్చు చేయాలని ప్రభుత్వం అంచనా. మూడులక్షల కంట్రాక్టు అయితే అందులో తన వాటాకే లక్షదాకా మిగుల్చుకోగల శక్తిమంతుడు జగన్నాధం. ఒక సారి కంట్రాక్టు ప్రారంభించాక—నిర్మాణజాప్యం చేసి—ధరలు పెరిగిపోయాయని వంకలుపెట్టి—మూడును నాలుగు చేయగల శక్తిమంతుడు జగన్నాధం.

సుందర్రామయ్యకు జగన్నాధమూ తెలుసు—వీర భద్రమూ తెలుసు. వీరభద్రం దైవభక్తి గురించీ అతడి సదాశయం గురించీ తెలుసు. జగన్నాధం కంట్రాక్టుల గురించీ తెలుసును.

సుందర్రామయ్యకు చాలామంది కంట్రాక్టర్ల గురించి క్షుణ్ణంగా తెలుసును. కావాలనుకుంటే ఏ క్షణంలోనైనా అతడిపై కనక వర్షం కురుస్తుంది....అతడి సీటు అలాంటిది.

ఇంతవరకూ సుందర్రామయ్య తన సీటు ప్రతిభ నుప యోగించుకోలేదు! అందుకే అంతా అతణ్ని ప్రతిభలేనివా డని అంటారు.

సుందర్రామయ్య కంట్రాక్టును వీరభద్రాని కివ్వాలను కుంటున్నాడు. జగన్నాధం అన్నివైపులనుంచీ ఒత్తిడి తీసు కొస్తున్నాడు. ఎన్ని ఒత్తిడులు తీసుకువచ్చినా సుందర్రా మయ్య చలించడంలేదు. ఫైలు పుటప్ చేయవలసిన వ్యక్తి

అతడు. అతడు పై లు ముందుకు పంపినపుడల్లా పై అధి కారి లేనిపోని అనుమానాలను వెలిబుచ్చుతూ వెనక్కు పంపేవాడు. ఆ అనుమానాలకు సుందర్రామయ్య తక్కున జవాబులిచ్చేవాడు.

సుందర్రామయ్య నిక్కచ్చి మనిషి. నిప్పు. అతణ్ని ఏమీ చేయలేకపోతున్నారు.

ఇప్పుడు సుందర్రామయ్యకు పదివేలు కావాలి.

దేవుడి గుడి కట్టడానికి మూడులక్షలు తగలేస్తున్నారు. అందువల్ల ప్రయోజనమేమిటి? ఓ రాతిబొమ్మను మ్రొక్కడానికి అంత ఖరీదయిన ఆలయం అవసరమా? సోదరులంతా అన్నమో రామచంద్రా అని అలమటిస్తున్నారు. వాళ్ళ నలాగే వదిలి—కనిపించని దేవుడికి మూడు లక్షల వ్యయంతో ఆలయ నిర్మాణం జరుగుతోంది. అదే పెద్ద అన్యాయం. ఆ మూడులక్షలూ సక్రమంగా ఉపయోగించబడితేనేం—పడకపోతేనేం?

ఇప్పటికి సుందర్రామయ్య మెదడు వికసించింది. రాత్రికి రాత్రి ఆయన వీరభద్రం యింటికి కబురంపించాడు. రెక్కలు కట్టుకుని వాలాడు వీరభద్రం.

"నీవు నన్ను న్యాయాన్యాయాలను గురించి అడగొద్దు. ఆలయం కట్టాలన్న కోరిక దృఢంగా నీకుంటే పదిహేనువేలు మీవి కావనుకోండి. అందులో పది నాకు. అయిదు నా పై అధికారికి. అన్నీ రేపే అయిపోతాయి-" అన్నాడు.

వీరభద్రం తన ఆశయం గురించి చెప్పి యెవరికన్యాయం జరిగినా దేవుడి కన్యాయం జరక్కూడదన్నాడు.

"ఎక్కడున్నాడండీ ఆ దేవుడు? వాడంటూ వుంటే అడుక్కునేవాళ్ళను తనముందే కూర్చోపెట్టుకుని—తను

మూడు లక్షలు ఖరీదుచేసే భవంతిలో కులకాలనుకుం టాడా-? అలాంటి వాడికి న్యాయం జరిపించాలనుకోవడం మన బుద్ధి తక్కువ—" అన్నాడు సుందర్రామయ్య.

వీరభద్రం ఏదో చెప్పబోయి సుందర్రామయ్య కళ్ళ లోకి చూసి ఆగిపోయాడు. ఆయన కళ్ళలో దృఢనిశ్చయం స్పష్టంగా కనబడుతోంది.

5

"బావా! ఇప్పటికి బుద్ధొచ్చింది నాకు. ఎంత ఖర్చయినా సరే యీ కంట్రాక్టు చేతబట్టి—డబ్బు చేసుకుంటాను. నీతో చేతులు కలుపుతాను. కంట్రాక్టులో నీకూ వాటా యిస్తాను. ఎటొచ్చీ అర్జంటుగా నాకు పదివేల రూపాయలు కావాలి...." అంటూ వీరభద్రం తన కథ పూర్తిగా చెప్పు కున్నాడు సర్వేశ్వరరావుకి.

సర్వేశ్వరరావుకి ఆ ఊళ్ళో చాలా పలుకుబడి ఉన్నదని అందరికీ తెలుసు. ఆయన కూడా కష్టపడి పైకి వచ్చాడు. అయితే మడికట్టుకుని కూర్చునే మనిషి కాదు. అందువల్ల చాలా త్వరగా మెట్లెక్కాడు. వీరభద్రం ఆయనకు స్వయాన బావమరిది. మోసం చేసి బ్రతకాలనికాక-స్వయం కృషితో బ్రతకాలని నమ్మే అతడు ఏ ప్రలోభాలకూ లొంగకుండా యిప్పటికి ఆర్థికంగా ఓ స్థాయికి వచ్చాడు. తననూ కంట్రా క్టుల్లో చేర్చుకోమనీ—తన పలుకుబడి ఉపయోగించుకో మనీ—ఎన్నాళ్ళుగానో ఆయన తన బావమరిదికి చెబుతూ వచ్చాడు. కానీ వీరభద్రం చెవిని పెట్టలేదు.

ఉద్యోగంలో వుండేవాడు యెన్ని లంచాలు తీసుకున్నా లక్షాధికారి కాలేడు. సర్వేశ్వర్రావుకి లక్షాధికారి కావాలని వుంది. అలా కావాలంటే భార్య పేరునో, మరో విధం గానో కంట్రాక్టులో, వ్యాపారమో చేయాలి. అందుకు

అయినవాళ్ళుండాలి. వీరభద్రం అయినవాడే కానీ ఇంత వరకూ కానివాడుగా వుంటూ వచ్చాడు.

సర్వేశ్వర్రావు ఉత్సాహంగా—"ఇన్నాళ్ళకు బుద్ధొచ్చింది నీకు. చాలా సంతోషం. కానీ రేపు ఆదివారం బ్యాంకులు సెలవు. అందువల్ల పదివేలూ ఎల్లుండిస్తాను-" అన్నాడు.

"కానీ నేను రేపటిదాకా ఆగలేనే!" అన్నాడు వీరభద్రం.

"నేనేం చేయగలను! కావాలంటే చెక్కు రాపిస్తాను. ఎల్లుండికి మార్చుకో—" అన్నాడు సర్వేశ్వర్రావు.

"ఇదంతా అండర్‌గ్రౌండ్ వ్యవహారం. చెక్కులు ప్రమాదం తెచ్చిపెడతాయి. డబ్బు మాత్రం వేసి పేరు మాత్రం రాయకుండా చెక్కియ్యి—" అన్నాడు వీరభద్రం.

సర్వేశ్వరరావు అలాగే చేసి—"పెద్ద మొత్తం—చెక్కు జాగ్రత్త!" అన్నాడు.

వీరభద్రం చెక్కు తీసుకుని యింటికి వెళ్ళాడు. ఇంట్లో క్యాషు అయిదువేల రూపాయలుంది. చెక్కు, ఆ డబుు తీసుకుని తిన్నగా సుందర్రామయ్య ఇంటికెళ్ళి—"అయ్యా! రేపు ఆదివారం. నా దగ్గర క్యాషు అయిదువేలు మాత్రమే ఉంది. మిగతా మొత్తానికి చెక్కు యిస్తున్నాను. మీకు యెవరి పేరు వీలుగా వుంటే వారి పేరు వ్రాసుకుని యీ చెక్కు మార్చుకోండి. చెక్కు మారుతుందని నేను హామీ యిస్తున్నాను. లేని పక్షంలో యెలాగూ నా పని మీరు చేసేది సోమవారంనాడే కదా!" అన్నాడు.

సుందర్రామయ్య చెక్కు, ఆ డబ్బూ తీసుకుని వీరభద్రాన్ని పంపించేశాక భార్యతో తర్జనభర్జన చేశాడు.

సూర్యనారాయణగారికి డబ్బివ్వాలా, చెక్కివ్వాలా అన్నది వారి సమస్య.

తనబోటివాడు అంత చెక్కు మార్చడం యెన్నో అప ర్థాలకు దారితీస్తుంది. అసలే తనసీటు కల్పవృక్షంలాంటిది. తను నిప్పులా వుంటున్నా యెందరో తన్ననుమానిస్తున్నారు. ఇలాంటి క్లూ ఒకటున్నదంటే తన ఉద్యోగం ఊడినా ఊడవచ్చు.

అదీకాక తనెలాగూ కట్నంగా పదివేల రూపాయలివ్వాలి. చెక్కు కూడా పదివేలకుంది. దానిమీద వాళ్ళ పేరు రాసుకుంటే సరిపోతుంది. అర్జంటుగా సూర్యనారాయణగారికివ్వవలసిన ఆరువేలకూ తన దగ్గర ఓ వేయి తక్కువే ఉంది.

అప్పటికి రాత్రి పదిన్నరయింది.

ఎందుకయినా మంచిదని సుందర్రామయ్య అప్పటి కప్పుడు సూర్యనారాయణ యింటికి వెళ్ళి పరిస్థితి వివరించి చెక్కు ఇచ్చి—"మనం రేపే తాంబూలా లిచ్చుకుందాం బావగారూ!" అన్నాడు.

"మా పని చెక్కుతో అవుతుందో అవదో తెలియదు. పనయ్యాకనే తాంబూలాల విషయం చూద్దాం—" అన్నాడు సూర్యనారాయణ.

సుందర్రామయ్య వెళ్ళిపోయాక తండ్రీ కొడుకులు ఆ చెక్కు గురించి చర్చించారు.

"ఆ బోర్డు చెయిర్మన్ యీ చెక్కు పుచ్చుకుంటాడో పుచ్చుకోడో—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఈ చెక్కు రాసిచ్చింది మగాడు కాదు. ఎవరో లక్ష్మి కాంతమ్మట—" అన్నాడు సూర్యనారాయణ.

ఆ రాత్రి తెల్లవార్లూ ప్రతాప్‌కి నిద్రపట్టలేదు. మర్నాడు నిద్ర లేస్తూనే అతడు చెక్కు తీసుకుని హడావుడిగా బోర్డు చెయిర్మన్ ఇంటికి వెళ్ళాడు.

అతను వెళ్ళేసరికి చెయిర్మన్‌గారు అప్పుడే కాఫీ తాగు తున్నారు. "రావోయ్ —రా!" అన్నాడత న్నాహ్వానిస్తూ.

"చిన్న యిబ్బంది వచ్చిందండి. డబ్బు మీకు రేపు ఇస్తానండి—" అన్నాడు.

చెయిర్మన్‌గారు నిరుత్సాహంగా—"నన్ను చాలా యిబ్బందిలో పెట్టేశావ్—" అన్నాడు.

ఆ మాట ప్రతాప్‌కి వెయ్యి ఏనుగుల బలాన్నిచ్చింది. అలా అంటే అయన తప్పక ఎదురుచూడగలడనే అనుకో వచ్చు. అత నుత్సాహంగా—"ఈ రోజు ఆదివారమై పోయిందండి నిన్నంతా ప్రయత్నించగా ఒకయన చెక్కిచ్చా డండి. ఆ చెక్కు రేపుగానీ మారదు. ఆ చెక్కు నా దగ్గరే ఉంది. కావాలంటే మీరూ చూడొచ్చు—" అన్నాడు.

"ఏదీ చూపించు—" అనడిగిన చెయిర్మన్ ఆ చెక్కు చూపి తెల్లమొగంవేశాడు. "నిజం చెప్పు. ఇది నీ కెలా వచ్చింది!" అనడిగాడు.

"నిజంగా చెబుతున్నానండి. ఇది నేను అన్యాయంగా మాత్రం సంపాదించలేదండి—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నేనడిగింది అయిదు వేలయితే—ఇది పదివేల కుందేం?" అనడిగాడు చెయిర్మన్.

"అది నా మామగారు నా కిచ్చిన కట్నం—"

"ఇంద చదువుని కట్నం తీసుకుంటున్నావా?"

"తీసుకోకూడదనే అనుకున్నానండి. కానీ అవసరం రావడంతో—...." అంటూ నీళ్ల నమిలాడు ప్రతాప్.

"మొత్తంమీద అర్జంటుగా ఓ డబ్బున్న మామని పట్టా వన్నమాట—అసాధ్యుడివే!"

"నా మామగారికి డబ్బు లేదండి. నాకు కట్నమివ్వడం తప్పనిసరై ఆయన జీవితంలో మొదటిసారిగా లంచం

పట్టాడండి—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నీ మామ పేరు సుందర్రామయ్యా?" అనడిగాడు చెయిర్మన్.

"మీకెలా తెలుసు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు ప్రతాప్.

చెయిర్మన్‌గారు సమాధానం చెప్పలేదు.

"నే నడిగిన అయిదువేలూ—ఒక్కరోజులో ఎందరో నీతిపరుల్ని అవినీతి పథం తొక్కించింది. అది నా కెంతో బాధగా ఉంది—" అంటూ ఆయన ఆ చెక్కు ప్రతాప్‌కి తిరిగిచ్చేశాడు.

ప్రతాప్ చెక్కు అందుకుని—"డబ్బు మీకు రేపిస్తాను. ఉద్యోగం వచ్చినట్లేనా సార్!" అన్నాడు.

సెలక్షన్ బోర్డు చైర్మయిన్ సర్వేశ్వర్రావు తలపంకించి "రేపొచ్చి డబ్బిచ్చి వెళ్ళు. ఆ చెక్కు మారుతుందని నాకు తెలుసు—" అన్నాడు. □

అతి తెలివి

కొడుకు : నాన్నా! కొడుకుకన్న తండ్రి తెలివైనవాడా?

తండ్రి : ఔను.

కొడుకు : స్టీమ్ ఇంజిన్ కనిపెట్టిందెవరు?

తండ్రి : జేమ్స్‌వాట్.

కొడుకు : మరి అతని తండ్రి కనిపెట్టలేదేం?

—రవి, మద్రాసు.

టెలిఫోన్ ఫ్రెండ్

కె.వి.నరసింహారావు

ప్రొద్దుటే కాఫీ సేవిస్తున్నాడు సతీష్‌చంద్ర। ఇంతలో ఫోన్ రింగ్ అయ్యింది. "హలో సతీష్‌చంద్రా స్పీకింగ్।"

".... ...."

"ఓ! మీరా? ఏమిటి ఇవాళ ప్రొద్దుటే ఫోన్ చేశారు?"

"…. …. …. …."

"అహా! అలాగా? ఓకే! నేను ఎప్పటినుంచో అనుకుంటున్న రోజు ఇప్పటి కొచ్చిందన్నమాట!"

"…. …. …."

"వెరీగుడ్! సరిగా ఫోర్ థర్టీకి అక్కడ ఉంటాను!"

"…. …. …."

"ష్యూర్!" పెట్టేశాడు.

"ఎవరండీ?" అప్పుడే హాల్లోకి అడుగెట్టిన భార్య కాత్యాయని ప్రశ్నించింది.

"చెప్పుకోవాలి కాత్యా!" నవ్వాడు.

"ఇంకెవరూ మీ ఫోన్ ఫ్రెండ్ చైతన్య అయి వుంటాడు."

"అమ్మో గట్టిదానివే! అతనే ఫోన్ చేశాడు. ఎన్నాళ్లి నుంచో అనుకుంటున్నాం కదా కలుసుకోవాలని! ఇప్పటి వరకూ ఒకరినొకరం చూసుకోలేదాయె! ఈరోజు సాయంత్రం కుదిరింది ముహూర్తం. సరిగ్గా నాలుగన్నరకి ఊరుకి దూరంగా ఏకాంతంలో కలవపోతున్నాం! అహ్హ" కనుబొమలెగరేశాడు సతీష్‌చంద్ర.

"ఏదో ప్రేయసిని కలవబోతున్నట్టు ఆ సంతోష మేమిటండీ?" నవ్వింది అందంగా కాత్యాయని.

"మరి మా ప్రియురాలు కూడా ఉంటుంది."

"అంటే?"

"అబ్బా! నీకెన్నిసార్లు చెప్పినా గుర్తుండదు! మా ప్రియురాలంటే ఇంకేమిటి! …. మందు!" నవ్వాడు.

"సర్లెండి! అదుందా? అదుంటే నేను కూడా అక్కర్లేదు" మూతివిరిచింది.

"అలా అనకు కాత్యా! నీ తర్వాతే అన్నీను!"

"సరేకానీ ఎక్కడ?"

"నీకు తెలియదు....అలా పామ్ బీచ్ అవి దాటి..అలా అలా....వెళితే....సరుగుడు తోటలూ అవీ ఉన్నాయి. అక్కడా!"

"అమ్మో! దూరమే!"

* * *

రాత్రి అయ్యింది!

అలాగే మర్నాడు ప్రొద్దుట పదీ అయ్యింది. అయితే సతీష్‌చంద్ర ఇంటికి రాలేదు. కాత్యాయని ఆఫీసుకి ఫోన్ జేసి ఆరుర్దాగా అడిగింది. రాలేదు. ఇంక లాభంలేదని పోలీసులకు ఫోన్‌జేసింది. వాళ్ళు వివరాలు కొద్దిగా ఫోన్ లోనే తీసుకుని....ఆ ప్రాంతం, ఆఫీసు చెక్‌చేసి వస్తామన్నారు!

మధ్యాహ్నం రెండు అవుతుంటే... పోలీసుజీపు ఇంటి ముందాగింది. ఇన్‌స్పెక్టర్ 'కృష్ణ' దిగి చకచకా లోపలికి నడిచాడు.

కాత్యాయని కంగారుగా అడిగింది. "ఆయన వివరం తెలిసిందా?"

"సారీ మేడమ్! ఆయన...హత్య చేయబడ్డారు!"

స్థాణువైంది మరుక్షణం గొల్లుమంది! ఎంతసేపైనా ఆగేలాలేదా ఏడుపు. చూసి. ఇక తప్పదని...."చూడండి మేడమ్! మీనుంచి కొద్ది వివరాలు కావాలి, కంట్రోల్ చేసుకోకపోతే కష్టం" అన్నాడు.

కొంతసేపటికి కంట్రోలైంది!

"ఎలా జరిగింది?" అడిగిందామె వెక్కుతూనే.

"మెడ నులిమితే ఊపిరి ఆడక చనిపోయినట్టు తెలు

స్తోంది. విషప్రయోగం ఏమీ ఉన్నట్టు లేదు. ప్రస్తుతం 'పోస్ట్‌మార్టం' జరుగుతుంది. వివరాలు కొద్దిసేపట్లో తెలుస్తాయి. అక్కడ ఆయనతో ఇంకో వ్యక్తి గడిపారు కదా? ఆయన వివరాలు మీకు తెలుసుగా?"

బుర్ర ఊపింది.

"చెప్పండి!" ఉత్సాహంగా అడిగాడు.

"చైతన్య ... అని....మావారి టెలిఫోన్ ఫ్రెండ్!"

"టెలిఫోన్ ఫ్రెండా?" ఆశ్చర్యపోయాడు కృష్ణ.

"ఒకరోజు రాంగ్ నెంబర్ కాల్ వచ్చింది... మాట్లాడుకుని ఆ రోజునుంచీ వారిద్దరూ ఫ్రెండ్స్ అయ్యారు. అయితే నిన్నటి వరకూ వాళ్ళు ఒకళ్ళనొకళ్ళు చూసుకోలేదు. ఏకాంతంలో చూసుకోవాలని, ఆ టైమ్‌లో పార్టీ తీసుకోవాలని అనుకుని నిన్న ఫోన్‌లో మాట్లాడుకుని, ఆ ప్లేసు ఎన్నుకున్నారు" మధ్యలో వెక్కుతూనే చెప్పింది.

"అలాగా? చైతన్యగారి వివరాలు చెప్పగలరా?"

"తాలూకా ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నట్టు మావారు చెప్పారు. ఇల్లు చిన వాల్తేరు. ఇంతకంటె తెలియవు!"

"పోనీ, ఫోన్నెంబరెంతో?"

"అదీ తెలియదు!"

"అదేంటండీ? ఫోన్ ఫ్రెండ్ అంటున్నారు. నెంబర్ తెలియకపోవడమేమిటీ!" ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఆయనింటికి ఫోనులేదు. ప్రతీరోజూ పబ్లిక్ టెలిఫోన్ బూత్‌నుంచి ఫోన్ చేసేవారు!"

"అయితే మీవారు చేసేవారు కాదన్నమాట!"

"ఉహూ!"

"పోనీ తాలూకా ఆఫీసుకి చెయ్యొచ్చుగా?"

"ఆపిల్లాడు చండశాసనుడని... ఇలాంటి వాటికి తిట్టి

పోస్తాడని వద్దన్నాడుట!"

"అలాగా? వస్తానండీ!" బయట కొచ్చేశాడు.

3

తాలూకా ఆఫీసులో ఎంక్వైరీ చేసినా చైతన్య పేరుగల వ్యక్తి ఎవరూలేరు. ఈ విషయం ముందుగానే ఊహించిన కృష్ణ ఆశ్చర్యపోలేదు. స్టేషన్‌కి వచ్చేసరికి పోస్ట్‌మార్టం రిపోర్ట్సు, ఫింగర్ ప్రింట్సు రెడీ!

ఆ రిపోర్ట్ ప్రకారం-హత్య క్రితం రోజు ఆరుకి ఏడుకి మధ్య జరిగింది. విషప్రయోగం ఏమీలేదు. బాగా తాగాడు. గొంతు బిగించడంవలన ఊపిరాడక చచ్చిపోయాడు.

దేనిమీదా ఫింగర్‌ప్రింట్స్ లేవు. ఒక్క కార్క్-షోడా బాటిల్‌మీద తప్పిస్తే. అది శవానికి కొద్ది దూరంలో వుంది. అయితే దానిద్వారా మాత్రం ఆ వ్యక్తి ఎవరో ఎలా తెలుస్తుంది! అయితే దేనిమీదా సతీష్‌చంద్ర ఫింగర్ ప్రింట్స్‌కూడా లేవు. ఎలా వుంటాయి? హత్య జరిగిన వెంటనే చైతన్య తుడిచేస్తే!

అనవసరం అని తెలిసినా పాతకేడీల ఫింగర్ ప్రింట్స్‌తో పోల్చి చూశాడు. లాభంలేదు! మర్నాడు వెళ్ళి ఈ వివరాలు కాత్యాయనికి చెప్పి వచ్చాడు.

"ఇడియట్! హత్య ఆ చైతన్య చేశాడు. అందుకే వివరాలు అపసవ్యంగా ఇచ్చాడు. మహా తెలివైన వెధవ" తిట్టుకున్నాడు కృష్ణ.

ఆరునెలల కాలంలో కేసు అరంగుళం కూడా కదల్లేదు. పెండింగిలో పడింది. ఈ మధ్యకాలంలో మహా బిజీగా ఉంటున్నాడు కృష్ణ. ఏ మినిస్టర్ విజిటింగో, సైక్లోనో ఏదో ఒకటి.. తీరికలేకుండా!

ఆ రోజు ....చాలారోజుల తర్వాత గమ్మున ఇంటి

కెళ్ళాడు. ఆశ్చర్యపోయింది భార్య మంగ!

భర్త ఆరోజు హుషారుగా ఉండటం చూసి "ఏమండీ! సినిమాకెళదాం?" అంది.

"సినిమా ఎందుకులెద్దూ! దొరక్క దొరక్క దొరికిన ఈ సాయంత్రం హాయిగా కులాసాగా గడిపేద్దాం."

"ఆ! ఎప్పుడూ ఇంతే! సినిమా చూసి ఎన్నిరోజులైందో తెల్సా? మూ... డు నెలలు దాటింది!" బుంగ మూతి పెట్టింది ఆమె.

"అయితే తప్పదంటావా?" ముఖం చిట్లించి అడిగాడు. అలా అని కోపం కాదు! చిలిపిగా!

"మీ ఇష్టం" కోపంగా ఉంది మంగకు.

"సరే దేవిగారి ఆజ్ఞ... తయారవ్వండి!"

"ఐదు నిముషాలు" భార్య ఆనందం చూసి తృప్తిగా నవ్వాడు కృష్ణ.

4

ఏ సబ్బు-ఏ పేస్టు వాడాలో కన్‌ఫ్యూజ్ జేసేలా ఇవో అరడజను, అవో అరడజను ఎడ్వర్ టైజ్‌మెంట్లు తలనెప్పి తెప్పించాక ... తలనెప్పిమాత్రలవి ఇంకో మూడు చూపిన తర్వాత, ఫిలిమ్స్‌డివిజన్ వాళ్ళ 'ఆకృతి అందాలు' అనే రీలు చూపిస్తూన్నారు.

"ఇవాక తే! బోరు" అసహనంగా అంది మంగ.

"యూ ఆర్ క్వైట్ రాంగ్ మంగీ! ఇవి మన సినిమాల కంటె కూడా ముఖ్యం. వీటిద్వారా ఎన్నో తెలియని విషయాలు తెలుసుకోవచ్చు. నువ్వలా అనకూడదు!" చూస్తూనే అన్నాడు కృష్ణ. ఇంకో నిముషానికి....

"ఏయ్! అది ఏ ఊరు బీచో తెలుసా?" అడిగాడు.

"ఈఊరే అయ్యుంటుంది!"

"ఎలా చెప్పగలిగావ్!" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"మీరు అడిగిన ప్రశ్నలోనే ధ్వనించింది జవాబు!" అన్నది.

"మహా తెలివైనదానివి! ఇది తీసిన అతనూ మన ఊరే!" పేర్లు చూస్తూ చెప్పాడు.

ఫిల్మ్ వెనకాల కామెంటరీ వస్తోంది. ప్రకృతి అందాలలో ముఖ్యమైనది సముద్రమని ముందుగా చూపుతున్నారు. 'బీచ్'లు మనసుకి ఏ విధంగా ఆహ్లాదం కలిగిస్తాయో చెబుతూ బీచ్‌లో స్నానం చేసే వాళ్ళని, కూర్చున్న వాళ్ళనీ చూపిస్తున్నారు.

"మంగా! అదిగో అప్పుడా హత్య జరగలే ఆ ప్రాంతమే!" అన్నాడు కృష్ణ.

'ప్రకృతి అందాల మధ్య మత్తుపానీయాలు సేవించడం

కొందరికిష్టం' అని కామెంట్ చేస్తూ సైడ్‌పోజ్‌నుంచి చూపిన జంటని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు.

ఇద్దరూ మొగవారే! తాగుతున్నారు.

ఒకరు....సతీష్‌చంద్ర.

ఇంకొకరు....ఇంకెవరు? చైతన్య అవ్వాలి. సీన్ మారిపోయింది అర నిముషం కూడా కాకుండా!

గబుక్కున లేచి "ఇప్పుడే వస్తా" పరిగెత్తినట్టు నడిచి ధియేటర్ యాజమాన్యానికి పరిచయం చేసుకుని స్టేషన్‌కి ఫోన్ చేశాడు. పావుగంటలో వేన్, సార్జెంట్లు రెడీ! ఫోన్ ద్వారానే డి.ఎస్.పి. ఆర్డర్ తీసుకుని అధికారపూర్వకంగా ఆ 'ప్రకృతి అందాలు' ప్రింటు స్వాధీనం చేసుకున్నాడు. ఇంకో గంటలో....వారిద్దరూ సీ షోర్‌లో కూర్చున్న ఫోటో ప్రింటు అయింది.

పరీక్షగా చూశాడు. ఎక్కడా చూపినట్టులేదు. "దొరికాడు దొరగారు!" ఆర్నెల్ల కసితో అనుకున్నాడు.

సడన్‌గా ఏదో గుర్తొచ్చి....టైమ్ చూసుకున్నాడు. ఎనిమిది దాటుతుంది. మంగ గుర్తొచ్చి...నొచ్చుకున్నాడు. ఒక సార్జెంటుని కేకేసి, మంగని ఇంటిదగ్గిర దింపమని ధియేటర్‌కు పంపాడు.

వేనెక్కి పదినిముషాల్లో........'శ్రీ నాటక సమాజము' ముందాపమన్నాడు. అది మూసే ప్రయత్నంలో ఉన్నారు.

"డైరెక్టర్ సుధాకర్‌గారున్నారా?" అడిగాడు.

"ఎవరు మీరు?" విసుగ్గా ఉంది అతని గొంతు.

అప్పుడు గుర్తొచ్చింది కృష్ణకి తను సివిల్‌డ్రస్‌లో ఉన్నట్టు. వివరంచెబితే....జాగ్రత్తగా అతనూ వివరం

చెప్పాడు. పదినిముషాల్లో ఇంకో ఇంటిముందాగింది జీపు.

"నమస్కారం సుధాకరంగారు!" రెండుమూడు నాట కాల్లో చూసి ఉండటంవలన వెంటనే గుర్తు పట్టేశాడు.

"మీరెవరు?"

చెప్పాడు కృష్ణ.

"పనేమన్నా ఉందా?" ఇనస్పెక్టర్ అని తెలియగానే కంగారు కనబడింది అతని ముఖంలో.

"ఆఁ చిన్న పని! ఆ ప్రకృతి అందాలు డైరెక్టు చేసింది మీరేగా?"

"అవును!"

"ఈ ఊరి బీచ్ తీశారు. ఆ షూటింగ్ జరిగిన రోజు టైమ్ చెప్పగలరా?"

"తప్పకుండా?...." అని చెప్పాడు.

అదీ....హత్య జరిగిన రోజే! సమయం మాత్రం సాయంత్రమే, కానీ నాలుగున్నరకి.

"మీరు తీస్తోన్నట్టు వాళ్ళకి తెలియదా?"

"లేదు. నేచురాలిటీ కోసం....దూరంనుంచి అంటే, చిన్న గుట్టమీంచి తీసాం!"

"అలాగా! థేంక్యూ! వస్తా!"

"దేనిగురించి ఇవన్నీ " అర్థంకాలేదు సుధాకరంకి.

"ఒక హత్య విషయమై...." అంటూ వివరించాడు.

"అలాగా?" ఆశ్చర్యపోయాడు.

ఇంకో పావుగంటకి...సతీష్‌చంద్ర ఇంటిముందాగింది జీప్. బజర్ నొక్కాడు.

ఐదు నిముషాలదాకా తెరుచుకోలేదు.

కాత్యాయనిని చూపి ఆశ్చర్యపోయాడు కృష్ణ. కారణం ఆమె నుదుట బొట్టు.

కృష్ణనిచూపి ఆమె ఆశ్చర్యపోయింది. ఈ సమయంలో ఎందుకొచ్చినట్టు!

"రండి!" అతని ఆశ్చర్యాన్ని కొద్ది లేపైనా గుర్తించింది.

"నేనే మీ వద్దకు వద్దామనుకుంటున్నాను."

"ఎందుకు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"ఏంలేదు! చిన్నతనంలోనే ఇలా అయిపోయింది. మా వాళ్ళెవరూ ఇలా వుండటానికి ఒప్పుకోవట్లేదు. అందుకే" అంటూ సింపుల్‌గా వున్న కార్డు అందించింది.

వెడ్డింగ్ కార్డు. వరుడి పేరు మోహనరావు. ఆమె తీసుకున్న డిసిషన్‌కి మనసులోనే హర్షించాడు కృష్ణ. "మంచిది!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"ఆయన్ని పరిచయం చేస్తా" పక్క గదిలోకి వెళ్ళిందామె.

ఈ టైములో భర్తచావు మళ్ళీ గుర్తు ఎలా చెయ్యాలా అని ఆలోచిస్తున్నాడు కృష్ణ.

రెండు నిముషాల్లో ఒక వ్యక్తితో తిరిగొచ్చింది.

"గ్లాడ్ టూ మీట్ యూ!"

"సే....మ్....టూ....యూ!" అంటూ "జస్ట్ వన్ మినిట్" అని ఒక అడుగు వీధిలోకి వేసి ..."ఏయ్ టూ నాట్ త్రీ" కేకేసాడు.

"ఎస్సార్!" పరుగు పరుగున వచ్చాడు.

"వాళ్ళిద్దర్నీ కస్టడీలోకి తీసుకో!"

"వాడ్డూయూ మీన్!" కోపంగా అన్నాడు మోహన్

రావు.

"షటప్ ఐ సే మిస్టర్ చైతన్య!"

"నేను చైతన్యేమిటి?....ఐయామ్ మోహన్‌రావు."

"చూడు మిస్టర్! లోకం కళ్లు కప్పావు. ఆ దేవుడి కళ్ళు కప్పకపోయినా....ఆయన సాక్ష్యం చెప్పడని తెలుసు. అందుకే భయంలేదు. అయితే ఒక కెమేరా కన్ను మాత్రం కప్పలేకపోయావు నాయనా!" అంటూ ఒక ఫోటో తీసి చూపించాడు.

స్థాణువులయ్యారు ఇద్దరూ!

"ఇది ఇద్దరూ ఆడిన నాటకమేనని అర్థం అవుతుంది. నిజమే కదూ?"

బుర్రోంచుకుంది కాత్యాయని.

5

కృష్ణ ఇంట్లో అడుగు బెట్టేసరికి పదకొండు దాటింది. మంగ కోపం కూడా ఆమె పరిధిని దాటుతోంది.

"అలిగితివా? సతీప్రియా" రాగయుక్తంగా పాడుతూ భార్య దగ్గరకు చేరితే అటుతిరిగి కూర్చుంది.

'ఓయ్' అంటూ దగ్గరకు లాక్కుని వివరం చెప్పాడు

"ఎందుకు చేయించింది కాత్యాయని?"

"పాతప్రేమికుడే. ఇదివరకు పెళ్ళాడ్డానికి కుదరలేదు. ఇప్పుడు ఆస్తికూడా కలిసొస్తుందని!"

"అలాగా?" ఆశ్చర్యంగా వుంది మంగకి.

"ఈ విజయం మంగాదేవిగారిది కాని....కిట్టిగాడిది కాదు!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

నవ్వింది మంగ అందంగా!

హమ్మయ్య అనుకున్నాడు కృష్ణ. □

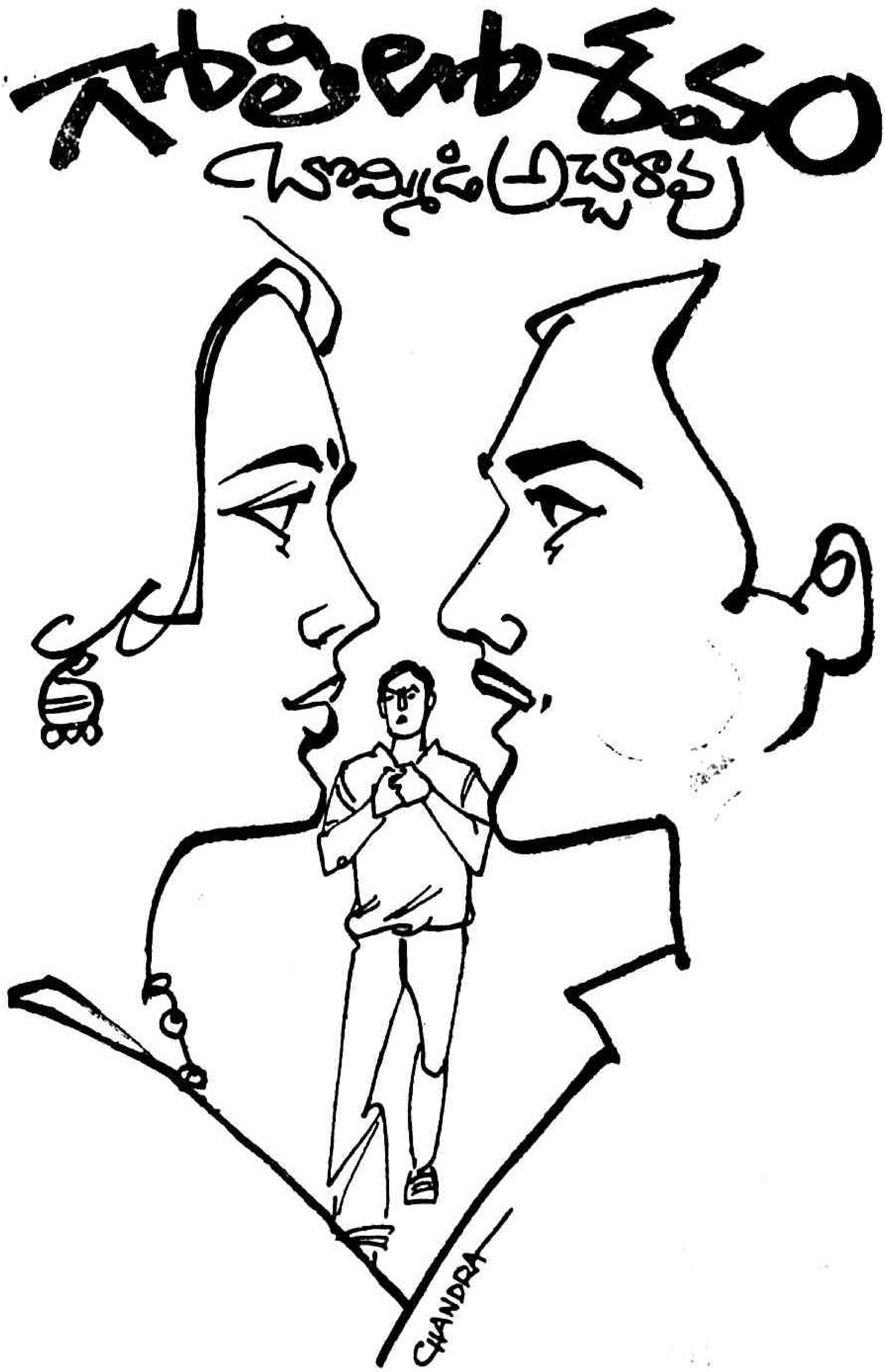

‘‘నాపేరు లలిత’’ అందామె.

“అలా కూర్చోండి...చెప్పండి మీరు వచ్చినపని” అన్నాడు డిటెక్టివ్ కిరణ్.

ఆమె వయసు పాతికేళ్ళుండవచ్చు. ఎర్రగా, సన్నగా, పొడవుగా ఉంది. తీర్చిదిద్దిన బొమ్మలా ఉంది? నీలిరంగు పాలిస్టర్ చీరమీద మేచింగ్ బ్లవుజ్ తొడిగింది. మెడలో వున్న ఒంటిపేట గొలుసు ఆమె ఒంటిఛాయ ముందు వెలవెలా బోతోంది. చెవులకి రాళ్ళదొద్దులున్నాయి. పెదాలకి లిప్‌స్టిక్ రాయకపోయినా ఎర్రగా మెరుస్తున్నాయి. కాళ్ళకి ఖరీదైన చెప్పులున్నాయి.

నిజానికి అలాంటి అందగత్తెలు చాలా అరుదుగా వుంటారు. ఒక్క చూపుతోనే కిరణ్ ఆమె సౌందర్యాన్ని అంతస్తుని అంచనా వేశాడు.

"మావారు రెండురోజులుగా యింటికి రావటంలేదు." చెప్పిందామె.

"మీవారేం చేస్తుంటారు? ఆయన పేరు?"

"రెవిన్యూ డిపార్ట్‌మెంట్‌లో అకౌంటెంట్. పేరు మోహన్రావు."

"ఇదివరకు యెప్పుడయినా యిలా రాకపోవటం జరిగిందా?"

"ఎప్పుడయినా ఓ రాత్రి వచ్చేవారుకాదు. ఇప్పుడు మూడురాత్రులయింది ఆయన యింటి మొఖం చూసి."

"ఐ సీ. మీ రిద్దరు కీచులాడుకోవటంగాని, మీ మధ్య మనస్పర్ధలుగాని ఏమైనా వున్నాయా?"

లలిత రెండు క్షణాలు మాట్లాడలేదు

"నా దగ్గిర ఏం దాచినా నేను మీకే విధంగానూ సాయ పడలేను. నాకు చెప్పిన ఏ విషయమైనా మూడోవాడికి తెలీదు. చాలా కాన్ఫిడెన్షియల్‌గా వుంచబడుతుంది" అన్నాడు కిరణ్.

"అబ్బే, అదేం కాదండి. ఆయన గురించి అన్ని విష

యాలు వివరంగా చెబుతాను. దాదాపు సంవత్సరంగా ఆయన మరో మనిషికి అలవాటుపడ్డారు. ఆమె పేరు సరోజ. ఆయన ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నదే! దాని మోజులో పడి యెక్కువ సమయం అక్కడే గడుపుతుంటారు. నేను యెన్నోసార్లు చెప్పి చూశాను. ఫలితం లేకపోయింది. పదేపదే ఆ విషయం చర్చించి, కలతలు రేపుకోవటం యిష్టంలేక నేను చెప్పటం మానేశాను.

ఒక్కోరాత్రి యింటికొచ్చేవారు కాదు. అదీ సహించాను. గొడవపడి సాధించేదేం కనపడలేదు నాకు. అదీ గాక యెదిగొస్తున్న పిల్లల మనసుల మీద మా గొడవలు దెబ్బతీసే ప్రమాదముంది. నాకు యిద్దరు పిల్లలు, పాప, బాబు!" లలిత చెప్పడం ఆపింది.

కిరణ్ శ్రద్ధగా విన్నాడు.

"ఈ రెండురోజులు ఆమె యింటివద్ద వున్నదేమో ఎంక్వయిరీ చేశారా?"

"చేయించాను. రెండు రోజులుగా ఆమె ఆఫీసుకు వెళ్ళటం లేదట. ఇల్లు తాళంపెట్టి వుందని తెలిసింది."

"అయితే యిద్దరు కలిసి ఏదైనా వూరు వెళ్ళి వుండవచ్చును."

"మా వారిలో వున్న ఓ సుగుణం ఏమిటంటే, దానితో ఎన్నడూ బయట తిరగరు. దాని యింటికిపోయి తిన్నగా మా యింటికి రావటమే! చివరికి సినిమాకి షాపింగ్‌కి కూడా దానితో బయట తిరగరు."

"ఐ.సీ. మీవారి ఫోటో వుంటే యివ్వండి. ఆమె పేరు, యింటి అడ్రసు మొదలైన వివరాలు కూడా యివ్వండి."

"అవసరముంటుందని ఫోటో తెచ్చాను. చిన్న కాగితం

యివ్వండి, అడ్రసు రాసిస్తాను" అంది లలిత.

కిరణ్ లెటర్ హెడ్ ఆమె కందించాడు.

2

తాలూకా ఆఫీసువద్ద రాజ్‌దూత్‌ని స్టాండ్ వేసి ఆఫీసు లోనికి వెళ్ళాడు. లలిత భర్త మోహన్‌రావు పనిచేస్తున్నది ఆర్డీవో ఆఫీసు. అది తాలూకాఫీసు ఆవరణలోనే వున్నది. ఆర్డీవో ఆఫీసు లోనికి ప్రవేశించి ఆర్డీవోని కలిశాడు.

ఆయన కిరణ్‌ని సాదరంగా ఆహ్వానించి, "కూచోండి, మీ గురించి వినటమేగాని యిన్నాళ్ళుగా చూడటమే పడ లేదు. ఏం తీసుకుంటారు, కాఫీయా, కూల్‌డ్రింకా" అన్నాడు.

కిరణ్ చెప్పాడు.

"నేను మోహన్‌రావు విషయం తెలుసుకోవాలని వచ్చాను. ఆయన సెలవుగాని పెట్టాడా?" అడిగాడు కిరణ్.

"మీరు వచ్చేముందే అతని ప్రసక్తి వచ్చింది. అతను సెలవు పెట్టలేదు. ఇంటివద్ద లేడు. సాధారణంగా అతను సెలవు పెట్టకుండా ఆఫీసు మానడు."

"సరోజ అనే ఆమె మీ ఆఫీసులో పని చేస్తున్నది కదూ! ఆమెగాని సెలవు పెట్టిందేమో కాస్త చూసి చెపుతారా?"

"ఆమె నాలుగు రోజులు సెలవుపెట్టి ఊరు వెళ్ళిందట. మోహన్‌రావే పెట్టకుండా పోయాడు."

"డ్యూటీ విషయంలో మోహన్‌రావు ఎలా వుంటాడు?"

"సిన్సియర్‌గా పనిచేస్తాడు. ఆ విషయంలో అతన్ని తప్పుపట్టాల్సిన పనిలేదు."

"సరోజ, అతనూ తిరగడం మీకు తెలుసా?"

"పర్సనల్ విషయాలు నేను యెక్కువగా పట్టించు

కోను. ఆఫీసులో మాత్రం డిసిప్లిన్‌కి ఏమాత్రం భంగం కలిగించినా వూరుకోను. అందుకే మోహన్‌రావు సీన్సియర్‌గా, ఒళ్ళు దగ్గరుంచుకుని పనిచేస్తాడు."

బోయ్ కూల్‌డ్రింక్సు తెచ్చాడు.

"మోహనరావుతో పర్సనల్ టచ్ వున్న ఉద్యోగులెవరైనా వున్నారేమో చెపుతారా?" అడిగాడు కిరణ్.

"ష్యూర్" అని బాయ్‌ని పిలిచి సెక్షన్ లోనికి పంపించాడు ఆర్డీవో.

బాయ్ ఓ వ్యక్తిని వెంటబెట్టుకు వచ్చాడు.

కిరణ్ ఆర్డీవో వంక కృతజ్ఞతగా చూసి, "ఇప్పటికే మీకు చాలా శ్రమ యిచ్చాను. ఐ డోంట్ లైక్ టు వేస్ట్ యువర్ వేల్యుబుల్ టైం. ఈయన్ని బయటకు తీసుకు వెళ్ళి మాట్లాడుతాను" అన్నాడు.

ఆర్డీవో ఆ వ్యక్తి వంక చూసి "ఈయన మిస్టర్ రామారావ్. మీట్ అవర్ గెస్ట్ డిటెక్టివ్ కిరణ్! వీరికి కావలసిన వివరాలు చెప్పండి మిస్టర్ రామారావ్!" అన్నారు.

రామారావు వినయంగా తలూపాడు.

కిరణ్ రామారావుతో బయటకొచ్చి మామిడిచెట్ల నీడలో నడిచాడు. ఇద్దరూ కూచున్నారు.

"రామారావు గారూ! మీకు మోహన్‌రావు బాగా తెలుసా?"

"తెలుసండి. నా పర్సనల్ ఫ్రెండు. నేనతని ఫేమిలీ ఫ్రెండ్‌ని."

"అతను రెండురోజులుగా యింటికి రావటం లేదని అతని భార్య చెప్పింది. అతని ఆచూకీ ఏమైనా తెలుసా?"

"అదే నాకూ బోధపడకుండా వుందండి. మోహన్‌రావు ఆఫీసుకి రావటం లేదని నేను నిన్న వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను.

ఈలోపల అతని భార్య లలిత మా ఇంటికి కబురు పెట్టింది కూడాను."

"సరోజతో మోహన్‌రావుకి సంబంధ ముందటకదా!"

"అవునండి. సరోజ యింటికి వెళ్ళి చూశాను. తాళం పెట్టి వుంది. ఆమె ఎల్లుండి వరకు సెలవు పెట్టింది. రెండు రోజుల క్రితం నుండి సెలవులో వుంది."

"అంటే మోహన్‌రావు కనిపించకుండా పోయినరోజు నుంచే కదూ!"

"ఎగ్జాట్లీ. ఇద్దరు ఏ వూరైనా వెళ్ళారనుకోవటానికి అవకాశం లేదు. మోహన్‌రావు సెలవు పెట్టలేదు. అయినా మోహన్ ఆమెను బయట వెంటేసుకు తిరగడు."

"అవునట. లలితగారు చెప్పారు. సరోజ గురించి మీ అభిప్రాయమేమిటి?"

"నిలకడలేని మనిషి. మోహన్‌రావు మీద ప్రేమతో కాదు ఆమె అతనితో వుంటున్నది; అతనిచ్చే కానుకల కోసం, డబ్బుకోసం అతన్ని వల్లో వేసుకుంది. నిజానికి లలిత కాలిగోటికి కూడా సరిపోదు సరోజ. మోహన్ యెందుకు దానికి వశమయ్యాడో అర్థంకాదు. నేను ఎన్నో సార్లు చెప్పిచూశాను. వినలేదు. మా స్నేహం కూడా చెడి పోయేలా కనిపించింది. అందుకే నేను యిక మా మధ్య ఆ ప్రసక్తి రానిచ్చేవాడిని కాదు."

"సరోజ నిలకడలేని దన్నారు. మోహన్‌రావు కాక యింకా యెవరితోనైనా తిరుగుతోందా?"

"ఒకడనేముంది? మా ఆఫీసులోనే మరో యిద్దరితో తిరుగుతుంది. శేఖర్ అని టైపిస్టు-సరోజకూడా టైపిస్టే-! రాజేంద్ర అనే యూడి క్లార్కు ఆమె ప్రియులే. మా

ఆఫీసులో కాక యింకా బయట యెవడో ఓ వయసుమళ్ళిన కుబేరుడితో కూడా సంబంధం వుందామెకు. అలాంటిదాన్ని పట్టుకుని ప్రాకులాడుతున్నాడు మోహన్. ఆమె చాలా కాస్ట్లీ యెఫైర్. వీడి జీతం యింటికిచ్చిన పాపాన పోలేదు—దాన్ని పట్టుకున్నాక."

కిరణ్ శ్రద్ధగా విన్నాడు.

"సరే, చివరిసారిగా మీరు మోహన్‌రావుని యెప్పుడు చూశారు?"

"అటు మొన్న సాయంత్రం! మొన్న నిన్న అతను ఆఫీసుకి రాలేదు. నిన్న వాళ్ళింటికి వెళ్తే తెలిసింది—అటు మొన్న రాత్రి మోహన్ యింటికి రాలేదని. అప్పట్నుంచీ అతని జాడ తెలియలేదనీ!"

"సాధారణంగా అతను యెక్కడికి వెళ్తుంటాడో మీకు తెలిసే వుంటుంది!?"

"ఆ తెలుసు. సరోజ యింటికి తప్పితే పార్కుకిగాని, లైబ్రరీకిగాని వెళ్తాడు. అతనికున్న మంచి లక్షణం ప్రతి రోజు లైబ్రరీకి విధిగా వెళ్ళడం. తర్వాత యిల్లు."

"మీరు చెప్పారే, శేఖర్, రాజేంద్ర అని — వాళ్ళని నేను కల్సుకోవడం వీలవుతుందా?"

"కల్సుకోవచ్చునుగాని వాళ్ళు చాలా పెడసరం! సమాధానం కూడా సరిగా చెప్పరు. పిలవమంటారా?"

కిరణ్ రెండుక్షణాలు ఆలోచించి, "వద్దులెండి. వాళ్ళని దూరంనించి నాకు చూపించండి. వాళ్ళ అడ్రసులు నాకు యివ్వండి. నేను యెంక్వయిరీ చేసుకుంటాను" అన్నాడు.

"అలాగే సార్! రండి వాళ్ళని చూపిస్తాను."

కిరణ్ లేచి రామారావుని అనుసరించాడు.

3

కిరణ్ అడ్రసు ఓసారి సరిచూసుకున్నాడు. ఎదురుగా వున్న యింటి నంబర్‌తో సరిపోయింది. సరోజ యిల్లే. తాళంపెట్టి వుంది.

ఊరికి కొంచెం దూరంగా వున్న ఎక్స్‌టెన్షన్ ఏరియాలో వుంటోంది సరోజ. పెంకుటిల్లు. విడిగా తక్కిన యిళ్ళకు దూరంగా వుంది. విశాలమైన కాంపౌండ్ వుంది. ఒక్కతే అందులో ఎలా వుంటోందా అనిపించింది కిరణ్‌కి.

అటు యిటు యిళ్ళు లేవు.

ఇంటి వెనకపక్కకు వెళ్ళాడు. పెరటివైపు చాలా ఖాళీ స్థలముంది.

కాంపౌండ్ వాల్ మీద నుంచి తొంగిచూశాడు. లోపల రెండు అరటిచెట్లు, ఓ మామిడిచెట్టు వున్నాయి.

మామిడి చెట్టు కింద మట్టి పెళ్ళగించినట్టుగా చిందర వందరగా వుంది. కిరణ్ మస్తిష్కంలో మెరుపులు మెరిశాయి. చుట్టూ చూశాడు.

మిట్ట మధ్యాహ్నం. ఎండ నిప్పులు చెరుగుతోంది. అసలే అంతంత మాత్రంగా అక్కడ తిరిగే జనం. బయట ఎవ్వరూ మసలటం లేదు.

అటు యిటు చూసి, చటుక్కున కాంపౌండ్ మీదినుంచి లోనికి గెంతాడు. పెరట్లో వెతికి గడ్డిపలుగు సంపాదించాడు. చకచక మామిడిచెట్టు కింద తవ్వాడు. అతని కళ్ళు మెరిశాయి. పక్కన పడివున్న విరిగిపోయిన పెంకులతో మట్టి తోడేశాడు.

గోతిలో శవం!

కిరణ్ జేబులోంచి మోహన్‌రావు ఫోటో బయటికి తీశాడు—అనుమానం లేదు. అతను మోహన్‌రావే!

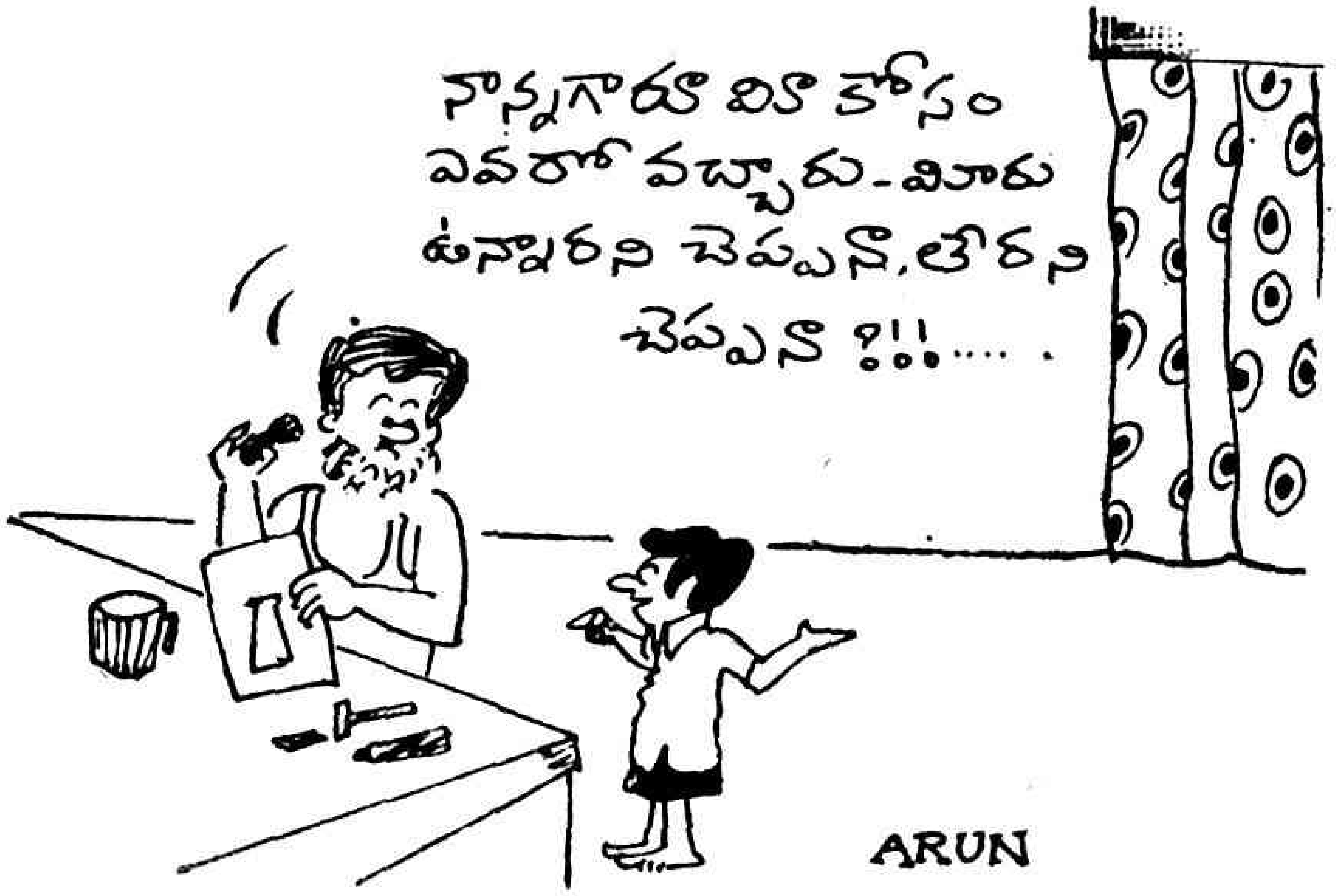

బహుశా కప్పిపెట్టి రెండురోజులయివుంటుంది. శవం మీద ఎక్కడా కత్తిపోట్లుగాని, గాయాలుగాని లేవు.

శవం వంక పరీక్షగా చూశాడు కిరణ్. శరీరం నీలి రంగుకి మారి వుంది. అంటే, బహుశా విషప్రయోగం జరిగుండాలి. పెరట్లో అంగుళం అంగుళం ఎక్స్‌రే కళ్ళతో వెతికాడు. ఆధారాలేమీ కనిపించలేదు.

గోడదూకి వీధివైపు వచ్చాడు. తాళంవంక దీక్షగా చూశాడు. గోళ్ళానికి, తాళం కప్పుకి మధ్య ఏదో కాగితం కనిపించింది. తీసి చూశాడు. అది సరోజ సంబోధన లేకుండా రాసిన ఉత్తరం! చదివి తల పంకించాడు.

రోడ్‌మీది కొచ్చి పబ్లిగ్ బూత్‌నుంచి ఫోన్ చేశాడు.

అవతల ఫోన్ యెత్తిన చప్పుడు.

"హల్లో, క్రైంబ్రాంచ్ ఇనస్పెక్టర్ స్పీకింగ్!"

"హల్లో మిస్టర్ శ్రీనివాస్, నేను కిరణ్‌ని!"

"గుడ్‌మార్నింగ్ బ్రదర్! ఏమిటి విషయం?"

"నువు వెంటనే మోతీనగర్ ఎక్స్‌టెన్షన్ ఏరియాకి నీ

బలగంతో బయల్దేరి రా! నేను రోడ్‌న నీకోసం కాచుకుని వుంటాను."

"ఓకే బ్రదర్. విషయం అర్థమయింది. వచ్చేస్తున్నా!"

4

ఫోటోగ్రాఫరు, వేలిముద్రల నిపుణుడు తమ తమ పనులు చకచక చేసుకుపోతున్నారు.

కిరణ్ తనవద్దకు లలిత వచ్చినప్పట్నుంచి జరిగిన విషయాలు వివరించి చెప్పాడు శ్రీనివాస్‌కు.

శవాన్ని గోతిలోంచి తీసి పైన పడుకోబెట్టారు.

కిరణ్ శ్రీనివాస్‌తో మాట్లాడ్తూనే పరిసరాల్ని పరీక్షగా చూస్తున్నాడు. గోతిలోపడ్డ అతని దృష్టిని ఓ వస్తువు ఆకర్షించింది. అది విల్సన్ బాల్‌పాయింటెడ్ పెన్! కర్చీఫ్‌తో దాన్ని అందుకున్నాడు.

"దీనిమీద వేలిముద్రలు పరీక్షించండి, దొరకవచ్చు" అన్నాడు కిరణ్ ఫింగర్ ప్రింట్సు యెక్స్‌పర్టునుద్దేశించి. అతను పౌడరు చల్లి ముద్రలు ట్రేస్‌చేశాడు. బొటనవేలు, చూపుడు వేలిముద్రలు అస్పష్టంగా వున్నాయి.

"ఇల్లు సీలు చేయించు, సరోజ ప్రస్తుతం సెలవుమీద వుంది. రేపు రావచ్చు. వచ్చాక సెర్చ్ చేద్దాం. ఈలోపల మన కేసుకి ఓ రూపం రావచ్చును" అన్నాడు కిరణ్ పాలోచనగా.

"థేంక్స్ బ్రదర్! నీకోసం నేను పరుగెత్తుకు రానక్కర్లేకుండా నువే స్పాట్‌లో వున్నావు. కేసుగురించి నాకు చింతలేదు" రిలాక్సింగ్‌గా అన్నాడు శ్రీనివాస్.

5

డిటెక్టివ్ కిరణ్ పోస్టుమార్టం రిపోర్టు చదివాడు.

మోహన్రావు విషప్రయోగంవల్ల చనిపోయాడు. సైనైడ్

ప్రయోగించారు. చాలా తొందరగా ప్రాణం పోయింది. తర్వాత పూడ్చేశారు. అప్పటికి రెండురోజుల క్రితం పూడ్చబడింది శవం.'

రిపోర్టు తిరిగి శ్రీనివాస్‌కి అందించాడు కిరణ్. శ్రీనివాస్ ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"క్రొత్తగా ఏం లేదు. నేనూహించినట్టే వుంది" అన్నాడు కిరణ్. "ఏమయినా విశేషాలు తెలిశాయా?" అడిగాడు.

"కేసు అంగుళం కూడా ముందుకు కదల్లేదు. అనుమానితురాలు సరోజ పరారీలో వుంది. స్పాట్‌లో అరటి చెట్టుకింద రెండు అడుగు ముద్రలు మాత్రం దొరికాయి. అవి ఎవరివో తెలియాల్సి వుంది. వాటి ఫోటోలు యివిగో!" శ్రీనివాస్ అందించాడు. "అవి ఆకు చెప్పుల గుర్తులు. శవానివి కాదు. అతనెప్పుడు షూస్ వేసుకుంటాడుట. బహుశా యివి సరోజవి కావచ్చు. అరటి మొక్కల పక్కనే మామిడి చెట్టుంది. దాని కిందనే శవాన్ని పాతారు."

"ఊఁ! సరోజ యింటికి తిరిగొచ్చిందా?"

"లేదు. ఇక తాళాలు బద్దలు కొడదామా?"

"ఇక తప్పదు. ఆమె యింట్లో మనక్కావలసిన సమాచారం ఏదయినా దొరకవచ్చు."

"నాకో అనుమానం. సైనైడ్ ప్రయోగంవల్ల కదా హతుడు చనిపోయినది? సైనైడ్ ప్రయోగించే అవకాశం బాగా దగ్గరివాళ్ళకే వుంటుంది. ఏ కాఫీలోనో, బ్రాందివంటి మత్తుపదార్థాలలోనో కలిపి హతుడికిచ్చి వుండాలి. అంటే హతుడితో బాగా స్నేహమో, సన్నిహితత్వమో వున్న వాళ్ళకేగదా అది సాధ్యమయేది."

"అయితే...?"

"సరోజ ఒక్కదానికే అవకాశమున్నట్టనిపిస్తుంది."

"ఎలా చెప్పగలవు?"

"ఆమెకు మోహన్రావు ప్రతిబంధకంగా కనిపించి వుంటాడు. ఆమె మనసు చంచలం. ఒక్కడితో సరిపెట్టుకునే మనిషి కాదు. మోహన్రావు మీద యెప్పుడో మోజు తీరిపోయుంటుంది. అతనినుంచి రాబట్టుకోవలసినవన్నీ ముందే లాగేసి వుంటుంది. మోహన్రావు మాత్రం ఆమెనే పట్టుకు వేళ్ళాడుతున్నాడు. ఆమె విసుగుపుట్టి అతన్ని తొలగించుకోవటానికి ఏ పానీయంలోనో సైనైడ్ కలిపి తెలివిగా మోహన్రావుచేత తాగించి అడ్డు తొలగించుకుని వుంటుంది. తర్వాత శవాన్ని, ఎక్కడో అయితే దొరికిపోతుందని తన పెరట్లోనే కప్పిపెట్టింది."

"పెరట్లోనే యెందుకు కప్పిపెడ్తుంది? తర్వాత మనం సోదాచేసినపుడు దొరికిపోతుంది కదా?"

"అయితే సరోజ యీ హత్య చెయ్యలేదంటావా?"

"చెప్పలేం. యింకా కొన్ని వివరాలు తెలిస్తేనేగాని ఓ నిర్ణయానికి రావటం కష్టం."

"అయితే యిప్పుడేం చేద్దాం?"

"ముందు సరోజ వాళ్ళ స్వంతవూరు వెళ్ళివద్దాం."

"నీకు ఆమె వూరు తెలుసా?"

"ఇదిగో యీ చీటిలో వుందిలే" సరోజ తాళం కప్పుకి గుచ్చిన కాగితం అందించాడు కిరణ్.

పది నిమిషాల్లో జీపు సిద్ధంచేశాడు శ్రీనివాస్.

"వేలిముద్రల నిపుణుల్ని కూడా పిలిపించు" అన్నాడు కిరణ్.

6

సరోజా వాళ్ళ వూరు ఓ కుగ్రామం. పోలీసు జీపుని ఊళ్లో జనం వింతగా చూశారు. సరోజ పేరు చెప్పగానే యిల్లు చూపించా డో కుర్రాడు.

జీపు తిన్నగా సరోజా వాళ్ళింటి ముందాపారు.

అది ఓ పెంకుటిల్లు. కొత్తగా కట్టినట్టుగా వుంది.

కిరణ్, శ్రీనివాస్ జీపు దిగి యింటి మెట్లెక్కారు. ఇంట్లో ఆడవాళ్ళు చాలామంది వున్నారు. పోలీసుల్ని చూసి ఎవరిమటుకు వాళ్ళు పక్కకి తొలిగిపోయారు.

"సరోజ ఎవరు?" అడిగాడు.

"నేనేనండి!" ఓ మెరుపు తీగలాంటి అమ్మాయి ముందుకొచ్చింది. ఆమె చాలా అందంగా వుంది. సామాన్య మైన చీర కట్టింది. జుట్టు చిందరవందరగా వుంది. కళ్ళు ఎర్రగా వుబ్బివున్నాయి. ఒకసారి చూస్తే మరచిపోలేని అందం ఆమెది.

"వీళ్ళంతా ఎవరు?" చుట్టూ వున్న ఆడవాళ్ళని చూపి అడిగాడు కిరణ్.

"వీళ్ళు నా స్నేహితులు, ఇరుగు పొరుగువాళ్లు. మా అమ్మ నిన్ననే పోయింది. పరామర్శించటానికొచ్చారు" అన్నది సరోజ. ఆడవాళ్లు బయటికి వెళ్ళిపోయారు.

"మోహన్రావు హత్య చేయబడ్డాడు."

"తెలుసండి. పేపర్లో చూశాను."

"మీ యింటి పెరట్లోనే అతని శవం దొరికింది."

"అది నా దురదృష్టం. నన్ను నమ్మండి. ఆ హత్యతో నా కేవిధమైన సంబంధమూ లేదు. హత్య జరిగిన రోజు నేను ఆ యింట్లోనే కాదు, ఆ వూళ్ళోనే లేను. మా తల్లి గారికి సీరియస్‌గా వుందని టెలిగ్రాం వచ్చింది. వెంటనే

నాలుగురోజుల సెలవు పడేసి వచ్చాను. నా కోసం మోహ
న్రావుగా రొస్తారని తెలుసు. అందుకే ఓ చీటి రాసి గొళ్ళా
నికి తగిలించి వచ్చాను."

"ఇది మీరు రాసిందేనా?" కిరణ్ చిన్న చీటీ ఆమెకు
అందించాడు.

"అవునండి. నేనే మోహన్రావుగారికి రాశాను.ఎందుకులే
అని పైన ఆయన పేరు రాయలేదు. నా సంతకం మాత్రం
పెట్టాను."

"ఐసీ, మీ వేలిముద్రలు, పాదం ముద్రలు తీసుకో
వాలి" అన్నాడు కిరణ్. ఆమె పాదాలవంక చూశాడు.చాలా
చిన్నవి. పెరట్లో దొరికిన పాదముద్రలు పెద్దవి. మొగాడివి
కావచ్చు. చెప్పులున్న కారణంగా ఎవరివో చెప్పలేక
పోయాడు నిపుణుడు.

నిపుణుడు సరోజ వేలిముద్రలు, పాదముద్రలు సేక
రించాడు. అప్పటికప్పుడే పరీక్షలు పూర్తిచేశాడు. శ్రీని
వాస్‌కి చెప్పాడు. కిరణ్‌ని పక్కకి పిలిచి చెప్పాడు శ్రీని
వాస్. బాల్‌పెన్‌మీది వేలిముద్రలు సరోజవి కాదు. పాద
ముద్రలు కూడా ఆమెవి కాదు. కిరణ్ సాలోచనగా తలూ
పాడు.

"మోహన్రావుకి బ్రాందీ అలవాటుందా?" అడిగాడు
కిరణ్ సరోజ నుద్దేశించి.

"అప్పుడప్పుడు తాగుతారండి."

"ఎవరితో?"

సరోజ తల వంచుకుంది. "నా క్కూడా అలవాటుం
దండి. నాతోను, స్నేహితులతోను కూడా తీసుకుండే
వారు."

"స్నేహితులంటే ఎవరెవరితో?"

"ఆయనకి—నాకు తెలిసిన స్నేహితుడు—రామారావు ఒక్కడే!"

"రామారావు ఎలాంటివాడు?"

సరోజ మాట్లాడలేదు. మౌనంగా వుండిపోయింది.

"మీ యిల్లు సెర్చ్ చెయ్యాలి. మీరు మాతో వస్తారా?"

"మీరు రమ్మంటే వస్తాను. నేనున్నా లేకున్నా నా యిల్లు సోదా చేసుకోవటానికి నా కభ్యంతరంలేదు."

"ఓ. కే. ఈ సెర్చ్‌వారంట్ మీద సంతకం చెయ్యండి" శ్రీనివాస్ వారంట్ అందించాడు. సరోజ సంతకం చేసింది.

"అవసరమయితే మీకు కబురు చేస్తాం. మీరు ఎక్కడికీ వెళ్ళకండి."

"అలాగేనండి. రేపు మా అమ్మగారికి ఏదో ఫార్మాలిటీస్ వున్నాయి. చిన్న పెర్మనీ. చూసుకుని నేనే కాకినాడ వచ్చేస్తాను" అన్నది సరోజ.

7

"జీపు ఎక్కడికి పోనివ్వమంటావు?" అడిగాడు శ్రీనివాస్ కిరణ్ నుద్దేశించి.

"సరాసరి సరోజ యింటికి పోనియ్యి. సరోజ యిల్లు సెర్చ్ చెయ్యటంవల్ల పెద్ద ఉపయోగం లేకపోవచ్చు. అయినా మన ప్రయత్నం మనం చేద్దాం!" అన్నాడు కిరణ్.

సరోజ యింటిదగ్గర ఆగింది జీపు.

కిరణ్ జీపు దిగి నేలమీద పరీక్షగా చూశాడు. కారు టైరు గుర్తులు అస్పష్టంగా కనిపించాయి. వాటి వెంటనే నడిచాడు. గుర్తులు పెరటివైపు వరకు సాగాయి. అక్కడ

యిసుకలో స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. టైర్లు బాగా పాతవై వుండాలి. టైర్ల మధ్య మధ్యగా బాగా తెరుపు లున్నాయి.

"శ్రీనివాస్! ఇదిగో యీ టైరు గుర్తులు ట్రేస్ చేయించు. ఇవి మొన్న మన దృష్టికి రాలేదు."

"ఓ. కే. ఇప్పుడే ఆ పని చేయిస్తాను" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

సరోజ యిచ్చిన తాళంతో తలుపులు తెరిచారు.

అది నాలుగ్గదుల పెంకుటిల్లు. చాలా అధునాతనంగా కట్టడమే కాక డాబా యిల్లు కట్టేందు కనుకూలంగా ప్లాన్ చేసి కట్టారు.

ముందు గదిలో సోఫాసెట్టు, యింకా కొన్ని పేము కుర్చీలు వున్నాయి. రెండో గదిలో డన్‌లప్ బెడ్డు, డ్రస్సింగ్ టేబిలు, ఫ్రిజ్, స్టీలు అల్మారా వున్నాయి. అంతా కాస్ట్లీ ఫర్నిచర్. టేప్‌రికార్డరు స్టీరియోది వుంది.

మూడో గదిలో పెద్దగా సామగ్రి లేదు—నాలుగో గది కిచెన్. అందులో గ్యాస్ స్టవ్, సిలిండర్, తక్కిన అధునాతన వంట సామగ్రి అంతా వుంది.

కిరణ్ అన్ని గదులు పరీక్షగా చూశాడు. డ్రాయరు సొరుగులో ఖాళీ చేసిన బ్రాందీ సీసాలున్నాయి. సిగరెట్టు పెట్టెలు, సిగార్ లైటర్ కూడా వున్నాయి. టేబిల్ మీదున్న ఓ నవలకింద చిన్న స్లిప్ కనిపించింది.

"నాకు వెంటనే ఓ వెయ్యి రూపాయలు కావాలి. పంపిస్తావా, రమ్మంటావా?" అని వుంది. సంతకం లేదు.

"శ్రీనివాస్? యీ కాగితం ముక్క జాగ్రత్త చెయ్యి" అన్నాడు కిరణ్. కిచెన్ తలుపులు తీశాడు. పెరట్లోకి తిన్న

నయిన దారి వుంది. మూడో గదిలోంచి కూడా పెరట్లోకి, సెప్టిక్ లావేటరీ, బాత్‌రూంల పక్కకి దారి వుంది.

గదుల్లో ఆశించిన ఆధారాలేం దొరకలేదు.

"శ్రీనివాస్ తాళాలు వేయించు. వేలిగుర్తులు వాళ్ళవి అన్ని టాక్సీలకు చెక్ చేయించు—"

8

"కారు వేలి గుర్తులు ప్రభాకరం బాక్సీ వేళ్లకు సరిపోయాయి. తీసుకొచ్చి అతన్ని లాకప్‌లో వేశాము. అతను రామారావు మిత్రుడు" చెప్పాడు శ్రీనివాస్.

"అడుగో రామారావు వచ్చాడు" అన్నాడు కిరణ్ గుమ్మం వంక చూసి.

"రండి రామారావుగారూ! కేసు తేలిపోయింది."

"హంతకుడు దొరికాడా సార్?" కుతూహలాన్ని ప్రదర్శిస్తూ అన్నాడు రామారావు.

"హంతకుడు కాదు, హంతకురాలు" నొక్కి పలికాడు కిరణ్.

"నాకు తెలుసు సార్! సరోజ గుండెలు తీసిన బంటు. నేను చెప్పటమెందుకు, మీకే తెలుస్తుందని వూరుకున్నాను" అన్నాడు రామారావు. అతనిలో కనిపించిన రిలీఫ్ గమనించాడు కిరణ్.

"సరోజ అడ్రసు తెలుసా మీకు?"

"ఏదో పల్లెటూరు సార్! ఆఁ, కట్టమూరండి."

"కాస్త అడ్రసు రాసిస్తారా?" బాల్‌పెన్, కాగితం అందించాడు కిరణ్.

రామారావు—అడ్రసు రాసి కాగితం కిరణ్ కందించాడు. బాల్‌పెన్ షర్టుజేబులో పెట్టుకున్నాడు.

"దేర్ యూ ఆర్ మిస్టర్ రామారావ్! అలవాటుని యెవరూ మార్చుకోలేరు. ఆ పెన్ నాది—" అన్నాడు కిరణ్.

"సారీ, మర్చిపోయి జేబులో పెట్టేసుకున్నాను" కంగారు కప్పిపుచ్చుకుంటూ నవ్వాడు రామారావు, పెన్ కిరణ్ కందిస్తూ.

"ఆ పెన్ మీదే, వుంచేసుకోండి. అయితే, యీ వేలి ముద్రలు తీసుకున్నాక మీ కిచ్చేస్తాం" రుమాలుతో పెన్ అందుకుని శ్రీనివాస్ కిచ్చాడు కిరణ్.

"ఏమిటి సార్ మీ రంటున్నది? ఆ పెన్ నాది కాదు" అన్నాడు రామారావు.

కిరణ్ జేబులోంచి సరోజ యింట్లో దొరికిన చీటీ తీపి, రామారావు రాపిచ్చిన అడ్రసు దస్తూరీతో పోల్చుకున్నాడు. సరిపోయింది. రామారావు కాళ్ళవంక చూశాడు. ఆకు చెప్పు లున్నాయి.

"మీ చెప్పులు చాలా అందంగా వున్నాయి. ఓసారి మా నిపుణుడి కివ్వండి" అన్నాడు కిరణ్ నవ్వుతూ.

నిపుణుడు రామారావు చెప్పుల ముద్రలు తీసుకున్నాడు. ఓ పది నిమిషాల్లో వేలిముద్రలు, కాలిముద్రలు ట్రేస్ చేసి తెచ్చాడు. రిపోర్టు చూపి తల పంకించాడు కిరణ్.

"మిస్టర్ శ్రీనివాస్! మోహనరావుని చంపిన నేరానికి రామారావుని అరెస్టు చెయ్యి" అన్నాడు కిరణ్ గంభీరంగా. "అంతేకాదు యీ హత్యలో టాక్సీడ్రైవర్ ప్రభాకరానికి కూడా సంబంధముంది. ప్రభాకరం రూంలో మోహన్‌రావుకి మందు పార్టీ ఇచ్చారు ప్రభాకరం, రామా

రావు. మోహన్‌రావు యిదివరకు ప్రభాకరంతో యిలా పార్టీలకి అటెండయ్యేవాడు. తెలివిగా సైనైడ్ కలిపిన బ్రాందీ మోహనరావు చేత తాగించారు.

తర్వాత వాళ్ళిద్దరు మోహన్‌రావుని టాక్సీలో తీసుకొచ్చారు. సరోజ యింటి పెరట్లో రామారావు గొయ్యి తీపి మోహనరావుని పూడ్చేశాడు. ఆ కంగారులో రామారావు బాల్‌పాయింట్ పెన్ గోతిలో పడిపోయింది. అరటి చెట్టుకింద కొంత తడిగా వుండి అతని కాలిముద్రలు అక్కడ పడ్డాయి. ఏం మిస్టర్ రామారావ్, ఫ్యామిలీ ఫ్రెండ్ అయిన మోహన్రావ్‌ను ఎందుకు చంపావో నీవే చెప్తావనుకుంటాను!" అన్నాడు కిరణ్.

రామారావు నోరు మెదపలేదు.

"పాపం, సరోజ ఎన్ని వెధవ్వేషా లేసినా, హత్యలు చేసేంత దుర్మార్గురాలు కాదు" అన్నాడు కిరణ్.

"మోహన్రావుని సరోజ పెరట్లోనే ఎందుకు పాతిపెట్టు?" అడిగాడు శ్రీనివాస్.

"కేవలం కసి తీర్చుకోవటానికి. ఎందరికో ప్రియురాలైన సరోజ తనకు కావటానికి నిరాకరించింది. దాంతో రామారావు ఆమెపై పగపట్టాడు. తను పొందలేని దానిని మోహన్రావ్ పొందుతుండంతో జెలసీతో అతన్ని చంపి, హంతకిగా సరోజను జైలుకు పంపి కసి తీర్చుకోవాలనుకున్నాడు. కాని హత్యా సమయంలో సరోజకు బలమైన ఎలిబీ వుండటంతో అతని ప్లాను బెడిసికొట్టింది—" చెప్పాడు డిటెక్టివ్ కిరణ్. ☐

సీక్రెట్ గ్యాంగ్

సికిందర్

(గతసంచిక తరువాయి)

"మరి నీ తమ్ముడు — శాంతిలాల్ — ఎక్కడ?"

లాల్ మళ్ళీ నవ్వాడు:

"వాడికి భక్తి యెక్కువ. మనం విజయం సాధించాలని వేడుకోడానికి తిరుపతి వెళ్ళాడు."

జాన్ ఆశ్చర్యపోయాడు, "ఎప్పుడు?"

"మొన్న."

"అతన్ని కూడా రంగంలో దించుతానన్నావు. ఈ పధ

కంలో అతని భాగమేమిటి?”

“ఇక్కడ మనకు ఆశ్రమివ్వడం భాగం కాదా?”

జాన్ భారంగా నిట్టూర్చాడు. “నువ్వు బ్రతికివున్నావు. అదేచాలు. నిన్ను తలచుకుని నే నెంత....”

లాల్ అడ్డు తగిలాడు, “అవన్నీ మర్చిపో! నేను హత్యకాబడ్డానని తెలిపి నిన్ను కూడా వాళ్ళు చంపుతారని నే నెంత భయపడ్డానో తెలుసా? నేను తెగించి సాహసం చేశాను. నీ ప్రాణాలతో జూదం ఆడాను. ఆల్ రైట్, ఇప్పుడు మనం క్షేమంగా యిక్కడికి చేరుకున్నాం. ఫోర్ ఏసెస్ సామ్రాజ్యం మీద మన దండయాత్ర ఇక్కడ నుంచి ప్రారంభమవుతుంది!”

89

వారం రోజుల తర్వాత జాన్‌కి ఆ రాత్రి సుఖంగా నిద్ర పట్టింది. మర్నాడు ఉదయం నిద్ర లేచేటప్పటికి చాలా ఆలస్యమైంది. లాల్ అప్పుడే కమల్‌తో ఏదో విషయం చర్చిస్తున్నాడు. కమల్ ఏవో సూచనలిస్తున్నాడు. లాల్ తల పంకిస్తూ శ్రద్ధగా వింటున్నాడు.

అరగంటలో జాన్ కాలకృత్యాలు తీర్చుకునేటప్పటికి కమల్ కారులో వెళ్ళిపోయాడు.

జాన్, లాల్ యెదురుగా కూర్చుని, “ఆల్ రైట్ లాల్, ఇప్పుడు కర్తవ్యమేమిటి!” అనడిగాడు.

లాల్ అడ్డంగా తలూపాడు.

“ఏమీలేదు. ఇంకా ఏర్పాట్లు పూర్తికాలేదు. వివరాలు సేకరిస్తున్నాం. ఫోర్ ఏసెస్ మీద పటిష్టమైన విఘావుంది. వాళ్ళని రెడ్ హాండెడ్‌గా పట్టుకోడానికి యెదురు చూస్తున్నాం.”

“ఎంతకాలం పడుతుంది?”

"చెప్పలేం. కొన్నిరోజులు — నెలలు—పట్టవచ్చు. వాళ్ళమార్గం నుంచి నేను శాశ్వతంగా తొలగిపోయాను. నువ్వు వాళ్ళ బెదిరింపు పాటించి నీ ప్రయత్నాలు మానుకున్నావు. ఇక—దేశంలో ఏ డిటెక్టివూ ఆర్గనైజేషన్ మీద పని చెయ్యడంలేదు. పోలీసులు సరేసరి—యెంత సమర్థులైనా పోలీసులు తమని ఏమీ చెయ్యలేరని ఆర్గనైజేషన్ విశ్వాసం. అందువల్ల వాళ్ళకి వ్యతిరేకంగా ఎవరూ లేరు। ఇక దురాగతాలకి హద్దువుండదు.

"మన నిష్క్రమణతో శాశ్వతరక్షణ ఏర్పడ్డ ఆర్గనైజేషన్ పథకాలు వేస్తూ, ఎన్నెన్నో అలజడులు రేపుతారు—బహుశ వాళ్ళ ఆశయాల్ని చాలా త్వరగా ఆచరణలో పెట్టవచ్చు. కొన్ని నెలలు కాక, రోజులు మాత్రమే పట్టవచ్చు.

"ఇప్పటినుంచే పథకాలు రూపొందిస్తుండవచ్చు. మన జోక్యంతో విసిగిపోయి, చచ్చి, పునర్జన్మ ఎత్తిన ఫోర్ ఏసెస్ యిప్పుడు అంతులేని వుత్సాహంతో రహస్య సమావేశాల్లో పాల్గొంటారు. అంటే అందరూ ఒకచోట చేరుతారు. నేనా శుభఘడియ కోసమే ఎదురుచూస్తున్నాను.

"నల్గురి మీదా పటిష్టమైన నిఘా వుంది. వాళ్ళెప్పుడైతే ఒకచోట చేరి ఛీర్స్ చెప్పుకుంటారో, మనం హఠాత్తుగా వాళ్ళ మధ్య వూడిపడి ఆశ్చర్యపరుస్తాం. హార్ట్ ట్రబుల్ వున్నవాళ్లు అదృష్టవంతులు—అక్కడికక్కడే ఛస్తారు. అది లేనివాళ్లు లోకం దృష్టిలో విలువ కోల్పోయి జైళ్లలో మగ్గుతారు."

"కానీ—వాళ్ళెక్కడ సమావేశమవుతారని నీ అనుమానం?"

"ఆర్గనైజేషన్ హెడ్‌క్వార్టర్స్ యెక్కడో మనకు

తెలియదు—యెవరికీ తెలియదు. అస్సాం కావచ్చు, బొంబాయి కావచ్చు. ఎక్కడ వున్నా వాళ్ళని షాడో చేసి సి.బి.ఐ. తెలుసుకుంటుంది."

అప్పుడు హఠాత్తుగా జాన్‌కి జ్ఞాపకం వచ్చింది—హైద్రాబాదులో హాస్పిటల్‌లో బిమల్‌రాయ్ నౌఖరు అందించిన క్లూ. లాల్‌కి వివరించాడు.

"జాన్—రాయ్ హత్య గురించి నేను విన్నాను. ఆర్గనై జేషన్ గురించి అతని కేవో ముఖ్య వివరాలు తెలుసనుకుంటాను. ఆ వివరాలు మన కందించడానికి నౌఖర్ని పంపాడు—కానీ, అతన్నీ చంపేశారు—" అన్నాడు లాల్.

"అవును. అతను చెప్పిన మాటల కర్థం ఏమిటి?"

"కొండలా—కోడలా" లాల్ అన్నాడు ఆలోచిస్తూ.

"సినిమా పేరులా వుంది కదూ? కానీ రెండు పదాలకీ సంబంధం లేదు. పైగా అతనీ మాటలు హిందీలో చెప్పాడు."

"అవును. కానీ—ఎన్ని మార్పులు చేసినా హిందీలో అర్థం వున్న పదాలు గోచరించడం లేదు."

లాల్ అన్నాడు, "ఆ రెండు పదాలు ఒకటే ఎందుకాకూడదూ?"

"అంటే?" జాన్ అడిగాడు తికమకగా.

"మొదటిసారి అతను 'కొండలా' అని పలికాడు. కానీ రెండవసారి, అదే మాటను రిపీట్ చెయ్యబోయి 'కోడలా' అన్నాడు. కారణం: అతనికి చావు ముంచుకొస్తోంది."

"అవును. అయితే 'కొండలా' అన్నది అతను చెప్ప దలచుకున్న మాట. మరి దీని కర్థం ఏమిటి?"

"మరొక పాయింట్.—ఆ పదం అతను అస్పష్టంగా పలికాడు. హిందీలో ఆ శబ్దానికి సమీపంలో గల పదం లేకపోవచ్చు. కానీ పేరెందుకు వుండకూడదు?"

"పేరా? ఎవరి పేరు?" కలవరపడ్డాడు జాన్.

లాల్ నవ్వాడు, "వెల్ పార్టనర్! మిస్టరీ తేలి పోయింది!"

"ఏమిటి?" గాభరాగా అడిగాడు జాన్.

"నువ్వు జాగ్రఫీ చదువుకున్నావా?"

"నేను సైన్స్ స్టూడెంటుని. జాగ్రఫీకీ ఆ పేరుకీ ఏమిటి సంబంధం?"

మళ్ళీ నవ్వాడు లాల్. "వుంది. బొంబాయికి సమీపంలో ఖాండాలా అడవులున్నాయని నీకు తెలుసా?"

జాన్ తెల్లబోయి చూశాడు, "తెలుసు!"

"దట్సాల్" అన్నాడు లాల్, "ఖాండాలా అడవుల్లో ఆర్గనైజేషన్ హెడ్‌క్వార్టర్స్ వుంది."

"డామ్ హెల్ లాల్! నువ్వసాధ్యుడివి!"

జాన్ అమాంతం లాల్‌ని చుట్టుకున్నాడు.

90

వారం రోజులు గడిచాయి.

డిటెక్టివ్‌లు తింటూ, తాగుతూ, అందుతున్న రిపోర్ట్స్ చదువుతూ, పొలాల్లో షికార్లు కొడుతూ కాలక్షేపం చేస్తు న్నారు.

క్రమంగా రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ ఆశించిన ఫలితం కన్పిస్తోంది.

దేశంలో ఆర్గనైజేషన్ కార్యకలాపాలు ముమ్మరంగా సాగుతున్నాయి. దేశంలో చాలాచోట్ల విదేశీ గూఢచారులు తిరుగుతున్నారు. అవినీతికి పాల్పడ్డ కొందరు ఉన్నతాధి

అపరాధ పరిశోధన పోటీ-151

[ఫలితాలు]

జనవరి '80 నెల "అపరాధ పరిశోధన పోటీ—151"కి సరియైన సమాధానాలు:

1. హరిశ్చంద్రాపురం.
2. డబ్బు.
3. రైతులు.
4. ఈనాడు
5. ఆంధ్రప్రదేశ్.

పై జవాబుల ప్రకారం ఇద్దరు పాఠకులు మాత్రమే ఆల్ కరెక్టుగా పంపారు. వీరికి మే '81 నెలనుండి ఒక ఏడాదిపాటు "అపరాధ పరిశోధన" మాసపత్రిక లేదా సప్లిమెంట్ బహుమతిగా పంపబడుతుంది.

1. శ్రీమతి సి. హెచ్. శివశైలకుమారి, స్టేజి ఆర్టిస్ట్,
   చినరావూరు,
   తెనాలి-522201,
   (గుంటూరు జిల్లా)

2. శ్రీ కొమ్మారెడ్డి రాయపరెడ్డి.
   ఇంటి నెం : 1-6-224/2,
   రామ్‌నగర్,
   హైదరాబాదు-500048.

కారులు వాళ్ళతో హస్తాలు కలుపుతున్నారు. వాళ్ళమధ్య విపరీతంగా డబ్బు చేతులు మారుతోంది. కొందరు విజాయితీపరులైన కీలకస్థానాల్లో గల అధికారులకి బ్లాక్ మెయిల్, బెదిరింపు, తదితర లేఖలు వస్తున్నాయి. మొత్తానికి రానున్న కొన్ని రోజుల్లో దేశంలో పెద్దపెట్టున హింసాపూర్వక విప్లవం లేవదీయడానికి భారీ ఏర్పాట్లు జరుగుతున్నాయి.

ఆ రోజు కమల్ తిరిగివచ్చాడు. ఫోర్ ఏసెస్ గురించి చదువుతున్న రిపోర్ట్సులో వెల్లడవుతున్న ఆసక్తికరమైన విషయాలు కమల్ రాకకోసం డిటెక్టివ్‌లను చాలా ఆతృతకు లోనుచేశాయి.

ఇప్పుడు కమల్‌ని చూడగానే లాల్ విచ్చుకున్న ముఖంతో విష్‌చేసి, "మస్టర్ కమల్, మీరు చాలా సహాయం చేస్తున్నారు. మీ సహాయం మర్చిపోలేం!" అన్నాడు.

కమల్ నవ్వి, "నేను మీకు సహాయం చెయ్యడంలేదు. దేశానికి సేవ చేస్తున్నాను" అన్నాడు.

"యూ ఆర్ ఫన్నీ!" అన్నాడు లాల్.

"లెటజ్ టాక్ బిజినెస్" కమల్ అన్నాడు.

"ఏమిటి విశేషం?"

"గజానంద్ బొంబాయి చేరుకున్నాడు."

"వెరీగుడ్."

"మాస్టర్ కిల్లర్ ఈ రోజు బయలుదేరాడు."

"గుడ్‌లక్!"

"మాడమ్ నళిని నిన్న డార్జిలింగ్‌కని బయలుదేరింది. కానీ చేరుకోలేదు. మా మనుషులు ట్రేస్ చేస్తున్నారు."

"వెరీ వెల్! గౌతమ్ సక్సేనా?"

"బొంబాయిలో లేదు. అతన్ని కూడా ట్రేస్

మీ తీర్పు ఏమిటి?

కేసు నెం. 31: జాన్, లక్ష్మయ్యను కొట్టాడు. లక్ష్మయ్య కేసు పెట్టాడు. అయితే జాన్‌కు భయపడి లక్ష్మయ్య తరఫున ఎవరూ సాక్ష్యమియ్యటానికి రాలేదు.

సాక్ష్యమిస్తే చెరొక వందరూపాయలిస్తానని లక్ష్మయ్య చెప్పటంతో రత్తయ్య, రామయ్య చివరకు సాక్ష్యం చెప్పారు. కోర్టులో. వాళ్ళేమీ అబద్ధపు సాక్ష్యం చెప్పలేదు. జరిగినది జరిగినట్లు చెప్పారు.

తర్వాత లక్ష్మయ్య వారికి డబ్బు ఇవ్వటానికి నిరాకరించాడు. వాళ్ళు మళ్ళీ కోర్టుకు పరుగెత్తారు.

అక్కడ మీరే జడ్జి అయితే, మీ తీర్పేమిటి?

నిబంధనలు: మీ తీర్పును 7-4-81 తేదీ లోపల మాకు చేరేటట్లు పంపండి. అత్యుత్తమమైన తీర్పుకు రు. 25/-లు బహుమతి పంపుతాము. ఫలితాలు మే '81 నెల సంచికలో చూడండి.

కేసు నెం. 29: తీర్పు

తీర్పు : పరమేశ్వరరావు వాదన చెల్లదు. అండర్‌గ్రౌండ్ నీటిని కలుషితం చేసే హక్కు ఎవరికీ లేదు. అది చట్టప్రకారం నేరం కూడా. పరమేశ్వరరావు తన సెప్టిక్ టాంక్ వేరేచోట కట్టించుకోవాలి.

ఈ నెల న్యాయనిర్ణేత: శ్రీ పి. ఎస్. రావ్, జాయింట్ ఎగ్జిక్యూటివ్ అసిస్టెంట్, హిందుస్తాన్ ఏరోనాటిక్స్ లిమిటెడ్, ఇండియన్ ఎక్స్‌ప్రెస్ బిల్డింగ్, బెంగుళూరు—560001.

చేస్తున్నాం."

"వీళ్ళంతా ఒకేచోట చేరారని మీరనుమానిస్తున్నారా?"

కమల్ అడ్డంగా తలూపాడు, "ఇంకాలేదు. ఖాండా లలో మా మనుషులు వాళ్ళకోసం ఎదురు చూస్తున్నారు."

"మీరిప్పుడు గ్రీన్ సిగ్నల్ ఇస్తున్నారా?"

"అవును మీరిక బయలుదేరవచ్చు. అక్కడ ఏర్పాట్లన్నీ పూర్తయ్యాయి. మీరు రంగంలో దిగితే మేమంతా మీ వెనుక వుంటాం. మిస్టర్ లాల్, ఇవాళ-రేపట్లో వాళ్ళంతా అక్కడికి చేరుకునే అవకాశాలు కన్పిస్తున్నాయి. క్వార్ట ర్స్‌లో ఇప్పటికే ఒక పాకిస్తానీ ఏజెంట్, ఇద్దరు సి.ఐ.ఎ ఏజెంట్లు విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నారు."

"వాళ్ళకి అనుమానం వచ్చే అవకాశం వుందా?"

"లేదు. కేవలం మిమ్మల్ని తప్ప ఇంకెవర్నీ వాళ్ళు గుర్తించే అవకాశంలేదు. అడవి మార్గానికి సమీపంలో హైవే మీద చిన్న పల్లెవుంది. అక్కడ ఒకే ఒక్క హోటల్ వుంది. ఆర్గనైజేషన్ మనుషులు తరచు అక్కడ దర్శన మిస్తుంటారు. మీకా హోటల్ ఉపయోగపడుతుంది."

"అడవిలో హెడ్‌క్వార్టర్స్‌ని ట్రేస్ చెయ్యలేక పోయారా?"

కమల్ అడ్డంగా తలూపాడు, "ఆ ప్రయత్నం చెయ్య లేదు. డేంజరస్. వాళ్ళు మమ్మల్ని షూట్ చేస్తారు. ఒక్క సారి మీరా హోటల్ దగ్గర దర్శనమిచ్చారంటే క్వార్టర్స్‌కి దారి అదే తెలుస్తుంది! సందేహంలేదు మిస్టర్ లాల్."

"అవునవును." సాలోచనగా అన్నాడు లాల్. "రేపు దయం బయలుదేరదాం. ప్లేన్‌కి టికెట్స్ రిజర్వ్ చేయిం చండి. మధ్యాహ్నంకల్లా బొంబాయి చేరుకుని సాయంత్రం ట్రిక్ ప్రయోగిద్దాం. ఏమంటారు?"

అపరాధ పరిశోధన పోటీ-152

ఈ క్రింద కొన్ని ప్రశ్నలు, వాటిపక్కనే జవాబులు కూడా ఉన్నవి. మీరు సరియైనదని వూహించిన జవాబును, నెంబరు వారీగా ఒక (పోస్టుకార్డు సైజు) తెల్లకాగితంపై వ్రాసి, దానితో 75 పైసలు విలువగల పోస్టలు స్టాంపులు జతపరిచి పంపండి. ఆల్ కరక్టుగా పంపినవారికి ఒక్కొక్కరికి ఒక ఏడాదిపాటు పత్రిక లేదా సప్లిమెంట్ ఉచితంగా పంపుతాము.

దీనిలో ఎవరైనను పాల్గొనవచ్చును. ఒక్కొక్కరు మూడు కూపన్లకు మించి పంపరాదు. ప్రతి కూపనుకీ 75 పైసల పోస్టలు స్టాంపులు జతపరచాలి. స్టాంపులు వేటికీ అతికించకూడదు. ప్రతి కూపను వెనుక మీ పూర్తి చిరునామా, హోం. డె. సభ్యులైతే వారి నెంబరుకూడా స్పష్టంగా వ్రాయాలి.

మీ జవాబులు 7-4-'81 తేదీలోగా మాకు చేరాలి. ఫలితాలు జూన్ '81 నెల సంచికలో ప్రకటిస్తాము.*

1. ద్వితీయ ప్రపంచ తెలుగు మహాసభలు ఇక్కడ జరుగుతున్నాయి—? (మలేషియా, కౌలాలంపూర్.)

2. వీటిపై ప్రజలకు మళ్ళీ మోజు పెరిగింది—? (లాటరీలు, రేసులు.)

3. ప్రపంచంలోకెల్లా అతి పెద్ద సమావేశం అని చెప్పుకోదగ్గ 'రైతుయాత్ర'కు ఎన్ని ప్రత్యేక రైళ్ళను నడిపారు—? (133 రైళ్ళు, 167 రైళ్ళు.)

4. కొత్త 'బడ్జెట్' వచ్చిందంటే ఇవి పెరుగుతాయని అందరికీ భయమే—? (పన్నులు, ధరలు.)

5. రాష్ట్రంలో యీ జిల్లాలోని నిరుద్యోగులకు ఎక్కడాలేని ప్రాముఖ్యత లభిస్తున్నది—?

కమల్ నవ్వాడు: "అంతా మీ మీద ఆధారపడి వుంది. మీరొకసారి చావు నటించారు—ఈసారి అది నిజం కాకుండా జాగ్రత్తపడండి."

ఆ తర్వాత ఆ రోజంతా ప్లాను గురించి వివరంగా చర్చించుకుని మర్నాడు బొంబాయి బయలుదేరారు.

91

బొంబాయిలో డిటెక్టివ్‌లు బసచేసిన హోటల్ రూంకి సాయంత్రం నాలుగు గంటలకి కమల్ నుంచి ఫోన్ వచ్చింది.

"మిస్టర్ లాల్, నళినిని ట్రేస్ చేశాం—ఆమె డార్జిలింగ్ వెళ్తున్న నెపంతో డెన్‌లోకెళ్ళింది. సక్సేనా కూడా అక్కడే వున్నాడు. అందరూ అక్కడే వున్నారు. గంట క్రితం ఘాట్ రోడ్స్‌లో ఒక బెంజికారు వెళ్ళింది. అందులో ఇద్దరు స్త్రీ పురుషులున్నారు—అమెరికన్స్. ఇప్పుడా డర్టీ హోటల్‌లో అర్గనైషన్ గూండాలు పార్టీ చేసుకుంటున్నారు. అంతా కోలాహలంగా వుంది. ఇదే సరయిన సమయం—మీరు రంగప్రవేశం చేస్తే మంచిది."

"స్పెషల్ ఏజెంట్ గాయత్రీదేవి?" అడిగాడు లాల్.

"క్వార్టర్స్‌లో వుంది. నా అనుమానం అక్కడేదో కాన్ఫరెన్స్ జరిగేటట్లు వుంది."

"కాన్ఫరెన్స్‌లో ముఖ్య అతిథులం మేము. వెల్ మిస్టర్ కమల్. మేం బయలుదేరుతున్నాం."

"విష్యూ గుడ్‌లక్!"

లాల్ ఫోన్ పెట్టేశాడు.

జాన్ లేచి నిలబడ్డాడు.

లాల్ అతన్ని చూసి, నవ్వి, "వాళ్ళో—మనమో ఎవరో ఒకరు తేలిపోయే సమయమిది. ఆయుధాలనవసరం.

ముఖచిత్ర వ్యాఖ్యల పోటీ

(బహుమతి రు. 50/-లు నగదు)

ఈ నెల "అపరాధ పరిశోధన" ముఖచిత్రాలను పరిశీలించండి. రెండు ముఖచిత్రాలకు సంబంధం వుండేట్లుగా చక్కని వ్యాఖ్యలను ఒక్క మాటలోగాని, చిన్న వాక్యంలోగాని ఓ పోస్టుకార్డు సైజు తెల్ల కాగితంపై వ్రాసి 7—4—'81 తేదీ లోపల మాకు చేరేటట్లు పంపండి.

ఇదేవిధంగా "సప్లిమెంట్" ముఖచిత్రాలకు కూడా మీ వ్యాఖ్యలు పంపవచ్చును. రెండు పత్రికల వ్యాఖ్యలు వేరువేరు తెల్లకాగితాలపై వ్రాసి పంపాలి. హోం.డె. సభ్యులు కాని వారు తమ వ్యాఖ్యలతో 50 పైసల స్టాంపులు జతపర్చాలి.

అత్యుత్తమమైన వ్యాఖ్యలు పంపిన ఇద్దరు పాఠకులకు ఒక్కొక్కరికి రు. 25/-లు బహుమతి పంపుతాము. ఫలితాలు జూన్ '81 నెల సంచికలో చూడండి. *

ఫిబ్రవరి '81 పోటీ ఫలితాలు

(1) ఫిబ్రవరి '81 నెల "అపరాధ పరిశోధన" ముఖ చిత్రాలకు బహుమతి పొందిన వ్యాఖ్య:

రక్తం చిందే సమరోత్సాహం!
యవ్వనం పొంగే ప్రణయావేశం!!

పంపినవారు : శ్రీ ఎమ్. రాంబాబు, బి.కాం., బి.ఇడి., 897, ఎఫ్. సెక్షన్, ఎమ్. ఆర్. కాలేజ్ ఆఫ్ ఎడ్యుకేషన్, విజయనగరం.

(2) "సప్లిమెంట్"కు బహుమతి పొందిన వ్యాఖ్య:

జంట గుండెల్లో ఆరాటం!
జంతువుల మదిలో ఉబలాటం!!

పంపినవారు : శ్రీ జి. వెంకటేశ్వరరావు, జెడ్. భావ్వరం, వయా—కరప, తాలూకా—కాకినాడ. (తూ. గో. జిల్లా.)

పై విజేతలు ఇరువురికీ చెరొక రు. 25/-లు చొప్పున బహుమతి పంపబడుతుంది.

మనం ప్రయోగించవలసింది బుద్ధిబలం. లెటజ్ గో" అని బయటికి దారితీశాడు.

జాన్ తలుపుకి తాళంవేసి నడిచాడు. ఇద్దరూ కిందికి వచ్చి టాక్సీ ఎక్కారు.

టాక్సీలో నిశ్శబ్దంగా ప్రయాణించారు. సిటీ దాటేటప్పటికి చీకటి పడసాగింది.

కమల్ వర్ణించిన పల్లె, పరిసరాలు సులువుగా పసిగట్టాడు లాల్. ఇద్దరూ దిగి టాక్సీ పంపించేశారు.

హైవేమీద వున్న థర్డ్‌క్లాస్ హోటల్ యింకా రద్దీగా వుంది. లాల్ జాన్ చెయ్యిపట్టుకుని వడివడిగా లాక్కెళ్ళాడు. రోడ్డుమీద అక్కడక్కడ కొన్ని లారీలు, కార్లూ ఆగివున్నాయి.

హోటల్ ద్వారంలో నిలబడి లోనికి చూశారిద్దరూ. కోలాహలంగా వుంది. జాన్ అందర్నీ అనుమానంగా, భయంగా చూడసాగాడు. లోన కూర్చున్నవాళ్ళలో, సగం మంది గూండాల్లా వున్నారు. అందరూ చపాతీలు, టీలతో బిజీగా వున్నారు.

ప్రొప్రయిటర్ డిటెక్టివ్‌లని చూశాడు. భుజాలెగరేసి ఓ చిరునవ్వు విసిరాడు. రెండు చేతులుజాపి ఆహ్వానించాడు.

డిటెక్టివ్‌లు లోనికెళ్ళారు. కూచోడానికి స్థలంలేదు. జనం ప్రత్యేకంగా చూడసాగారు. గూండాల్లా వున్న వాళ్ళు డిటెక్టివ్‌లను చూపి ఓ పట్టుపడితే డబ్బు దొరకవచ్చనుకున్నారు.

ఇంతలో సర్వర్ వచ్చి, "రండి సార్, పైన రూఫ్ గార్డెన్ వుంది" అన్నాడు.

ఈ థర్డ్‌క్లాస్ హోటల్‌కి రూఫ్ గార్డెన్ కూడానా! అనుకున్నాడు జాన్.

"హోమ్ డెలివరీ"

1. మీరు 'హోమ్ డెలివరీ' సభ్యులుగా చేరితే, నెల నెలా పత్రిక మరియు సప్లిమెంట్ రెండూ కలిపి అసలు ధరకే రు. 9-00 లకు మా ఏజెంట్ద్వారాగాని, వి. పి. ద్వారాగాని మీ ఇంటిదగ్గర అందజేయబడతాయి. ఇందుకు అయ్యే ఖర్చులన్నీ మేమే భరిస్తాము.

2. 'హోమ్ డెలివరీ' సభ్యత్వము పొందటానికి మీరు చేయవలసిందల్లా సభ్యత్వ రుసుము రు. 5/-లు పంపటమే. పైకం మనియార్డరుద్వారాగాని, పోస్టలు స్టాంపులుగాని పంపవచ్చును. సొమ్ము చేరగానే మీకు సభ్యత్వము కార్డు అందుతుంది.

3. 'హోమ్ డెలివరీ' వల్ల మీకు కాపీలు నెల నెలా గ్యారంటీగా, త్వరితంగా చేరుతాయి. మీ ఇంటిదగ్గరనే డబ్బు చెల్లించి కాపీలు పొందవచ్చును. కాపీలకోసం మీరు ఏజెంట్ చుట్టూ తిరుగనవసరంలేదు. కాపీలు దొరకలేదనే నిరాశ, పోస్టులో పోయే సమస్య, ఎంతమాత్రం వుండదు. పైగా సభ్యులు పోటీలలో ఫ్రీగా పాల్గొనవచ్చును.

4. ఏ కారణంచేతనైనా మీకు పంపిన వి.పి. తిరిగొస్తే, వాటి పైకం రు. 9/-లు వెంటనే **M. O.** చేయాలి. కాపీలు తిరిగి 'రికార్డెడ్ డెలివరీ'లో పంపుతాము. లేదా మీ సభ్యత్వము అంతటితో రద్దవుతుంది.

5. ఇండియాలో మీరు ఏ మారుమూలనున్నా కాపీలు ఖచ్చితంగా అందజేయబడతాయి. మీ చిరునామా మారినప్పుడల్లా తగినంత ముందుగా మాకు తెలియజేయండి.

6. పాతకాపీలు కావలసిన వారికి వాటి అసలు ధరకే వి. పి. ద్వారా పంపగలము. ఎక్కువ కాపీలు తీసుకునేవారికి కొంత కన్సెషన్ కూడ లభిస్తుంది.

7. నెల నెలా వి. పి. తీసుకోవటం కష్టమనుకునేవారు, ఏడాది పైకము రు. 108/-లు ముందుగా పంపవచ్చును. దీనివల్ల మీకు ఖర్చులు కొంత తగ్గుతాయి.

నేడే మీరూ 'హోమ్ డెలివరీ' లో చేరండి!

ఇద్దరూ సర్వర్‌ని అనుసరించారు.

పైకి వెళ్ళేమెట్లు ఏ మాత్రం ఏమరుపాటుగా వున్నా జారి పళ్ళు పోగొట్టుకునేలా వున్నాయి.

పైన దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. జనం పలుచగా వున్నారు. వాళ్ళలో ఎక్కువ మంది టూరిస్టులున్నారు. డిటెక్టివ్‌లు ఓ మూల టేబిలు దగ్గర కూర్చొని బ్రెడ్ ఆర్డరిచ్చారు.

ఇద్దరూ మనుషుల్ని జాగ్రత్తగా గమనిస్తున్నారు. అను మానాస్పదంగా ఎవరూ లేరు. అప్పుడప్పుడు హైవే మీద వాహనాల హారన్స్ వినిపిస్తున్నాయి.

జాన్, లాల్‌ని చూసాడు. లాల్ మనుషుల్ని తదేకంగా చూస్తున్నాడు. అతని దృష్టి ఒకడిమీద పడింది. అతనికి సుమారు నలభై ఏళ్ళుంటాయి. బాగా గెడ్డం, మీసాలు పెంచి గాగుల్స్ పెట్టుకుని ఫుల్ సూటులో వున్నాడు.

జాన్ కూడా ఆ మనిషిని చూశాడు.

ఆ మనిషి అప్రయత్నంగా ఇద్దర్నీ చూపి తల తిప్పుకున్నాడు. జాన్ అతన్ని పట్టించుకోకుండా తల దించుకున్నాడు. కానీ లాల్ చూసీ చూడకుండా అతన్ని గమనిస్తున్నాడు.

ఉన్నట్టుండి అతను చటుక్కున లేచి గబగబ మెట్ల వేపు వెళ్ళాడు.

"యాక్షన్ ప్రారంభమైంది జాన్?" అన్నాడు లాల్.

"ఏమిటి?" (ఇంకా వుంది)

Edited and Published by S. DAMODAR REDDY
3-4-554 Narayanaguda, Hyderabad-500 029,
and Printed at Kranti Press,
Madras-600 001.